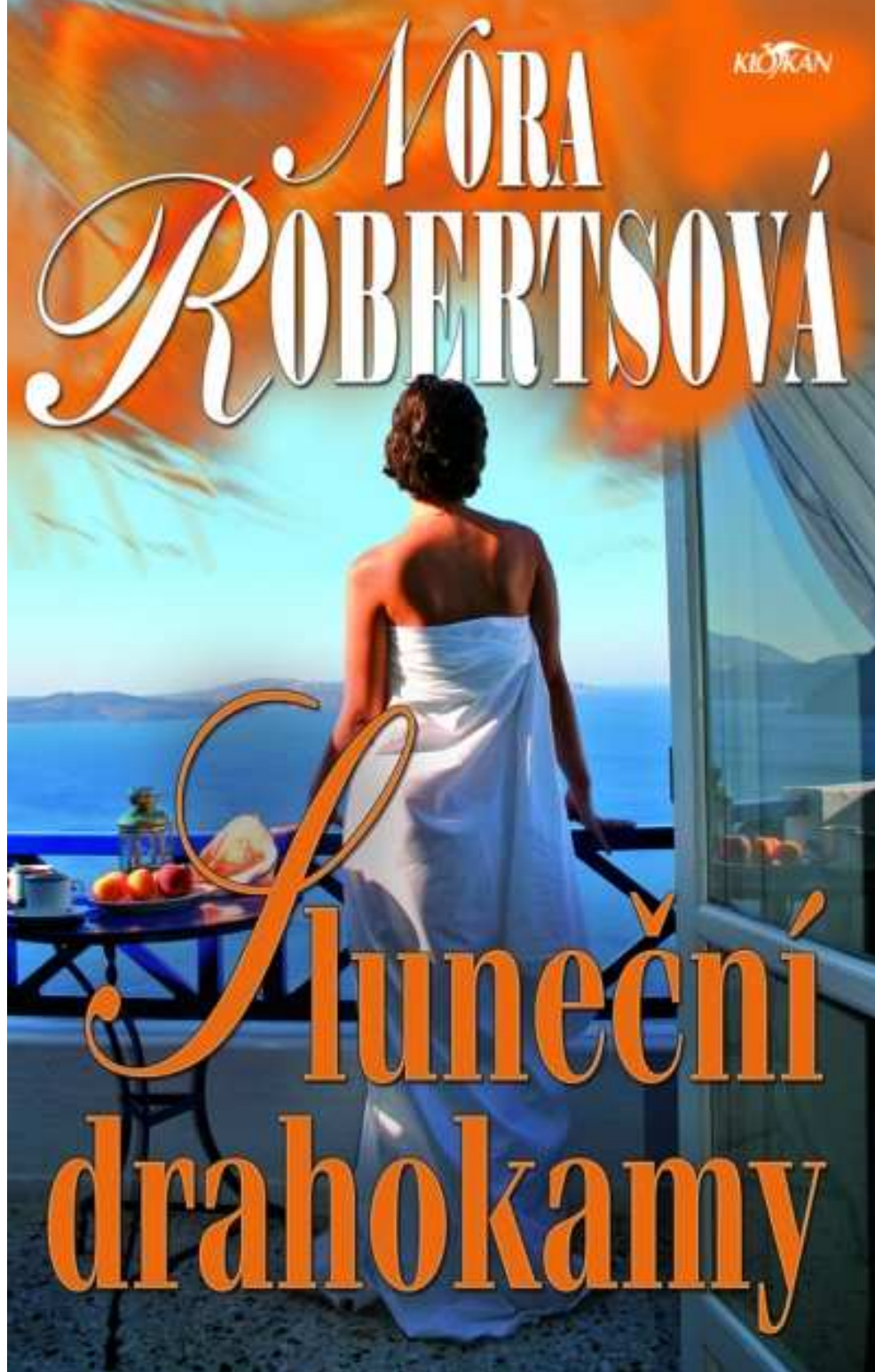

KIOKAN
NORA
ROBERTSOVÁ

Luneční
drahokamy

NORA
ROBERTSOVÁ

*L*uneční
drahokamy

AL edice
press **KLOUKAN**

Copyright © 1999 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2008
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu JEWELS OF THE SUN
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2008
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113,
Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-623-5

Drazí čtenáři,

vy, kdo znáte moje knihy, víte, že Irsko patří k mým oblíbeným místům, která ráda navštěvuji v životě i v literatuře. Je to země dramatických útesů i klidných pastvin. Země mýtů, magie a legend. V románu Sluneční drahokamy jsem si jednu z těchto legend vypůjčila a stvořila vlastní.

Příběh, který se mohl stát.

Seznamte se tedy se sourozenci Gallagherovými z Ardmore – Aidanem, Shawnem a Darcy, kteří vedou místní hostinec v téhle hezké pobřežní vesnici v kraji Waterford. Nedaleko stojí magická chaloupka, kde chce osamělá Američanka zkoumat své kořeny i srdce.

Nebude tak docela sama, neboť s ní v domku přebývá jiná opuštěná žena, či spíše její duch.

S pomocí vílího prince, který miloval silně, i když ne moudře, najdou Aidan Gallagher z Ardmore a Jude Frances Murrayová z Chicaga své místo v životě a učiní první krok k prolomení staleté kletby.

Chtěla bych vás vzít s sebou zpět do Irska, do hostince, kde hoří oheň v krbu a kde čekají pinty piva. Chci vám vyprávět svůj příběh.

Nora Robertsová

1

Musela se zbláznit. Jednoznačně a bez debat. Jako psychologka by to měla poznat. Příznaky byly jasné. Dotíraly a vznášely se nad ní už celé měsíce. Podrážděnost, nevrlost, sklon k zádumčivosti a roztržitost. Nedostatek odhodlání, energie a touhy pracovat.

Rodiče to komentovali smířlivě – měla by ses nad sebou zamyslet, Jude. Kolegové na ni skrytě zahlíželi s tichou lítostí nebo vyslovenou nechutí. Začala se jí protivit práce, studenti a na své rodině, přátelích i nadřízených viděla jen samé chyby.

Už jen prosté vstávání a příprava na přednášky jí začínaly připadat jako zdolání vysoké hory. A co hůř, hory, kterou nechtěla vidět ani z dálky, natož na ni šplhat.

Nakonec přišel ten neuvážený, impulzivní čin. No ano, to převážilo misky vah. Solidní Jude Frances Murrayová, potomek stabilního rodu chicagských Murrayů, rozumná a oddaná dcera doktorů Lindy a Johna Murrayových, odešla z práce.

Nejen na stáž nebo na pár dní dovolené, ona dala výpověď uprostřed semestru.

A proč? Neměla ponětí.

Byl to stejný šok pro ni jako pro děkana, kolegy a rodiče.

Chovala se takhle před dvěma lety, když se jí rozpadlo manželství? Vůbec ne. Tehdy prostě pokračovala v rutině – přednášky, publikování, schůzky – a ještě to prokládala jednáním s právníky a tříděním dokumentů, které symbolizovaly konec jejich svazku.

Ovšem o žádný pevný svazek stejně nešlo a právníci s ním neměli moc práce. Manželství, které vydrželo sotva

osm měsíců, nevyprodukovalo příliš problémů, ale ani vášní.

Vášeň byla právě to, co nejspíš postrádali. Kdyby jí bylo víc, William by asi neodešel za jinou ještě dřív, než svatební kytice stihla pořádně uschnout.

Ale už nemělo smysl se tím trápit. Byla, jaká byla. Bůhví jaká je ale teď.

O to asi právě šlo, pousmála se. Ocitla se na okraji srázu nad temným mořem otravné stejnosti, což asi byla podstata Jude Murrayové. A tak se z posledních sil vyškrábala nahoru a s křikem utekla pryč.

Tolik se jí to nepodobalo.

Už jen to vědomí jí tak silně rozbušilo srdce, že pomyslela na infarkt, který by to všechno pěkně završil.

VYSOKOŠKOLSKÁ PROFESORKA Z AMERIKY NALEZENA MŤVÁ VE VYPŮJČENÉM VOLVU. To by byl zajímavý nekrolog. Možná by se dostal až do *Irish Times*, které tak ráda četla její babička. Rodiče by to ovšem šokovalo. Taková zarážející a nevhodná smrt na veřejnosti.

Samozřejmě by je to i zlomilo, ale především zmátlo. Co to mělo naše děvče za nápad odjet do Irska od rozjeté kariéry a krásného bytu na břehu jezera?

Jistě by v tom viděli babiččin vliv.

A uvažovali by správně. Stejně jako když ji velmi vkusně počali přesně rok po svém sňatku.

I když si to nerada představovala, měla dojem, že i intimní styk jejích rodičů byl vždy vkusný a dokonalý. Asi jako dobře zrežirovaný tradiční balet, který oba milovali.

A co ona to teď dělá? Sedí v autě z půjčovny, které má volant na špatné straně, a uvažuje o sexu svých rodičů?

Raději si přitiskla prsty na víčka a počkala, až ta představa zmizí.

Takovéhle věci se lidem dějí, když se zblázní, říkala si.

Dvakrát se zhluboka nadechla. Kyslík jí mohl pročistit a zklidnit mozek. Pak si uvědomila, že má dvě možnosti. Buď zase vytáhnout kufry, vejít do dublinské letištní haly, vrátit klíčky agentovi z půjčovny a zamluvit si letenku domů.

Přišla sice o práci, ale docela dobře mohla chvíli žít z rodinných úspor, za což byla vděčná. Neměla sice byt, protože ho na půl roku pronajala jednomu milému páru, ale babička by ji u sebe jistě nějaký čas nechala.

Jen by se na ni dívala těma svýma krásnýma, matně modrýma očima plnýma zklamání. *Jude, drahoušku, ty vždycky dojdeš jen na okraj toho, po čem tvoje srdce prahne. Pročpak nikdy neuděláš poslední krok?*

„Já nevím. Já to nevím.“ Jude si zoufale zakryla tvář dlaněmi a pohupovala tělem. „To byl tvůj nápad, abych sem jela, ne můj. Co mám asi dělat v domku na Vílím kopci celého půl roku? Vždyť neumím ani řídit tohle mizerné auto!“

Byla jeden vzlyk od pořádného záchvatu pláče. Cítila, jak se jí stahuje hrdlo a zvoní v uších. Ale než se objevily první slzy, zaklonila hlavu, pevně stiskla víčka a proklela se. Pláč, výbuchy zlosti, sarkasmus a jiné hrubé chování byly jen různé projevy poničené psychiky. Studovala a naučila se to rozeznávat. Tak by tomu neměla sama podléhat.

„Další stadium, Jude. Ty káčo pitomá. Mluvíš si pro sebe, brečíš v autě, jsi nerozhodná a paralyzovaná, že ani neotočíš klíčkem v zapalování.“

Prudce vydechla a narovнала se v ramenou. „Druhá šance,“ zamumlala. „Dokonči, co jsi začala.“

Nastartovala, rychle se pomodlila, aby cestou nezabila sebe nebo někoho jiného, a vyrazila z parkoviště.

Začala si zpívat hlavně proto, aby nevřískala pokaždé, když narazila na další z kruhových objezdů, kterým Irové rozverně říkali kolotoče. V hlavě jí hučelo, pletla si pravou

a levou stranu a představovala si ty nevinné sražené chodce. A tak přezpívala všechny melodie, na něž si její vystrašená hlava vzpomněla.

Cestou na jih z Dublinu do hrabství Waterford halekala znělky z televize, irské hospodské písničky a za městem Carlow ječela dokonce „Brown Sugar“ tak hlasitě, že by to s Mickem Jaggerem muselo slušně zalomcovat.

Pak se poněkud uklidnila. Možná se nějaký patron cestovatelů slitoval, když slyšel ten rámus, a přestal jí do cesty posílat tolik jiných aut. Nebo to byl vliv množství kapliček a božích muk, rozesetých podél silnice. Jízda se každopádně zdála klidnější a Jude si ji téměř dokázala užívat.

Nekonečné pláně a oblíny zelených kopců ozářených sluncem, které se táhly k černým horám v pozadí. Nebe plné kouřových oblaků a perleťového světla, jež patřilo spíš na obrazy než do reality.

Obrazy, pomyslela si Jude a nechala mysl plynout. Krásné obrazy, do nichž se při delším pohledu propadáte a splýváte s barvami a tvary, vytvořenými geniálním umělcem.

Přesně to uviděla, když si dovolila odtrhnout oči ze silnice. Zářivou nádheru, která brala za srdce a vzápětí ho uklidňovala.

A zeleň, neskutečnou zeleň, protáhou jen tu a tam řadami keřů nebo stromů. Na pastvinách líně se pasoucí strakaté krávy nebo střapaté ovce, občas postava na traktoru. A pak bílé a krémové domky, rozeseté po kopcích, a u nich šňůry s prádlem a pestrobarevné květiny na dvorcích.

Hned nato náhle a nevysvětlitelně prastaré kamenné stěny zhrouteného opatství, hrdě čnící proti oslnivému nebi, jako by čekaly, až znovu přijde jejich čas.

Co by asi cítila, uvažovala Jude, kdyby přešla pole a vystoupila po těch nerovných schodech, prošlapaných

lidmi za dlouhá staletí? Uslyšela by, jak tvrdila babička, ty pradávné hlasy, hudbu, bitevní vřavy, pláč žen a smích dávno mrtvých dětí?

Na takové věci samozřejmě nevěřila, ale v tom kouzelném světle a povětrí se to zdálo docela možné.

Dál se před ní prostírala země plná zašlé velkoleposti i malebné prostoty. Šindelové střechy, kamenné kříže, hrady, vesničky s úzkými ulicemi a nápisy v keltštině.

Zahlédla také starého muže, jak jde po silnici se psem. Kolem rostla vysoká tráva a nápis varoval, že se krajnice ulamuje. Muž i zvíře měli malé hnědé kloboučky, což Jude nesmírně okouzlo. Ten obrázek si ještě dlouho podržela v mysli. Záviděla jim svobodu a prostý život.

Představila si, že se tak procházejí každý den, za slunce i deště. A pak zajdou domů na čaj, do pěkného domku s doškovou střechou a udržovanou zahrádkou. Pes bude mít jistě svoji boudu, ale stejně se raději stulí k nohám svého pána u krbu.

Zatoužila projít se po těch loukách s oddaným psem. Jít a jít, dokud by neměla potřebu posadit se. A pak posedět, dokud by nepřišla chuť vstát. Takhle představa jí vyrážela dech. Dělat si, co chtěla, kdy chtěla, svým tempem a způsobem.

To pro ni bylo docela neznámé – prostá, každodenní svoboda. Jen se obávala, že kdyby se k ní konečně přiblížila, nedokázala by ji uchopit.

Jak se silnice vinula podél pobřeží Waterfordu, mnohokrát zahlédla mořskou hladinu, její modré, zelenavé a šedé plochy, táhnoucí se k horizontu nebo zaříznuté do písčitých pláží.

Cítila, jak jí mizí napětí z ramenou. I ruce na volantu mírně povolily stisk. Tohle bylo Irsko, o jakém mluvila babička, barevné, dramatické i klidné. Proto sem nejspíš nakonec přijela. Chtěla zjistit, kde zůstaly její kořeny, než odsud byly vytrženy a přesazeny za Atlantik.

Jude pocítila vděčnost, že nepodlehla nutkání utéct zpátky do Chicaga. Copak nezvládla víc než tříhodinovou jízdu bez větších problémů? Nepočítala jen zádrhel na kruhovém objezdu ve Waterford City, který objela třikrát dokola a málem narazila do auta plného stejně vyděšených turistů. Nakonec, nikomu se přece nic nestalo. Ale už se blížila k cíli. Ukazatele k vesnici Ardmore to jasně naznačovaly. Z mapky, kterou jí babička nakreslila, věděla, že Ardmore je nejbližší místo od toho domku, kam mohla jezdit pro zásoby a podobně.

Babička ji přirozeně také vybavila dlouhým seznamem lidí, vzdálených příbuzných, které měla vyhledat a představit se jim. To ale počká, usoudila Jude.

Jen si to představte, napadlo ji, nemuset s nikým mluvit třeba několik dní za sebou! Neodpovídat na žádné otázky a povinně klábosit s kolegy. Nemít rozvrh, který je třeba dodržet.

Po blažené chvílce s touhle představou pocítila záchvěv paniky. Proboha, co ale bude těch šest měsíců *dělat*?

Nemusí to přece být šest měsíců, pokárala se, protože zase celá ztuhla. Na to není žádný zákon. Nezavrou ji na letišti, pokud se vrátí už za šest týdnů. Šest dní nebo třeba šest hodin, když na to přijde.

Jako psycholožka věděla, že jejím největším problémem je dostat očekáváním. Včetně svých vlastních. Třebaže věděla, že lépe zvládá teorii než praxi, rozhodla se něco změnit, aspoň pokud bude v Irsku.

Poněkud klidnější zapnula rádio. Proud irštiny ji zarazil, a tak začala rychle mačkat tlačítka, aby našla něco v angličtině. Proto minula odbočku na Tower Hill, kde měl být její domek, a odbočila do vesnice Ardmore.

Jakmile si uvědomila svou chybu, nebe se protrhlo, jako by do něj nějaká obří ruka zařízla nůž. Déšť začal

bubnovat do střechy a zalévat přední sklo, zatímco hledala ovládání stěračů.

Zastavila na krajnici a stěrače horlivě bojovaly s přívalem vody.

Vesnička byla usazená na jižním cípu hrabství, v blízkosti Keltského moře a Ardmorského zálivu. Jude slyšela, jak vlny v té mocné bouři narážejí na břeh. Vítr třásl okny a hrozivě kvílel.

Představovala si, jak se bude procházet po vesnici, seznamovat se s okolím, hezkými chaloupkami, zakouřenými hospůdkami, s pláží, o které mluvila babička, dramatickými útesy a zelenými pastvinami.

Ale to mělo být za sluncem prozářených dní, kdy by potkávala vesničany s růžolícími dětmi v kočárcích a muže, kteří by ji zdravili klepnutím do klobouku.

Nečekala nic jako tuhle nenadálou prudkou jarní bouři, jež docela vylidnila uličky. *Třeba tu vůbec nikdo nežije*, napadlo ji. Možná jsou to jen nějaké kulisy z minulého století.

Její dalším problémem bylo přehnané fantazírování.

Jistě že tady žili lidé, jen měli dost rozumu a schovali se před plískanicí. Domky tu stály vyrovnané jako dívky s květy u nohou. A právě květiny byly silně bičované deštěm.

Nebyl důvod, proč by se do té hezké vísky nemohla za slunečného dne vrátit. Teď ale cítila únavu a mírnou bolest hlavy z napětí a toužila se schovat někam do tepla a sucha.

Vyjela z krajnice a krokem projížděla lijákem, aby opět neminula správnou odbočku.

Neuvědomila si, že jede po špatné straně silnice, dokud se o vlasek nevyhnula čelnímu nárazu s jiným vozem. Nebo přesněji, to auto ji s trubením v poslední chvíli neobjelo.

Ale odbočku našla a nechápala, jak ji mohla přehlédnout u kamenné věže na kopci. Věž strážila

starověkou ruinu katedrály Saint Declan a hřbitov plný různě nakloněných náhrobních kamenů.

Na chvilku měla dojem, že mezi nimi spatřila muže ve stříbrném oděvu, který se v dešti matně leskl. A jak napínala oči, málem sjela ze silnice. Ted' už si z nervozity nezpívala. Srdce se jí příliš silně rozbušilo. Ruce se začaly chvět, jak pomalu projížděla kolem a snažila se zahlédnout, co tam ten muž dělá. Ale už neviděla nic než mohutnou věž, ruiny a hroby.

Samozřejmě že tam nebyl, řekla si. Nikdo by přece nestál na hřbitově uprostřed bouřky. To měla jen z únavy mžitky před očima. Musí se rychle dostat někam do tepla a sucha a trochu si vydechnout.

Silnice se změnila v blátivou stezku, z obou stran ohrazenou vysokými keři. Jude měla beznadějný dojem, že se ztratila. Auto nadskakovalo na výmolech, zatímco zoufale hledala místo, kde by se mohla otočit a jet zpátky.

Ve vesnici by našla útočiště. Jistě by se někdo slitoval nad hloupou Američankou, která nemůže najít cestu.

Uviděla kamennou zídku, porostlou jakousi popínavkou, která by se jí za jiných okolností zdála malebná, a vzápětí cosi jako příjezdovou cestu. Než ji rozeznala, minula ji a měla strach couvat a manévrovat v blátě.

Cesta stoupala a brázdy se měnily v příkopy. Jude měla nervy napjaté jako špagáty a zuby jí slyšitelně cvakaly. Rozhodovala se, jestli riskne další výmol, nebo prostě zastaví a počká, až ji někdo odtáhne zpět do Dublinu.

Úlevně zasténala, když zahlédla další odbočku. Vjela na ni a pak položila hlavu na volant.

Byla ztracená, hladová, unavená a zoufale potřebovala čurat. Ted' bude muset vylézt z auta do lijáku a ťukat na cizí dveře. Jestli se doví, že její domek je dál než tři

minuty cesty, bude muset prosit, zda by ji pustili na záchod.

Irové jsou sice známí svou pohostinností, takže by ji snad nevyhnali, aby si ulevila ve křoví. Přesto nechtěla působit vyděšeně a nedočkavě.

Sklopila zrcátko a její obvykle klidné zelené oči v něm vypadaly divoce. Vlasy se jí vlhkostí zkroutily a připomínaly roští. Plet' měla bledou, kvůli úzkosti i únavě, ale nenašla dostatek energie, aby to make-upem napravila.

Pokusila se o přátelský úsměv, který jí do tváří vehnal dolíčky. Ústa měla poněkud široká a oči možná až příliš velké, a tak její výraz připomněl spíš grimasu. Lépe to v tu chvíli nedovedla. Popadla kabelku a otevřela dveře do deště. V ten moment zahlédla pohyb za oknem v patře domku. Jen záchvěv záclony, který ji přiměl zvednout hlavu. Byla to žena v bílém, se světloučkými vlasy, které jí ve vlnách splývaly po ramenou a nadrech. Přes šedou dešťovou clonu se jejich pohledy krátce setkaly a Jude z ní měla dojem velké krásy a velkého smutku. Pak se žena vytratila a zbyl pouze déšť. Jude se zachvěla. Vlhkost už jí pronikala do kostí. Chtěla si zachránit důstojnost, a tak doběhla k bílé brance, která se otvírala na maličký dvorek s úzkým bílým chodníčkem, obsypaným nádhernými květinami.

Domek neměl verandu, jen schůdek přede dveřmi, ale horní patro přes něj přesahovalo a poskytovalo vítaný úkryt. Uchopila měděné klepátko ve tvaru keltského uzlu a uhodila jím do silných dřevěných dveří s půvabným obloukem nahoře.

Zatímco se chvěla zimou a snažila se nemyslet na svůj měchýř, obhlížela chaloupku. Působila jako domeček pro panenky. Jemně bílá se zelenými trámy a okenicemi na dělených oknech. Měla doškovou střechu, což se Jude zdálo doslova pohádkové. Zvonkohra ze zvonečků na třech páscích něžně klinkala ve větru.

Jude zaklepala o něco ostřeji. Kruci, já vím, že jste doma. I přes dobré vychování vyšla znovu do deště, aby předním oknem nakoukla dovnitř.

Pak provinile uskočila, protože zaslechla krátké zatroubení.

Za jejím vozem zastavil rezavý červený pickup, jehož motor předl jako spokojená kočka. Jude si shrábla mokré vlasy z tváře a připravila si omluvu, když se otevřely dveře u řidiče.

Nejdřív ji napadlo, že je to drobný chlapík v zabláčených botách, špinavé bundě a pracovních kalhotách. Ale tvář, která se ukázala pod hnědým kšiletem čepice, patřila nepochybně ženě.

A velmi pohledné ženě.

Oči měla zelenější než kopce kolem a plet' jí zářila. Jude si všimla temně rudých loken, které vykukovaly zpod čepice, když k ní žena i v těch humpoláckých botách spěchala docela graciálně.

„Vy musíte být slečna Murrayová. Tak jsme to stihly, že?“

„Ano?“

„No, měla jsem dneska trochu honičku, protože Tommy, vnouček paní Duffytové, zase nacpal stavebnici do záchodu – a to byl binec, když pak spláchnul...“

„Hmmm,“ řekla Jude, protože ji nic lepšího nenapadlo k tomu, že tam stojí v dešti a vypráví si s cizí ženou o ucpaných toaletách.

„Nemůžete najít klíč?“

„Klíč?“

„Ode dveří. Mám svůj, tak se rychle dostanete do sucha.“ To znělo dobře. „Děkuji,“ promluvila Jude a šla za ženou ke dveřím. „Ale kdo jste?“

„Jé, promiňte. Jsem Brenna O'Tooleová.“ Krátce a pevně si potřásly rukama. „Babička vám myslím řekla, že vám domek připravím.“

„Babička... domek?“ Jude se choulila u dveří. „Tohle je můj domek?“

„Ano. Teda pokud jste Jude Murrayová z Chicaga.“ Brenna se přívětivě usmála, ale udiveně povytáhla jedno obočí. „Budete asi hodně unavená po cestě.“

„To ano.“ Jude si promnula tvář, zatímco Brenna odemykala. „Myslela jsem, že jsem zabloudila.“

„Zdá se, že jste se zase našla. *Ceade mile failte*,“ dodala a ustoupila, aby Jude mohla vejít první.

Tisícere uvítání, pomyslela si Jude, něco málo z irštiny přece jen uměla. A přesně tak to cítila, když vešla do teplého domku.

Na chodbičce, stěží větší než schodiště na zápraží, stály u jedné stěny židle, ošoupané časem a užíváním. Vpravo se přes obloukové dveře vcházelo do rozkošného malého obývacího pokoje s béžovými stěnami, medovými obklady a starými krajkovými záclonkami, takže pokoj působil jako zalitý sluncem.

Prastarý nábytek vylepšovaly modré a bílé proužky a nadité polštářky. Lesklé stolky byly přeplněné poklady – kousky křišťálu, vyřezávanými figurkami a miniaturními lahvičkami. Na bílé prkenné podlaze se vyjímaly barevné koberečky a kamenný krb už byl naložený kusy dřevnaté rašeliny.

Vonělo to zemitě, ale lehce i po květinách.

„Kouzelné, že?“ Jude si znovu prohrábla vlasy a zatočila se dokola. „Jako v domečku pro panenky.“

„Stará paní Maude měla ráda hezké věci.“

Něco v tónu Brennina hlasu Jude zarazilo, a tak se na ni zadívala. „Promiňte, neznala jsem ji. Asi jste ji měla ráda.“

„Jistě, starou paní Maude měl rád každý. Byla to skutečná lady. Měla by radost, že se jí postaráte o domek. Netěšilo by ji, že je prázdný a opuštěný. Tak co kdybych vás tu provedla?“

„Budu ráda, ale nejdřív musím na záchod.“

Brenna se krátce zasmála. „Z Dublinu je to dlouhá cesta. Vedle kuchyně je malá toaleta. Před třemi roky jsme ji Maude postavili s tatškou ze spíže. Rovně, přímo za nosem.“

Jude už neztrácela čas. Výraz „malá“ na místnůstku s poloviční vanou přesně seděl. Kdyby ohnula lokty a zvedla ruce, dotýkala by se stěn. Ale světle růžové zdi a vydrbaný bílý porcelán zářily a na věšáčku visely krásně vyšíváné ručníky.

Jediný pohled do oválného zrcadla nad umyvadlem ji ujistil, že vypadá tak bídně, jak se obávala. A přestože byla střední postavy a výšky, vedle útlounké Brenny si připadala jako humpolácká amazonka.

Otrávená tím srovnáním si odfoukla zmoklou ofinu z tváře a vyšla z toalety. „Ale to jsem si mohla přinést sama.“ Výkonná Brenna už stihla zajít pro její zavazadla a postavit je na chodbě. „Vy si po té cestě jistě potřebujete odpočinout. Donesu vám věci nahoru. Určitě se vám bude líbit v pokoji po staré paní. Pak postavíme na čaj a zatopíme v krbu. Dneska je opravdu vlhko.“

Během řeči vynášela dva Judeiny obří kufry do schodů, jako by byly prázdné. Jude zalitovala, že nestrávila víc času v posilovně, a následovala Brennu jen s taškou, laptopem a přenosnou tiskárnou.

Brenna jí ukázala dvě ložnice a měla pravdu, ta po Maude, s výhledem do přední zahrady, byla hezčí. Při pohledu na postel na Jude dopadla únava z časového posunu, až jí tělo ztěžklo jako olovo.

Už jen na půl ucha poslouchala, jak Brenna zvonivým hlasem vykládá cosi o povlečení, topení a krbu v ložnici, kde zatápěla. Pak ji, jako by procházela vodou, následovala zpět do kuchyně, kde vařila čaj a vysvětlovala, jak co funguje.

Jude zaslechla něco o doplněné spíži a o nejlepším nakupování u Duffyho. Informací bylo víc – dřevitá rašelina, připravená u zadních dveří, jak to Maude měla ráda, ale také dřevo, kdyby mu Jude chtěla dávat přednost. Obnovená telefonní linka a zacházení se sporákem.

„Ale vy už skoro spíte za chůze.“ Brenna jí soucitně vložila do rukou široký modrý hrnek s čajem. „Vezměte si to nahoru a já zatopím ještě tady.“

„Omlouvám se, nějak se přestávám soustředit.“

„Jen se musíte trochu prospat. Moje číslo je tady u telefonu, kdybyste něco potřebovala. A naše rodina, rodiče a čtyři sestry, bydlí jen kilometr odsud – stačí zavolat nebo se stavít u O’Tooleových.“

„Ano, já... čtyři sestry!“

Brenna se znovu zasmála a vedla Jude na chodbu. „Tatínek si pořád přál syna, jak už to bývá. A teď je obklopený samými ženskými, včetně fenky. Tak už běžte nahoru.“

„Moc vám děkuju. Vážně. Obyčejně nejsem takhle... mimo.“

„Obyčejně taky nelítáte přes oceán, nebo ano? Chtěla byste ještě něco, než půjdu?“

„Ne, já...“ Jude se opřela o zábradlí a zamrkala. „Málem bych zapomněla – zahlédla jsem v domě nějakou ženu. Kam odešla?“

„Ženu říkáte? Kde?“

„V okně.“ Jude se lehce zakymácela, až málem vylila čaj. Pak zatřepala hlavou. „Když jsem dorazila, dívala se ven z horního okna.“

„Dneska?“

„Ano. Mladá, blond, velmi hezká.“

„Hm, tak to asi byla lady Gwen.“ Brenna se otočila a šla zatopit do obývacího pokoje. „Ale ta se neukazuje každému.“

„Kam tedy šla?“

„Nikam, asi tu pořád někde je.“ Když rašelina chytla, Brenna vstala a spokojeně si oprášila kolena. „Věřte nebo ne, ta je tu už tři sta let. Je to duch vašeho domu, slečno Murrayová.“

„Co že je?“

„Váš duch. Ale nebojte se jí. Ta vám určitě neublíží. Je to smutný příběh pro jinou chvíli, až nebudete tak unavená.“

Bylo tak těžké se soustředit. Její mozek usínal a tělo se podvolovalo, ale tohle si ještě musela ujasnit. „Chcete říct, že v tomhle domku straší?“

„Jasně. Babička vám o tom neřekla?“

„Nepamatuju se, že by něco takového zmínila. Takže vy věříte na duchy.“

Brenna znovu povytáhla obočí. „Tak viděla jste ji, nebo ne? Aha!“ dodala, když se Jude zamračila. „Vyspěte se, a až zase budete fit, zaskočte do hospody ke Gallagherovým a já vás pozvu na vaši první pintu piva.“

Jude jen zmateně zavrtěla hlavou. „Já pivo nepiju.“

„Hm, tak to je škoda,“ odpověděla upřímně šokovaná Brenna. „Tak se zatím mějte fajn, slečno Murrayová.“

„Jude.“ Už to jen nehybně zašeptala.

„Tak Jude.“ Brenna se znovu zářivě usmála a pak vyšla předními dveřmi do deště.

Duchové, pomyslela si Jude, když stoupala po schodech a hlava se jí točila. Stylové irské povídačky. Babička milovala pohádky o vílách, ale víc než pohádky to přece nebyly.

Ale v domě někoho zahlédla... Nebo ne?

Ne, to jen ten déšť, záclona a stíny. Jude odložila čaj, kterého se ještě nenapila, a zula si boty. Žádní duchové nejsou. Je tu jen pěkný domek na kopci a prší.

Dopadla na postel obličejem dolů. Pomyslela na to, že přes sebe hodí deku, ale usnula dřív, než to dokázala.

A když se dostavily sny, zdálo se jí o bitvě na zeleném kopci, kdy se slunce lesklo na zkřížených mečích jako klenoty, o vílách tančících v lese, kde měsíční svit na listech připomínal zářivé slzy, a o hlubokém modrém moři, které pulzovalo jako horoucí srdce. Ve všech těch snech zněl jako hudba tichý ženský pláč.

2

Jude se probudila do naprosté tmy, v níž prosvítaly jen *J* zbytky ohořelé rašeliny v krbu. Zírala na ně a srdce jí poplašeně vlétlo do krku, když si je v polospánku spletla se žhnoucíma očima.

Pak se rozpomenula a uklidnila. Je v Irsku, v chaloupce, kde její babička žila jako malá. A je jí zima.

Posadila se, promnula si ledové paže a nahmátla stolní lampičku. Při pohledu na hodinky sebou trhla. Byla skoro půlnoc. Její odpočinek se protáhl téměř na dvanáct hodin. Uvědomila si, že jí není pouze zima, ale má i hlad. Chvilí přemýšlela nad krbem, ale protože byl skoro vyhaslý a nevěděla rychle, co si s ním počít, nechala ho být a šla do kuchyně hledat něco k jídlu.

Dům kolem ní vrzal a sténal – domácí zvuky, říkala si, třebaže měla občas chuť nadskočit a ohlížet se přes rameno. Nepomyslela na duchy, o nichž se bavily s Brennou. Jen na podobné zvuky nebyla zvyklá. Podlaha v jejím chicagském bytě nevrzala a jediné červené světélko, které tam mohla zahlédnout, byla kontrolka alarmu. Jistě si na nové prostředí brzy zvykne. Brenna se zásobami nelhala. Malá lednička a spížka byly plné potravin. Možná se třásla zimou, ale hladovět tu tedy nebude.

Jako první ji napadlo vzít konzervu s polévkou a ohřát ji v mikrovlnce. Začala se rozhlížet po kuchyni a učinila šokující zjištění. Žádná tam nebyla.

Tak to je tedy problém, pomyslela si Jude. Nezbývalo než ji ohřát na sporáku. Ale pak zjistila, že v kuchyni není k nalezení automatický otvírač konzerv.

Stará paní Maude, zdá se, nežila jen v jiné zemi, říkala si Jude, když pátrala v zásuvkách, ale taky v jiném století.

Nakonec se dokázala poprat s manuálním otvírákem a postavit rendlík s polévkou na sporák. Vzala si jablko z misky na stole, zašla k zadním dveřím a otevřela je do vlhké, stříbrné mlhy.

Nebylo vidět nic jiného než její šedavé vrstvy, jak se převalují nocí. Žádné tvary nebo světlo, jen ty, co si mlha sama vytvořila. Rozechvěle vykročila ven a byla jí okamžitě pohlcena.

Pocit osamělosti byl tak hluboký, že nikdy nic takového nepoznala. Přesto necítila smutek nebo strach. Natáhla paži před sebe a sledovala, jak jí mlha ukrojila zápěstí. Bylo to zvláště osvobozující.

Nikoho tu neznala a nikdo neznal ji. Nikdo od ní nic nečekal, byla jen sama za sebe. Pro tuhle noc, tuhle nádhernou noc, byla absolutně sama.

Pak zaslechla jakési pulzování, tichý rytmus noci. Že by zvuky moře? napadlo ji. Nebo tak dýchá mlha? Chtěla se tomu zasmát, jenže rozeznala vzdálenou, ale docela jasnou hudbu.

Dudy a zvonky, flétny a píšťaly? Málem okouzleně sešla ze schodů a vydala se za hudbou jako náměsíčná.

Zvonkohra, uvědomila si a nervózně se pousmála. To musela být zvonkohra před domem. A ona ještě napůl spí, když ji napadlo, že o půlnoci vyběhne ven do mlhy za neznámou hudbou.

Přiměla se zajít dovnitř a zavřít za sebou dveře. Vzápětí zaslechla, že na sporáku přetéká polévka.

„Krucí!“ Doběhla do kuchyně a vypnula plotýnku. „Co to se mnou je, proboha? I dítě by si bez problémů dokázalo ohřát trochu polévky.“

Otřela sporák, spálila si prsty a pak polévku jedla ve stoje a v duchu se na sebe zlobila.

Bylo na čase přestat blbnout a trochu se srovnat. Je přece rozumná, zodpovědná ženská, která neběhá v noci v

mlze. Nabírala a polykala polévku jako robot, aby něco dostala do žaludku.

Cítila, že je třeba jasně si přiznat, proč do Irska vlastně přijela. Nepředstírat, že jde o prodlouženou dovolenou, hledání kořenů a práci na studii, která měla završit její neslavnou univerzitní kariéru.

Přijela sem, protože měla hrůzu z toho, že se ocitla na pokraji nervového zhroucení. Žila v neustálém stresu, který hrozil migrénami, případně žaludečními vředy.

Dostala se tak daleko, že už sotva zvládala každodenní povinnosti, kdy zanedbávala své studenty i rodinu. Nakonec i samu sebe.

A co hůř, přiznala si, začala si studenty, rodinu i sebe ošklivit.

Ať byla příčina kdekoli – což ještě nechtěla zjišťovat – jediné řešení viděla v radikální změně. V odpočinku. Zhroucení nebylo řešení a na veřejnosti už vůbec nepřipadalo v úvahu.

Neponížila by přece sebe, ani svou rodinu, která si to ničím nezasloužila. A tak utekla – možná zbaběle, ale viděla v tom jediné logické řešení.

Když se stará paní Maude odebrala na věčnost ve věku požehnaných sto jedna let, otevřely se pro Jude nové dveře.

Bylo rozumné a zodpovědné takovou možnost přijmout. Potřebovala strávit nějaký čas o samotě a v klidu přehodnotit svůj život. Přesně to teď musela udělat.

Měla v úmyslu i pracovat. Nikdy by si takovou cestu neomluvila, kdyby se nedala skloubit s prací. Pátrání po svých kořenech tedy chtěla spojit se svým oborem. Zkoumání místních legend a zpracování psychologické analýzy jejich smyslu a významu ji aspoň donutí přemýšlet a netrávit čas sebelítostí.

Tou se zabývala příliš dlouho. Asi irský rys, jak tvrdila její matka. Irové si prý umějí libovat ve smutku. Když už

mu také chtěla propadnout, nemohla si na světě vybrat lepší místo.

Jude se trochu uklidnila. Chtěla prázdnou misku vložit do myčky, ale zjistila, že v kuchyni žádná není.

Celou cestu nahoru do ložnice pak jen nechápavě vrtěla hlavou.

Vybalila si a všechno pečlivě uložila do krásné, rozvrzané skříně a prádelníku. Toaletní potřeby rozložila v koupelně. Chvilí obdivovala starožitné umyvadlo a pak se dlouze sprchovala ve vaně na nožičkách, kterou kryl tenký plastový závěs na měděné tyči.

Rychle na sebe hodila flanelové pyžamo a župan, než by docela prochladla, a pak se pokoušela zatopit v krbu s rašelinou. Překvapená svým úspěchem dvacet minut seděla na zemi, objímala si kolena, sledovala plameny a představovala si, že je spokojená farmářova žena, která čeká, až se muž vrátí z pole.

Když se probrala ze zasnění, rozhodla se prozkoumat sousední ložnici. Snad by se mohla hodit jako pracovna.

Byl to malý pokojík s úzkými okny ve štítě a po straně domu. Po chvilce váhání se Jude rozhodla usadit u jižního okna, aby měla výhled na střechy a kostelní věž ve vesnici a na širokou pláž blízko ní.

Aspoň takový výhled čekala, až vyjde slunce a mlha se zvedne.

Další problém byl, že se neměla u čeho usadit, protože v místnosti nebyl psací stůl. Příští hodinku strávila hledáním vhodného stolku, který pak dovezla z obývacího pokoje. Postavila ho před okno a pustila se do zapojování přístrojů.

Napadlo ji, že by mohla pracovat i na stole v kuchyni, u vyhřátého krbu a poslouchat u toho zvonkohru. Ale to jí přišlo příliš obyčejné a nespořádané.

Našla vhodný adaptér, nahodila laptop a otevřela dokument, do něhož chtěla pravidelně zapisovat svůj deník z Irska.

3. dubna, domek na Vílím kopci, Irsko Cestu jsem přežila.

Zarazila se a pak se usmála. Znělo to, jako by se vrátila z války. Chtěla větu smazat a začít znova. Ale pak si to zakázala. Deník si psala pro sebe a měl být pravdivý.

Jízda z Dublinu trvala dlouho a byla těžší, než jsem čekala. Jak dlouho si asi budu zvykat na jízdu v opačném pruhu? Asi věčně. Krajina ale byla úchvatná. Žádné fotografie to nedokážou dokonale zprostředkovat. Říct, že je Irsko zelené, rozhodně nestačí. Skvoucí zeleň by byl přesnější výraz. Že se doslova třpytí, je asi to nejlepší, jak to umím vyjádřit.

Vesničky se zdály tak kouzelné a upravené, že je snad každou noc musí chodit uklízet a pulírovat celá armáda elfů.

I něco z Ardmora jsem zahlédla, ale v tu chvíli tak lilo, že jsem si nestačila udělat hlubší dojem, jen jsem si všimla obvyklé malebnosti a široké pláže.

Svůj domek jsem našla jen čistě náhodou. Babičce by se to asi zdálo osudové, ale mně to připadá jako trocha štěstí. Ale je hezké být tady na tom kopci obklopená květinami, o které se snad dokážu správně starat. Třeba tu najdu nějaké knihkupectví, kde koupím knížku o zahradničení. Ted' se květinovým záhonům ale rozhodně daří dobře, i přes chladné a vlhké počasí.

Taky jsem viděla ženu – nebo jsem si to myslela – jak stojí u okna v ložnici a pozoruje mě. Zvláštní chvíle. Zdálo se, že jsme na sebe na chvíli doopravdy pohlédly. Byla krásná, bledá, světlovlasá a nešťastná. Samozřejmě se mi to zdálo, protože v domě nikdo nebydlí.

Brenna O'Tooleová, neskutečně výkonná dívka tady z vesnice, sem dorazila zároveň se mnou a o všechno se

postarala, za což jsem vděčná. Je moc hezká – jsem zvědavá, jestli je to tady běžné – chová se mužně, a přitom stále vypadá žensky.

Asi jí připadám divná a neschopná, ale nedala to najevo.

Zmínila se, že v domku straší, což se tu nejspíš říká o všech domech. Ale když už jsem se rozhodla studovat irské legendy, mohla bych pátrat po příčinách jejího tvrzení.

Můj časový režim je teď přirozeně naruby – skoro celý den jsem prospala a najedla se až o půlnoci.

Venku je tma a mlhavo. Ten opar září a zvláštěně vábí. Cítím se klidná na těle i na duchu.

Všechno bude dobré.

Opřela se do židle a dlouze si vydechla. Ano, pomyslela si, všechno bude fajn.

Ve tři ráno, kdy se obvykle zjevují duchové, se Jude uvelebila v posteli s hrnkem čaje a knihou. Oheň příjemně plápolal a na okno se tlačila mlha. Napadlo ji, jestli kdy v životě byla šťastnější. Pak usnula při rozsvíceném světle a s brýlemi na nose.

Za denního světla, kdy mlhu i déšť odehnal vítr, se jí svět zase jevil jinak. Tlumený sluneční svit dával zeleným loukám až bodavou barvu. Zaposlouchala se do zpěvu ptáků a napadl ji atlas ptactva, podle kterého by je rozeznala. Ale v ten moment bylo nejhezčí jen tak stát a poslouchat, ať to byl, který chtěl druh, jen když zpíval dál.

Šlapat po husté jarní trávě se jí zdálo skoro jako svatokrádež, ale nemohla odolat.

Na kopci u vesnice uviděla ruiny někdejší katedrály zasvěcené svatému Declanovi a oblou věž, která jim vévodila. Krátce pomyslela na postavu, kterou měla dojem, že tam v dešti zahlédla. Zachvěla se.

Hloupost. Je to jen historicky zajímavé místo. Babička i kapesní průvodce mluvily o keltském nápise uvnitř a románských klenbách. Zajde se na ně podívat.

A dál na východ, pokud ji paměť neklamala, za hotelem na útesech měla být starobylá studna svatého Declana se třemi kamennými kříži.

Zajde na ta památná místa, na útesy i na konec mysu. To všechno měly být podle bedekru úchvatné zážitky.

Dnes ještě toužila po tichu a prostých věcech.

Hladina zálivu se modravě chvěla a přecházela do temnějších odstínů v hlubinách. Plochá, široká pláž byla docela opuštěná.

Někdy si tam po ránu zajede, aby se tam o samotě prošla.

Dnešek si vyhradila na bloumání po loukách, vyhne se vesnici a pokochá se horami. Zapomněla, že se chtěla jen postarat o květiny, zorientovat se kolem domku a zařídit pár praktických věcí.

Potřebovala si objednat další telefonní přípojku do ložnice, aby měla přístup na internet. Tak by měla zavolat do Chicaga a ujistit rodinu, že v pořádku došla. A neškodilo by zajet do vesnice a zjistit, kde se dá nakupovat a kde mají banku.

Ale venku bylo tak úchvatně, vzduch připomínal polibek a vítr chladil právě tak, aby odehnal poslední zbytky cestovní únavy. A tak šla dál a dál, až měla boty promočené od trávy, zalité deštěm.

Připadala si, jako kdyby vstoupila do obrazu oživeného třepotáním listů, zpěvem ptáků a vlhkou vůní rostoucí vegetace.

Když uviděla jiný dům, skoro ji to šokovalo. Byl usazený stranou cesty mezi keři a rozkládal se do všech stran, jako by jeho kusy někdo nedbale poskládal dohromady. Ale přesto vše jako celek fungovalo. Působil jako kouzelná kombinace dřeva, kamene a výčnělků, ze všech strach obklopená květinami. Vzadu na zahradě stála kůlnička na nářadí a stroje.

Na cestě před domem uviděla šedý vůz, který musel sjet z výrobní linky dřív, než se narodila. Na plácku zalitým sluncem na dvorku spal velký žlutý pes. Alespoň doufala, že spí, protože ležel na zádech s tlapami ve vzduchu, jako by ho někdo přejel.

Že by dům O'Tooleových? uvažovala Jude. A když uviděla ženu, která vyšla ven s vypraným prádlem, usoudila, že to tak bude.

Měla jasné rudé vlasy, široké boky a silnou postavu, jakou si představovala pro matku pěti dětí. Pes dokázal, že je naživu, protože se převálil na bok a několikrát švihl ocasem o zem, když kolem něj žena prošla ke šňůře na prádlo.

Jude napadlo, že nikdy dřív nikoho všet prádlo neviděla. To v centru Chicaga nedělaly ani ty nejpilnější hospodyňky. Připadalo jí to jako bezmyšlenkovitá a proto uklidňující činnost. Žena vytahovala kolíčky z kapsy u zástěry, strkala si je do pusy a pak se shýbala pro vyprané povlečení. Krátce ho proklepala, pověsila a shýbla se pro další kus.

Fascinující.

Beze spěchu pověsila celou šňůru prádla, žlutý pes jí dělal společnost, vyprázdnila koš a vlhké povlečení pleskalo ve větru.

Jen další kousek obrazu, napadlo Jude, který se dal nazvat Venkovská žena.

Pak se paní otočila ke druhé šňůře a začala už usušené prádlo skládat do koše, až ho měla opět plný.

Zapřela si ho o bok a se psem v patách zašla do domu.

Hezký způsob jak strávit ráno, napadlo Jude.

A pak ten večer, až se všichni vrátí domů a z kuchyně bude vonět nějaké dobré jídlo... Třeba omáčka nebo roštěná s bramborem. Všichni se sesednou kolem stolu plného talířů a misek a budou si vyprávět o prožitém dni, smát se a podstrkovat jídlo loudícímu psovi.

Velké rodiny musí poskytovat útěchu.

Ale na malých taky nebylo nic špatného, pomyslela si ihned provinile. Být jedináčkem mělo své výhody. Třeba pozornost rodičů jen pro sebe.

Možná až příliš jejich pozornosti, zašeptal zlomyslný hlásek v hlavě.

Zaplašila ho, obrátila se na cestu zpět, aby také něco praktického udělala.

Cítila se provinile, a tak ihned zavolala domů. Při časovém rozdílu zastihla rodiče před odchodem do práce a prohrěšek zaháněla veselým švitořením, jak je odpočatá, jak se baví a těší na nové zážitky.

Byla si vědomá, že oba považují její výlet do Irska za rozptýlení a radikální odvrácení od dráhy, po níž tak dlouho spokojeně putovala. Ale nebránili jí v tom, což oceňovala. Jen je to mátlo. Zatím jim, ale ani sobě nedokázala nic vysvětlit.

S myšlenkou na rodinu vytočila další číslo. Babičce Murrayové nic vysvětlovat nemusela. Ta věděla vše. S lehkou myslí jí podrobně vyprávěla o cestě a svých dojmech, o nadšení z domku. Mezitím si uvařila čaj a připravila lehký sendvič.

„Právě jsem se vrátila z procházky,“ pokračovala a se sluchátkem na uchu si odnesla jednoduchý oběd na stůl. „Trosky kláštera i věž jsem zatím viděla z dálky, ale půjdu se tam podívat.“

„Je to zajímavé místo,“ řekla babička. „Má silný magnetismus.“

„Na ten nápis a klenby jsem zvědavá, jen jsem dnes nechtěla jít tak daleko. Viděla jsem dům sousedů. Asi O'Tooleových.“

„A, Michael O'Toole. Toho si pamatuju jako kluka, hezky se smál a uměl přemlouvat. Vzal si pohlednou Loganovic Mollie a pak spolu měli pět dcer. Brenna je z nich nejstarší. A jak se dneska má pěkná Mollie?“

„No, nestavila jsem se tam. Měla práci s prádlem.“

„Zjistíš, že nikdo nemá tolik práce, aby nemohl prohodit pár slov, Jude Frances. Příště tam zajdi a potěš Mollie O'Tooleovou.“

„Dobře. A babi?“ S pobaveným úsměvem se napila čaje. „Neřeklas mi, že v domku straší.“

„Ale samozřejmě že řekla. Copak sis nepřečetla můj dopis a neposlechla pásky, co jsem ti dala?“

„Ještě ne.“

„Asi myslíš, že to jsou bábiný povídačky, že? Tak si projdi věci, co jsem ti přibalila. Příběh lady Gwen a jejího vílího milence tam najdeš taky.“

„Vílí milenec?“

„Tak se to vypráví. Domek stojí na Vílím kopci, pod ním je jejich palác a ona po něm pořád prahne, protože kdysi odmítla štěstí kvůli rozumu a on kvůli své pýše.“

„To je smutné,“ řekla Jude.

„Ano, ale přesto je to dobré místo, kde můžeš nahlédnout do svého srdce. Tak to udělej, dokud tam jsi.“

„Právě teď hledám hlavně klid.“

„Užij si klidu, kolik potřebuješ, ale taky nezůstávej moc dlouho sama a svět jen nepozoruj. Život je mnohem kratší, než si myslíš.“

„Co kdybys přijela, babi, a bydlela tu se mnou?“

„Já se tam vrátím, ale tohle je tvůj čas. Jsi hodné děvče, Jude, ale nemusíš být hodná neustále.“

„To říkáš pořád. Třeba narazím na nějakého irského chuligána a prožiju divokou milostnou aférku.“

„To by ti neuškodilo. A dej za mě sestřence Maude květiny na hrob, ano? A vyříd' jí, že se zastavím, až budu moct.“

„Vyřídím. Mám tě ráda, babi.“

Jude nechápala, že může čas tak letět. Měla v úmyslu trochu *J* pracovat a taky se zabývat květinami na dvoře. Natrhala aspoň nějaké do modré lahve, co našla v

obývacím pokoji, ale bylo jich mnoho a další vázu v domě neobjevila. Pak se na schůdku před domkem zabavila jejich aranžováním. Zatoužila znát jména všech těch květin, a tak jí uběhla velká část odpoledne.

Byla chyba odnést menší kytici na stolek nahoře v pracovně a pak si chtít na pár minut zdřímnout. Na malé válendě tam totiž prospala celé dvě hodiny, probudila se přetažená a naštvaná.

Vždyť už nemá disciplínu. Je líná. Celých třicet hodin nedělala nic jiného, než spala nebo se potloukala kolem. A zase už měla hlad.

Při pátrání v kuchyni po dalším jídle si uvědomila, že takhle do týdne ztloustne, zhoupne a otupí.

Půjde ven. Zajede do vesnice a najde knihkupectví, banku a poštu. Zjistí, kde mají hřbitov, aby babičce splnila přání a navštívila paní Maude. To měla udělat už dopoledne, ale šlo by to i takhle. A další den probere materiály od babičky a najde onen dopis.

Nejdřív se převlékla. Vybrala si úzké kalhoty, rolák a propínací světřík. Připadala si tak čilejší a profesionálnější než v silném svetru a džínách, které nosila celý den.

Pak zaútočila na své vlasy a stáhla je do pevného culíku, jinak by se nepřestaly vlnit a létat všude kolem.

S líčením byla opatrná, ale výsledek se jí zdál pro krátkou cestu do vesnice ucházející. Při pohledu do zrcadla si nepřipadala ani jako štetka, ani jako mrtvola, což se někdy stávalo.

Zhluboka se nadechla a vyrazila na druhý souboj s vypůjčeným autem na irských silnicích. Když dosedla za volant, uvědomila si, že zapomněla klíčky.

„Ginkgo,“ zašeptala. „Měla bys začít užívat ginkgo.“

Po zoufalém hledání je našla na kuchyňském stole. Tentokrát nezapomněla nechat rozsvíceno, kdyby se vracela za tmy, a zamknout přední dveře. Došlo jí, že zadní vchod zůstal otevřený, tak běžela vyřídit ještě tohle.

Slunce klesalo k západu a v jeho paprscích se leskl jemný dešťík, když se jí konečně podařilo zařadit zpátečku a vycouvat na cestu.

Jízda do vsi se zdála mnohem kratší a příjemnější, protože přední sklo nesmáčely proudy deště. Podél silnice kvetly divoké fuchsie a hlohy. V zatáčce zahlédla zdi staré katedrály a věž, dominující přímořské vesnici.

Nikdo se tam neprocházel.

Stály tam už osm set let, což Jude považovala za zázrak sám o sobě. I přes léta válek, času hojnosti a hladomoru jejich síla přetrvala. Pro bohoslužby i na obranu. Jude přemýšlela, zda má babička pravdu a jaké to bude stát v jejich stínu a cítit váhu té velkoleposti.

Divný nápad, pomyslela si a zavrtěla hlavou, protože vjížděla do vesnice, která měla být na půl roku jejím domovem.

3

V Gallagherově hospodě svítilo tlumené světlo a oheň v krbu jasně plápolal. Tak to hosté měli za vlhkých jarních večerů nejradši. Gallagherovi na tom místě vítali pocestné už víc než sto padesát let, nabízeli dobrý ležák nebo poctivou neředěnou whiskey a k tomu příjemné místo, kde si obojí mohli vychutnat.

Když léta Páně 1842 tenhle hostinec převzal a otevřel Shamus Gallagher a jeho dobrá žena Meg, byla whiskey možná levnější. Ale chlap si přece musí vydělat na živobytí, i kdyby byl sebevíc pohostinný. Dnes se tu možná utrácelo víc, ale dobrá nálada zůstala.

Shamus tehdy do hostince vložil všechny své naděje i úspory. A pak zažil víc těžkých než dobrých časů a jednou se od moře přihnala vichřice, která mu odnesla střechu až do Dungarvanu.

Nebo se to aspoň povídalo, když se whiskey vypilo víc než pár sklenek.

Ale hospoda stála dál, dobře ukotvená v písčité a kamenité půdě Ardmoru a Shamusův nejstarší syn převzal místo za starým barem z kaštanového dřeva a po něm vnuk a pravnuček.

Generace Gallagherů sloužily generacím hostů a prosperovaly natolik, že mohly rozšiřovat podnik, aby za deštivých večerů pojal více hostů, kteří se po práci přicházeli osvěžit.

Našli tu i dobré jídlo, co potěšilo tělo i duši, a často i hudbu pro potěchu srdce.

Ardmore byla rybářská vesnička, závislá na moři a jeho štědrosti či nepřízni. Díky své malebnosti a hezkým

plážím dnes těžila i z turistiky a musela se vyrovnat také s její záludností.

Gallagherova hospoda pro ni znamenala ústřední bod. Za každého počasí, ať už ryby braly, nebo zuřily bouřky a nikdo se neodvažoval rozhodit sítě, její dveře zůstávaly otevřené.

Kouř a odér whiskey, dušeného masa nebo pach rybářů se vpily hluboko do tmavého dřeva, a tak to místo už navždy neslo vůni života. Lavice a židle pokrývala tmavě červená látka. Strop zůstal otevřený a odhalené trámy se mnohdy za hlučných sobotních nocí chvěly. Podlahu poškrábaly stovky mužských bot, židle, stolky a občas popálily oharky z krbu nebo z cigarety. Ale bylo tam čisto a čtyřikrát ročně se vše důkladně uklízelo jako zámecký salon.

Samotný kaštanový bar patřil k pýchám podniku. Shamus ho měl údajně sám vyrobit ze stromu zasaženého bleskem o svatojánské noci. Díky téhle pověsti měl pro hosty svoji magii a rádi u něho sedávali.

U zrcadlové stěny za ním byly vyrovnané láhve k výběru a vše se lesklo čistotou. Gallagherovi vedli hojně navštěvovaný, ale stylový podnik. Rozlité nápoje a prach se ihned utíraly a nikdo nemohl dostat pití ve špinavé sklenici.

V krbu se topilo rašelinou, protože takový oheň uměl okouzlit turisty, kteří se pak déle zdrželi. Nejvíce jich přijíždělo v létě a zkraje podzimu kvůli plážím, méně v zimě nebo na jaře. Přicházeli ale neustále, aby si u Gallagherů vypili skleničku, poslechli hudbu nebo ochutnali koláč s kořeněnou masovou směsí.

Stálí hosté se začínali trousit po jídle, především kvůli hovoru a sklenici Guinnessu. Někteří přišli i na večeri, ale to spíš s rodinou při zvláštních příležitostech. Anebo dorazil osamělý muž, který neměl chuť sám si vařit nebo

si chtěl zaflirtovat s Darcy Gallagherovou, protože v tomhle ráda vyhověla.

Pracovala za barem, obsluhovala u stolů nebo vařila v kuchyni. Tam pobývala nejméně ráda, a tak ji častěji nechávala na starost bratru Shawnovi.

Kdo rodinu znal, věděl, že hlavní slovo tu má nejstarší Aidan od chvíle, kdy to vypadalo, že se rodiče na čas usadí v Bostonu. A mnozí se shodli, že se po bouřlivém dospívání usadil a o hospodu se stará způsobem, na jaký by byl starý Shamus pyšný.

Sám Aidan byl spokojený s prací i místem, kde žije. Během svých cest pochopil hodně o životě i sobě samém. Toulavé boty prý podědil po Fitzgeraldově větvi jejich rodiny stejně jako maminka, která před svatbou sjezdila svět a všude se uživila svým zpěvem.

Batoň na záda hodil sotva v osmnácti. Procestoval Irsko, pak Anglii, Francii a dokonce Španělsko. Rok strávil v Americe, nechal se okouzlit horami a pláněmi západu, zapotil se na jihu a zažil mrazy severní zimy.

Hudební nadání zdědil se sourozenci po matce, a tak se živil jako zpěvák, popřípadě barman, podle nálady. Když viděl vše, co toužil vidět, vrátil se domů jako zcestovalý pětadvacetiletý muž.

Posledních šest let se staral o hospodu a bydlel v pokojích nad ní.

Ale stále čekal. Netušil, na co přesně, jen věděl, že ještě čeká.

I teď, když naléval Guinness a čepoval Harp a jedním uchem sledoval konverzaci u baru, kdyby se od něj čekal nějaký komentář, jako by jedna jeho část všechno trpělivě zpovzdálí sledovala.

Ti, kdo se lépe dívali, mohli postřehnout ten vyčkávavý pohled jeho kovově modrých očí pod obočím stejně tmavým jako ceněný bar, za nímž pracoval.

Měl ostře řezanou tvář Keltů a k tomu nápadnou krásu zděděnou po rodičích – dlouhý, rovný nos, plné, nestydatě smyslné rty a výraznou bradu s mírným dolíčkem.

Postavou připomínal zápasníka – široká ramena, dlouhé paže, úzké boky. A taky že část mládí strávil rozdáváním a přijímáním ran. A to částečně kvůli temperamentu i pro zábavu, což už si dokázal přiznat.

Na rozdíl od bratra Shawna pro něj byla otázka cti nenechat si ve rvačce nikdy zlomit nos.

Jak dospíval, přece jen přestal vyhledávat konflikty. Spíš pozoroval svět a věřil, že pozná to, co hledá, až to uvidí.

Když do hospody vešla Jude, všiml si jí okamžitě. Nejdřív jako hostinský, potom jako muž. Vypadala tak upraveně v sáčku a se staženými vlasy a ztraceně s těma velkýma očima, těkajícíma po místnosti jako srna v lese, co jistí únikové stezky.

Hezká, pomyslel si jako každý muž, co spatří přitažlivou ženskou tvář a postavu. A protože v práci už viděl spousty tváří, všiml si i nervozity, která ji přiměla ztuhnout hned na prahu, jako by se ještě chtěla otočit a utéct.

Pohled na ni a její chování ho zaujaly a příjemně zahřály u srdce.

Pak se záměrně narovnala v ramenou, což ho pobavilo, a vydala se k baru.

„Dobrý večer,“ pozdravil a otřel z pultu rozlité tekutiny, „co si dáte?“

Nadechovala se, že zdvořile požádá o sklenici bílého vína. Ale pak se usmál, pomalu, líně protáhl rty a jí se nevysvětlitelně stáhly vnitřnosti a zahučelo v hlavě.

Ano, pomyslela si nejasně, všichni jsou tu krásní.

Nijak nespěchal na její odpověď, jen se pohodlně opřel o barpult, donesl k ní ten úchvatný obličej blíž a zároveň naklonil hlavu ke straně a povytáhl jedno obočí.

„Neztratila jste se, zlato?“

Představila si, jak se mu roztéká u nohou v kaluži touhy a splašených hormonů. Ale tak trapná představa ji okamžitě vrátila do reality. „Ne, neztratila. Mohla bych dostat sklenici bílého? Chardonnay, pokud možno.“

„To můžete.“ Ale stále se nehnul. „Američanka, že? Nebudete sestřenice staré Maude, která se nastěhovala do jejího domku?“

„Ano. Jsem Jude. Jude Murrayová.“ Automaticky mu nabídla ruku a opatrný úsměv, když se jí ve tvářích jen na sekundu ukázaly dolíčky.

Aidan měl odjakživa slabost pro dolíčky v hezké tvářičce.

Uchopil její ruku, ale jen ji tak podržel a dál se jí díval do očí. Přísahala by, že se jí pažní kost začala ohřívat „Vítejte do Ardmore, slečno Murrayová, a do Gallagherovy hospody. Já jsem Aidan a patří mi to tu. Time, pusť dámu sednout, kdes nechal vychování?“

„To ne, to je...“

Ale Tim, podsaditý chlapík s vlasy jako šedá vlna, přece jen sklouzl ze stoličky. „Omlouvám se.“ To už sjel pohledem od sportovního utkání v televizi na konec baru a krátce na Jude mrkl.

„Tedy pokud radši nechcete ke stolku,“ dodal Aidan, když se nehýbala a dál se tvářila nejistě.

„Ne, ne, tohle je fajn. Díky.“ Vyhoupla se na stoličku a snažila se docela neztuhnout, protože se ihned stala centrem pozornosti. To ji na učitelském povolání stresovalo nejvíc – všechny tváře upřené jen na ni v očekávání, že bude oslňovat hlubokými myšlenkami.

Konečně pustil její ruku, protože už čekala, že se ta její v jeho sevření roztaví, a podal někomu dotočené pivo. „A jak se vám Irsko zatím jeví?“ zeptal se a otočil se k polici za sebou pro láhev vína. „Jak se má babička?“

„Dobře. Vy ji znáte?“ Jude fascinovalo, jak nalil plnou sklenici vína, aniž se na ni podíval, a pak ji postavil na bar.

„Ano, znám. Moje matka byla za svobodna Fitzgeraldová, sestřenice vaší babičky přes několikáté koleno. Takže jsme vlastně taky příbuzní.“ Ťukl prstem do její skleničky. „Slainte, sestřenko Jude.“

„Hm... tak díky.“ Zvedla sklenku právě ve chvíli, když se zezadu ozval křik. Ženský hlas, jasný jako kostelní zvonek, někoho obviňoval, že je zabeďněnec s mozkiem velikosti hrášku. Podrážděný mužský hlas odpovídal, že pořád je to lepší než být omezená slepice.

Nikdo se nezdál šokovaný výkřiky a nadávkami, které následovaly, ani náhlým třeskotem, po němž Jude nadskočila, až jí víno vyšpláchl na hřbet ruky.

„Další bratránek a sestřenice,“ vysvětloval Aidan, znovu vzal Jude za ruku a pečlivě ji otřel. „Moje sestra Darcy a bratr Shawn.“

„Aha. A neměl by se někdo podívat, co se tam přihodilo?“

„Přihodilo?“

Jude jen vytřeštila oči, když hlasy vzadu zesílily.

„Hod' po mně tím talířem, ty zmije, a přísahám, že...“

Výhružka skončila děsivou kletbou, jak se něco roztřísklo o zeď. O vteřinu později vyšla ze dveří za barem žena, v ruce měla táč s jídlem a na uzardělé tváři spokojený výraz.

„Trefilas ho, Darcy?“ zeptal se někdo.

„Ne, sehnul se.“ Pohodila hlavou, až jí havraní vlasy zavířily jako oblak. Zlost jí slušela. Jasně modré oči dostaly lesk a plné rty se našpulily. S pohupováním boků zanesla jídlo pětičlenné rodince, stlačené u malého stolku. A když je obsluhovala, sehnula se, aby slyšela, co jí říká žena za stolem, a pak zaklonila hlavu a rozesmála se.

Smích jí slušel stejně jako zlost, pomyslela si Jude.

„Ten talíř ti strhnu z výplaty,“ informoval ji Aidan, když procházela kolem.

„To nevadí. Stálo to za to. Ale měla jsem se trefit. Clooneyovi chtějí ještě dvě koly, zázvorové pivo a dva Harpy – pintu a sklenici.“

Aidan začal připravovat objednávku. „Darcy, tohle je Jude Murrayová z Ameriky, co přijela do domku po staré paní Maude.“

„Těší mě.“ Zlost rychle ustoupila živému zájmu a úšklebek oslnivému úsměvu. „Jak se zabydlujete?“

„Dobře, díky.“

„Jste myslím z Chicaga, že? Jaké to tam je?“

„Je to krásné město.“

„A plné obchodů, restaurací a pak podobně. A čím se tam živíte?“

„Učím psychologii.“ Učila jsem, pomyslela si Jude, ale to by bylo složité vysvětlování, zvláště když se na ni zase všichni zadívali.

„Vážně? Hm, to se hodí.“ Darcyiny oči se zaleskly veselou proradností. „Možná byste mohla vyšetřit mého bráchu Shawna, až vám zbyde chvilka času. Má totiž něco s hlavou, už od narození.“

Zvedla tác s drinky, který k ní Aidan přistrčil, a zazubila se na něj. „A byly to dva talíře. Dvakrát jsem ho minula, ale podruhé mu to šlo těšně kolem ucha.“

Odkráčela s pitím pro další objednávky ke stolkům.

Aidan rozdál pár plných sklenic u baru a postavil pod pípu další půllitry. Pak se tázavě zadíval na Jude. „To víno vám nechutná?“

„Cože?“ Pohlédla na téměř nedotčenou skleničku. „Ne, je dobré.“ Zdvořile si usrkla a pak se plaše usmála a znovu ukázala dolíčky. „Je vlastně výborné. Jen jsem byla trochu rozptýlená.“

„O Darcy a Shawna se nestarejte. On běhá rychle, ale ségra má neskutečnou trefu. Kdyby ho opravdu chtěla zasáhnout, povedlo by se jí to.“

Jude něco zamručela, ale to už v rohu místnosti někdo zahrál pár tónů na tahací harmoniku.

„Taky mám v Chicagu příbuzné.“ Tentokrát se ozval Tim, který trpělivě postával za jejími zády a čekal na další pivo. „Dempseyovi, Mary a Jack, neznáte je náhodou?“

„Ne, bohužel.“ Jude se zavrtěla na stoličce a natočila k němu hlavu.

„Chicago je moc velký, já vím. Hráli jsme si s bratránkem jako kluci, ale pak odjel pracovat se strejdou do nějaký konzervárny. Už je tam deset let. Pořád si stěžuje na zimu a vítr, ale zpátky se nevrací.“

Vzal si od Aidana pintu piva, poděkoval a poslal mu po baru pár drobných. „Tys byl taky v Chicagu, Aidane, no ne?“

„Spíš jsem jen projížděl. Jezero je tam velké jako moře, ale fouká od něj vichr, co se zařezává do kostí. A koupíš si tam stejk, jestli mě paměť neklame, že pláčeš vděčností, že Bůh stvořil krávu.“

Aidan mluvil při práci, připravoval drinky na táč, točil pivo a otvíral láhev amerického piva klukovi, který vypadal, že by spíš ještě měl pít mléčné koktejly.

Hudba hrála hlasitěji a živěji. Když si tentokrát Darcy přišla k pultu pro táč, zpívala přitom tak, že Jude obdivně a závistivě vytřeštila oči.

Nešlo jen o hlas, ačkoli i ten byl zarážející svou průzračností, ale také o sebevědomí, s jakým dívka uměla zpívat na veřejnosti. Byla to píseň o smrti staré panny v klášteře, což byl osud, který podle pohledů všech mužů v místnosti – od asi desetiletého chlapce Clooneyových po starce na druhém konci baru – nemohl Darcy nikdy potkat.

Lidé se přidávali k refrénu a pivo se rozlévalo rychleji.

Jedna melodie začala střídat druhou, téměř bez přestávky v rytmu. Aidan se náhle rozezpíval o zradě ženy v černém sametu, až Jude překvapeně zírala. Měl hlas stejně sytý a krásný jako jeho sestra.

Natočil další pivo, zatímco zpíval, a mrkl na ni, když ho poslal někomu dál u baru. Pocítila nával horkosti ve tváři a vzápětí se zastyděla a doufala, že to v přítmí není vidět.

Chopila se skleničky a snažila se tvářit, jako by běžně vysedávala po barech, kde kolem ní všichni zpívali a muži s dokonalými tvářemi na ni pomrkávali. A všimla si, že má sklenici opět plnou. Protože Aidan byl právě na druhé straně baru a nechtěla ho rušit při práci ani při zpěvu, trhla rameny a vychutnávala si víno.

Dveře do kuchyně se znovu otevřely. Byla velmi vděčná, že si jí právě nikdo nevšímá, protože nedokázala nic než civět. Muž, který se v nich objevil, vypadal jako filmový hrdina – nejméně keltský rytíř zachraňující zoufalce a celá království.

Měl štíhlou postavu, která se skvěle vyjímal v opraných džínách a tmavém svetru. Černočerné vlasy se mu vlnily přes rolák. Oči jako voda v jezeře se pobaveně usmívaly. Rty měl stejně vykrojené a smyslné jako Aidan a jen mírně zahnutý nos ho zachraňoval od naprosté dokonalosti.

Všimla si škrábance na pravém uchu a došlo jí, že je to Shawn Gallagher, který se talíři přece jen neuhnul dost rychle.

„Ne. Dala mi nějaké materiály a nahrávky, kde se mluví o místních legendách a mýtech. Já totiž... uvažuji o studii irského folklóru a jeho místě v psychologii kultury.“

„No to je něco.“ Ani se nenamáhal zakrýt pobavenost, třebaže musel vidět, že se Jude mračí. Naopak mu to připadalo jako ten nejhezčí uražený výraz, co kdy viděl. „Pro takový projekt jste na tom nejlepším místě.“

„Měl bys jí vyprávět o lady Gwen, Aidane,“ ozvala se Darcy. „I další historky. Ty to umíš nejlíp.“

„Třeba někdy. Pokud vás to zajímá, Jude Frances.“

Byla znejistělá a dokonce i trochu přiočilá. Už proto se pokusila chovat co nejdůstojněji. „Ale jistě. Ráda bych do té studie zahrnula místní kolorit a historky. Určitě si s vámi domluví schůzku.“

Znovu se tak pomalu, zabíjäcký usmál. „My se tady nechováme až tak formálně. Někdy se u vás prostě stavím, a když budeme mít chuť a čas, budu vám některé ty příběhy vyprávět.“

„Tak děkuji.“ Otevřela kabelku a chystala se zaplatit, ale zadržel jí ruku.

„To není třeba. Víno jde na účet podniku, jako uvítání.“

„To je od vás laskavé.“ Ráda by věděla, kolik jí toho uvítání už stačilo přejít do krve.

„A nezapomeňte zase přijít,“ dodal, když se zvedla.

„Určitě se stavím. Dobrou noc.“ Rozhlédla se přitom po místnosti, protože měla dojem, že se musí rozloučit se všemi, a pak se obrátila zpět k Aidanovi. „Děkuju vám.“

„Dobrou noc, Jude Frances.“

Sledoval, jak odchází, a poslepu nahmátl čistou sklenici, protože lidé objednávali další pivo. Hezká, pomyslel si znova, a k tomu ještě natolik upjatá, že si chlap musel představovat, jaké by bylo ji uvolnit.

Možná by stálo za trochu času to zjistit. Koneckonců měl ho dost.

„Musí být bohatá,“ povzdechla si Darcy.

Aidan se ohlédl. „Jak tě to napadlo?“

„To se pozná na oblečení, všechno jednoduché, ale perfektní. Ty malé náušnice byly rozhodně zlaté a boty italské, nebo ať týden nežeru.“

Nevšiml si náušnic ani bot, jen celkového dojmu, úhledné a trochu potlačované ženskosti. A jako muže ho

muselo napadnout, jak by stáhl stuhu z jejích vlasů a uvolnil je.

Ale sestra dál špulila pusu, a tak ji klepl do nosu. „Možná je bohatá, zlatíčko, ale taky osamělá a plachá, což ty nikdy nebudeš. Peníze jí kamarády nekoupí.“

Darcy si odhrnula vlasy z tváře. „Někdy se tam za ní zastavím.“

„Máš dobré srdce.“

Usmála se a zvedla tác. „Když odcházela, koukal ses jí na zadek.“

Zazubil se. „A máš i dobrý oči.“

Když se poslední host vydal na cestu domů, sklenice byly umyté, podlaha vytřená a dveře zamčené, Aidan stále nedokázal usnout, ani se usadit u knihy nebo se skleničkou whiskey u krbu.

Osamělost v jeho bytě nad hospodou mu po práci nevadila. Cenil si jí. Stejně jako dlouhých procházek v noci pod nebem plným hvězd a s měsícem nad mořskou hladinou.

Dnes ho zlákaly útesy. Bratr měl naprostou pravdu. Aidan tam nejednou viděl lady Gwen, jak stojí vysoko nad mořem, ozářená měsícem a světlé vlasy a šaty jí vlají jako hříva divokého koně.

Poprvé ji zahlédl jako malý kluk a pocítil posvátnou hrůzu. Později ho dojímal ozvěna jejího pláče a zoufalý výraz ve tváři.

Nikdy nepromluvila, ale dívala se na něj. Určitě ho viděla, to by mohl přísahat i na bibli.

Dnes ale nehledal duchy nebo ženu, která přišla o to, co nejvíc milovala, dřív než to dokázala rozeznat.

Toužil se jen projít v povětří ochlazeném nocí a mořem, v zemi, kam se vrátil, protože nikde jinde neměl pocit domova.

Když vyšel nahoru po stezce, kterou znal stejně dobře jako cestu ze své ložnice do koupelny, necítil nic než noc, vzduch a moře.

45Ladně přešel místnost, aby hostům donesl objednané jídlo. Pak bleskurychlým pohybem, kdy Jude zadržela dech a připravila se na souboj, popadl svou sestru a pustil se s ní do složitého tance.

Co je to za lidi, že se jednu chvíli urážejí a vzápětí se smíchem tančí na parketu?

Diváci pískali a tleskali do rytmu. Dupali. Tančící pár se několikrát přiblížil tak, že Jude ucítila poryv vzduchu. Když píseň skončila, Darcy a Shawn se s úsměvem objímali.

Pak Shawn sestru políbil na rty a s přátelským zájmem si začal prohlížet Jude. „Kdopak by asi mohl být tohle, že uprostřed noci zabloudil do Gallagherovy hospody?“

„Jude Murrayová, sestřenka staré paní Maude,“ řekla Darcy. „Tohle je brácha Shawn, který potřebuje vaši profesionální pomoc.“

„Aha, Brenna říkala, že vás byla přivítat. Tak Jude F. Murrayová z Chicaga.“

„Copak znamená to F?“ chtěl vědět Aidan.

Jude se k němu otočila a uvědomila si, že má až příliš lehkou hlavu. „Frances.“

„Prý viděla lady Gwen,“ oznámil Shawn nahlas, a než se k němu Jude zase obrátila, celá hospoda ztichla.

„Vážně?“ Aidan si otřel ruce a opřel se o bar. „Tak to je něco.“

Nastala pauza plná očekávání. Jude se ji překotně pokusila vyplnit. „Ne, jen jsem myslela, že jsem viděla... ale pršelo.“ Vzala sklenici, zhluboka se napila a přála si, aby hudba začala znova hrát.

„Prochází se a pláče. Pláče a čeká. A její nářek bodá, až srdce krvácí.“

Měla chuť nechat se dál unášet hudbou jeho slov, ale zatřepala hlavou a probrala se do reality. „Ale vy snad doopravdy na duchy nevěříte?“

Povytláhl hezké obočí. „A proč by ne?“

„Protože... neexistují?“

Zasmál se, sytě a zpěvavě, a znovu jí dolil. „Kéž byste to říkala, až tu budete bydlet měsíc. Babička vám nevyprávěla příběh o lady Gwen a Carrickovi, králi vil?“

Vlny dole pod ním sváděly věčný souboj s útesy. Svět srpku měsíce jemně dopadal na černou, nikdy ne docela klidnou hladinu. Tady mohl volně dýchat a upadnout do zamyšlení, jaké si během pracovního dne nedovolil.

Hospoda teď byla jeho starost. Třebaže to nečekal, hlavní zodpovědnost spočívala na něm. Ale rozhodnutí rodičů zůstat v Bostonu déle, nejen první půlrok pomáhat strýci s otevřením vlastní restaurace, ho zase tolik nepřekvapilo.

Otec bratra silně postrádal a maminka byla vždycky připravená přesunout se na jiné místo. Určitě zase přijedou, když ne žít v Irsku, alespoň navštívit přátele a obejmout své děti. Jen Gallagherova hospoda zase jednou přešla z otce na syna.

Aidan byl rozhodnutý starat se o své dědictví co nejlépe.

Darcy nebude obsluhovat hosty a dělat sendviče věčně. S tím musel počítat. Šetřila si každou libru jako veverka oříšky, a až bude mít dost, zmizí.

Shawn byl zatím spokojený s vedením kuchyně, snil si své sny a všechny ženy z vesnice po něm toužily. Jednoho dne ale narazí na ten správný sen a správnou ženu a tím to také skončí.

Jestli chtěl Aidan zachovat rodinný podnik, bude se také muset poohlédnout po partnerce, se kterou by si pořídil syna – nebo dceru, protože zas tak tradičně neuvažoval, aby jednou nemohl firmu převést na dívku.

Ale na to je ještě čas, díkybohu. Vždyť je mu teprve třicet jedna let a nehodlá se ženit jen z pocitu odpovědnosti. Musí najít lásku, vášeň a porozumění, než někomu dá tak vážný slib.

Jedno na svých cestách stačil pochopit – s čím se dokáže smířit a s čím ne. Vzal by za vděk nepohodlnou postelí, pokud jiná možnost není, ale nikdy by se nespokojil se ženou, která by ho nudila nebo nevzrušovala, ať by jinak byla sebekrásnější.

Jakmile ho to napadlo, zadíval se přes pláň k oblému kopci, na němž stál pod hvězdným nebem bílý domek. Z komína vycházel tenký pruh kouře a v jednom okně se svítilo.

Jude Frances Murrayová, pomyslel si a představil si její tvář. Copak asi děláš v tom svém domečku na Vílím kopci?

Možná ses začetla do kvalitní knížky, plné hlubokých myšlenek. Nebo jsi schopná číst i veselé a pošetilé historky, když se nikdo nedívá?

Vnější dojem pro tebe dost znamená, bavil se. To rozhodně stihl pochopit za tu hodinku, kdy seděla na stoličce u baru. Co si lidé myslí a co vidí, když se na tebe dívají...

A přesto ještě stíhala vnímat a vstřebávat vše, co kolem sebe viděla a slyšela. To se jí totiž odráželo v očích.

Rozhodl se udělat si čas a zjistit, co si o ní myslí on sám a co z toho je skutečné.

Už stihla vzrušit jeho fantazii očima mořské bohyně a pevně staženými vlasy. Líbil se mu její hlas, ta odměřenost, která se zdála v rozporu s její plachostí.

Co by asi ta pěkná Jude udělala, kdyby teď zašel k domku a zatukal na dveře?

Nemá smysl děsit ji k smrti, usoudil, jen protože je neklidný a něco ho k ní přitahuje.

„Jen klidně spi,“ zašeptal a strčil si ruce do kapes, když se do něho opřel vítr. „Někdy si místo na útesy zajdu za tebou a pak se uvidí.“

Přes rozsvícené okno se mihl stín a pak se pohnula záclona. Náhle tam stanula, jako by ho slyšela. Byla příliš daleko, aby mohl vidět víc než její siluetu proti světlu.

Napadlo ho, že ona ho také nevidí jinak než jako nejasnou postavu na útesech. Pak záclona spadla a o chvíli později okno zhaslo.

4

Spolehlivost začíná u zodpovědnosti, říkala si Jude. A obojí vychází z disciplíny. S tímto krátkým kázáním druhý den ráno vstala, připravila si menší snídani a pak si odnesla hrnek čaje nahoru, aby se mohla pustit do práce.

Dnes se nepůjde procházet po útesech, třebaže bylo skvělé počasí. Ani se nezasní nad květinami, i když jsou při pohledu z okna tak nádherné. A rozhodně se nevydá do vesnice a nebude hodiny bloumat po pláži, ačkoli je to opravdu lákavý nápad.

Třebaže by mnozí lidé mohli zkoumání irských legend považovat za bláhovost, byla to rozhodně záslužná práce, pokud se k ní přistupovalo zodpovědně a systematicky. Ústní tradice stejně jako psané slovo patřily přece k základům jakékoli kultury.

Ještě si nedokázala naplno přiznat, že jejím nejtajnějším přáním je psát. Povídky, knihy, prostě otevřít tu důkladně zamčenou komůrku ve svém srdci a pustit slova a představy ven.

Kdykoli zachrastil klíč v zámku, připomněla si, že je to nepraktické, bláznivé a příliš romantické přání. Obyčejní lidé s běžnými schopnostmi by se přece měli spokojit s rozumnými věcmi.

Studium, analýza a shromažďování materiálu byly takové rozumné věci, na které měla vzdělání. Věci, pomyslela si s trochou lítosti, jaké se od ní očekávaly. Jen téma pro studii byla její malá rebelie. Takže bude zkoumat psychologické důvody vzniku a uchovávání mýtů napříč generacemi v zemi svých předků. Irsko jimi přece oplývalo.

Duchové a skřítki, víly a čarodějnice. Jak bohatá byla fantazie starých Keltů! Povídalo se, že její domek stojí na Vílím kopci, jednom z kouzelných míst, pod nímž se údajně skrývá vílí palác.

Pokud ji paměť neklamala, mohl být smrtelník vlákán do vílího světa pod kopcem a zůstat tam celou stovku let. Není to fascinující?

Jak mohou rozumní, obyčejní lidé na počátku jednadvacátého století něco takového bez mrknutí oka vyslovit?

Právě v tom spočívaly moc a vliv mýtu na psychiku člověka.

Obojí bylo tak silné, že i ona sama byla uprostřed noci na chvíli ochotná tomu uvěřit. K tomu ale přispěl zvuk větru a zvonkohry, které člověka snadno přivedou do zasnění.

A pak ta postava na útesech. Stín muže vyřezaný na pozadí nebe a mořské hladiny, který způsobil, že se jí srdce zachvělo. Mohl to být člověk hledající svou lásku nebo někdo, kdo ji ztratil. Vílí princ spřádající svá kouzla.

Velmi silná a romantická představa, pomyslela si.

Ale přitom každý, kdo chodil po půlnoci ve větru na útesech, musel být spíš blázen. Jenže to ji napadlo až ráno. V noci v ní stejný pohled vyvolal rozechvělý povzdech.

Právě takové bláznovství – lepší slovo pro to neměla – bylo totiž hlavním kouzlem těchto příběhů. Proto ho zkusí využít, zkoumat a ponořit se do něj.

Se zaujetím se obrátila k laptopu, kazety a dokumenty zatím nechala být, a pustila se do psaní.

Vypráví se, že domek stojí na Vílím kopci, podobném mnoha jiným vyvýšeninám v Irsku, pod nímž ale žijí víly ve svých palácích a hradech. Pokud se prý k takovému přiblíží člověk, zaslechne hudbu, která se line z velkého sálu pod vysokou trávou. A pokud takový kopec přejde, riskuje, že ho víly zajmou a donutí sloužit jim.

S úsměvem přestala psát. Tohle byl samozřejmě příliš lyrický a příliš irský začátek seriózní studie. V prvním roce na vysoké jí profesori právě tohle vyčítali. Upovídanost, odchýlení od tématu a vlastní osnovy.

Věděla, jak jsou známky důležité především pro její rodiče, a tak se naučila své květnaté líčení krotit.

Jenže tohle nebyla esej na známky, jen první črta. Později to vylepší. Zatím pouze shromáždí svoje úvahy, aby měla základ pro vědeckou analýzu.

Slyšela toho už dřív dost od babičky a uměla popsat hlavní mytické postavy. Jejím cílem bude najít ty správné pověsti a rozebrat jejich stavbu a postavy a objasnit jejich místo v psychologii lidí.

Celé dopoledne sepisovala hlavní definice postav a často k nim doplňovala odkazy na jejich protějšky v jiných kulturách.

Byla tak zabraná do práce, že nejdřív neslyšela klepání na dveře. Když si ho uvědomila, probrala se do reality od popisu Pisogue, irské vědmy, která kdysi bývala součástí každé vesnice. Zahákla si brýle za výstřih svetru a spěchala dolů. Když otevřela, Brenna O'Tooleová se už vracela ke svému pick-upu.

„Omlouvám se, jestli ruším,“ zavolala.

„Ne, nerušíte.“ Jak ji mohla žena v pracovních botách nahánět takovou hrůzu? divila se Jude. „Byla jsem v té menší ložnici nahoře. Jsem ráda, že jste se stavila, minule jsem vám nestihla pořádně poděkovat.“

„Vždyť jste skoro spala za chůze.“ Brenna se vrátila od branky ke dveřím. „Takže jste se zabydlela? Nepotřebujete nic?“

„Ne, děkuji.“ Jude si všimla malé okřídlené figurky, kterou měla Brenna přišpendlenou nad kšiletem staré čepice. Další víla, pomyslela si, a přišlo jí kouzelné, že tak aktivní dívka něco takového nosí pro štěstí.

„Nepůjdete dál dát si trochu čaje?“

„To bych moc ráda, díky, ale musím pracovat.“ Přesto ještě chvíli postávala na cestičce. „Chtěla jsem jen vědět, jestli je všechno v pořádku a jestli něco nepotřebujete. Jezdím kolem dvakrát denně.“

„Právě mě nic nenapadá. Vlastně možná byste mi mohla poradit, na koho se obrátit kvůli telefonní přípojce do ložnice nahoře. Využívám ji jako pracovnu a zapojila bych tam modem.“

„Modem k počítači?“ zeptala se se zájmem. „Moje sestra Mary Kate taky jeden má, protože studuje programování. Myslela byste, že na něm vynalézá lék na blbost, a vůbec mě k němu nechce pustit.“

„Zajímáte se o počítače?“

„Ráda vím, jak co funguje, a ona má strach, že jí ho rozeberu, což bych asi udělala, protože jak jinak bych se v něm vyznala. Modem má taky a posílá e-maily příbuzným do New Yorku a přátelům do Galway. Prostě zázrak.“

„To asi je. Ale člověk to už bere jako samozřejmost.“

„Na tu zásuvku se někde poptám,“ pokračovala Brenna. „Dřív nebo později vám ji zapojí.“ Znova se usmála. „Snad by to mohlo být do týdne. A když ne, popoženu to.“

„To bude stačit, děkuji. Včera jsem taky zajela do vesnice, ale obchody už byly zavřené. Hledala jsem knihu o zahradě, abych si mohla koupit něco o zahradničení.“

„Knížku o zahradě?“ Brenna našpulila rty. Tak ona to potřebuje nastudovat, podivila se. „V Ardmore nic takového nenajdete, to spíš v Dungarvanu nebo ve Waterford City. Ale jestli se chcete dovědět něco o těch kytkách tady, stačí se zeptat mé matky, ta ví naprosto všechno.“

Brenna se ohlédla, když zaslechla motor jiného auta. „To bude paní Duffyová a Betsy Clooneyová, jedou vás přivítat. Uhnu jim z cesty, aby měly kde zastavit. Paní Duffyová přiveze koláč,“ dodala Brenna. „Umí báječný.“

Zvesela mávla na dvě ženy v autě. „A vy jen křikněte dolů z kopce, kdybyste něco potřebovala.“

„Ano, já...“ Panebože, nenechávejte mě tu samotnou s cizími lidmi, napadlo Jude. Ale Brenna už naskakovala do auta. Vyrazila od domu bez ohledu na úzkou cestu a keře kolem. Pak se nárazník na nárazníku krátce zastavila, aby prohodila pár slov s novými hosty.

Jude tam stála a v duchu si kroutila prsty na rukou, zatímco jedno auto odjíždělo a druhé u ní parkovalo.

„Dobrý den, slečno Murrayová!“ Dáma za volantem měla pronikavé oči a světle hnědé vlnité vlasy s takovou vrstvou laku, až se na slunci celá leskla.

Vyskočila z auta, kypré tělo na krátkých nožkách.

Jude nasadila úsměv a vydala se k brance, jako by šla na popravu. Zatímco si v duchu chystala vhodný pozdrav, žena běžela otevřít zadní dveře a přitom klábosila směrem k Jude, ke spolujezdkyni, která právě vystupovala, a možná i jen tak do prostoru.

„Jsem Kathy Duffyová dole z vesnice a tohle Betsy Clooneyová, neteř od sestry. Mary Patsy, moje sestra, dneska prodává v potravinách, jinak by vás taky přišla pozdravit. Tak jsem řekla tady Betsy, ať nechá děcko pohlídat sousedce, když má starší dvě ve škole, a zajede se mnou na Vílí kopec seznámit se s americkou sestřenkou staré paní Maude.“

Tohle všechno ze sebe vysypala otočená k Jude působivým pozadím v šatech s vlčími máky, zatímco cosi lovila na zadním sedadle. Pak se s mírně uzardělou tváří vysoukala ven, v ruce držela tác s koláčem a zářivě se usmívala.

„Vypadáte trochu jako vaše babička,“ pokračovala, „aspoň jak si ji z dětství pamatuju. Doufám, že se jí vede dobře.“

„Ano, děkuji. To je hezké, že jste se stavily.“ Otevřela branku. „Pojďte, prosím, dál.“

„Snad jste už měla čas se zabydlet.“ Betsy obešla auto a Jude si vzpomněla, že už ji viděla v hospodě s rodinou u jednoho ze stolků. I tohle neurčité spojení jí pomohlo.

„Řekla jsem tetě Kathy, že jsem vás včera zahlídla u Gallaghery a že už byste možná mohla mít náladu na uvítání.“

„Byla jste tam s rodinou. Vaše děti se tak hezky chovaly.“

„No to sotva.“ Betsy zakoulela lahvově zelenýma očima. „Nechci vám hned brát iluze. Asi ještě děti nemáte?“

„Nejsem svobodná. Uvařím trochu čaje, jestli si dáte,“ navrhla, když vcházely do domu.

„To bude prima.“ Kathy se v domku očividně vyznala. „Posadíme se a hezky podebatujeme v kuchyni.“

K Judeinu překvapení to tak bylo. Strávila příjemnou hodinku se dvěma srdečnými, rozesmátými ženami. Bylo hned jasné, že Kathy Duffyová je drbna, která má okamžitě na všechno jasný názor, ale předávala ho s dobrosrdečným humorem.

Než návštěva skončila, Jude měla hlavu plnou jmen všech příbuzných s Ardmore, přátel i nepřátel, svateb a pohřbů. Jestli existovalo něco, co Kathy o někom z okolí za poslední století nevěděla, pak to nejspíš nestálo za řeč.

„Škoda že jste nepoznala starou paní Maude,“ prohodila Kathy. „Byla to moc fajn ženská.“

„Moje babička ji měla strašně ráda.“

„Taky byly spíš jako sestry než sestřenice, i přes ten věkový rozdíl,“ poznamenala Kathy. „Vaše babička tady žila jako holka, když přišla o rodiče. I moje matka se s nimi kamarádila a pak se jim po babičce moc stýskalo, když se provdala a odstěhovala do Ameriky.“

„A Maude zůstala tady v domku.“ Jude se rozhlédla po kuchyni. „Sama.“

„Tak to asi mělo být. Ale měla jednu lásku a chtěli se vzít.“

„Ano? A co se stalo?“

„Jmenoval se John Magee. Maminka říkala, že to byl moc hezký člověk, co miloval moře. Pak odešel do války a zabili ho někde ve Francii.“

„Smutné,“ řekla Betsy, „a taky romantické. Maude nikdy nechtěla jiného a vždycky o něm vyprávěla, když jsme přišli na návštěvu, i když už byl přes půl století po smrti.“

„Pro některý lidi existuje jen jediná láska,“ povzdechla si Kathy. „Nic před ní, ani po ní. Ale Maude si tady žila šťastně se svými vzpomínkami a květinami.“

„Je to spokojený domek,“ odpověděla Jude, ale hned si připadala jako blázen. Kathy se jen usmála a přikývla.

„To je. A my, kdo jsme ji znali, máme radost, že tady teď bydlí někdo z její rodiny. Je dobře, že se seznamujete s příbuznými tady kolem.“

„S příbuznými?“

„Jste pokrevní příbuzná Fitzgeraldových a těch tady žije hodně. Moje kamarádka Deidre, která teď bydlí v Bostonu, byla taky Fitzgeraldová, než si vzala Patricka Gallaghera. Včera jste byla v jejich hospodě.“

„No ano.“ Aidanova tvář s ostře modrýma očima a pomalým úsměvem jí okamžitě vyvstala před očima. „Jsem jejich vzdálená sestřenice.“

„Myslím, že vaše babička byla sestřenice Deidreiny praraty Sarah. Nebo možná její prababičky. No, to je asi jedno. A ten nejstarší Gallagher...,“ Kathy se odmlčela, aby si mohla kousnout do koláče, „ten se ti myslím kdysi líbil, že, Betsy?“

„Možná jsem po něm hodila okem, ale to mi bylo šestnáct.“ Betsy se smála nad hrnkem čaje. „On se po mně taky díval, ale pak začal cestovat a objevil se můj Tom.“

Když se Aidan vrátil, už jsem si ho prohlížela jen jako pěkné boží stvoření.“

„To byl tehdy pěkný divoch, a pořád tak vypadá,“ povzddechla si Kathy. „Mám asi slabost pro divoký mužský srdce. Máte ve Státech nějakou lásku, Jude?“

„Ne.“ Krátce pomyslela na Williama a na to, jestli svého manžela někdy považovala za svou lásku. „Nic zvláštního.“

„Když to není zvláštní, k čemu by to bylo, že?“

K ničemu, uvažovala Jude později, když své hosty vyprovodila. Nemohla by tvrdit, že byl její velká láska jako John Magee pro Maude. Neznamenal s Williamem jeden pro druhého nic zvláštního.

Chvíli ho jen považovala za střed svého života. Milovala ho, nebo si to myslela, nebo ho spíš jen chtěla milovat a dát mu to nejlepší.

Nějak to nestačilo. To vědomí ji ohromilo. Jak snadno a bezbolestně porušil jejich manželský slib a vypustil ji ze svého života.

Jenže ona by pro něho také netruchlila nějakých 70 let, kdyby hrdinsky padl v nějaké bitvě. Kdyby se zabil třeba při nehodě, byla by jen úctyhodnou vdovou namísto odvržené manželky.

Ale jak hrozné bylo si přiznat, že by tomu dala přednost. Co bolelo víc? Jeho ztráta, nebo ztráta hrdosti? Ať tak nebo tak, nic podobného už nehodlala dopustit. Nepodvolí se dalšímu manželství nebo rozvodu jen proto, že se to od ní čeká. Teď se soustředí na sebe a na svou samostatnost. Ne že by měla něco proti manželství, uvažovala dál a procházela se před domkem. Její rodiče žili v pevném svazku a zůstali si oddaní. Možná to nebyl filmově vášnivý vztah, jak si lidé rádi představují, ale partnerství, které funguje.

Možná chtěli s Williamem předstírat, že mohou mít něco podobného – tiché a důstojné manželství – ale nepovedlo se. A vina ležela hlavně na ní.

Nebylo na ní prostě nic zvláštního. Těžko si přiznávala, že se pro něj stala zvykem a součástí rutiny.

Setkání s Williamem ve středu v sedm večer v jedné ze tří oblíbených restaurací. V sobotu divadlo nebo kino, možná pozdní večere, zakončená vkusným sexem. Pokud oba souhlasili, přespali u jednoho z nich, dali si snídani a diskutovali nad nedělními novinami. Takhle fungovalo jejich randění a později i manželství. A stejně snadné bylo tenhle návyk ukončit. Jen to měla udělat sama, panebože. Měla sebrat odvalu a udělat to jako první. Zmocht se třeba na aférku v levném hotelu, práci striptérky nebo utéct s motorkářským gangem.

Zkusila se představit navlečená do kůže, jak skáče na motorku za nějakého potetovaného svalnatce jménem třeba Zero, a rozesmála se.

„Jaký pěkný pohled pro chlapa v jarním odpoledni.“ Aidan stál mezi keři, ruce měl v kapsách a usmíval se. „Rozesmátá dívka nad květinami. Někdo by si na tomhle místě pomyslel, že jste třeba víla, co kouzlí, aby květiny dřív rozkvetly.“

Za řeči došel k brance a tam se zastavil. Byla si docela jistá, že ještě neviděla romantičtější výjev než Aidana Gallaghery s jeho hustými tmavými vlasy, rozvířenými větrem a jasně modrýma očima na pozadí vzdálených útesů.

„Ale vy nejste víla, že ne, Jude Frances?“

„To jistě ne.“ Bezmyšlenkovitě se dotkla vlasů, jestli je má ještě upravené. „Právě tu byly na návštěvě Kathy Duffytová s Betsy Clooneyovou.“

„Potkal jsem je, když odjížděly. Prý tu strávily hodinku u čaje a koláče.“

„To jste šel pěšky? Až z vesnice?“

„Není to zas tak daleko pro člověka, co rád chodí.“ Už zase vypadala trochu vyděšeně, jako by nevěděla, co si s ním má počít.

V tom si byli rovni. Zatoužil, aby se aspoň usmála a ukázala dolíčky ve tvářích.

„Pozvete mě do zahrady, nebo mám radši jít dál po cestě?“

„To ne, promiňte.“ Přispěchala k brance a sáhla na závoru ve stejné chvíli jako on. Položil svou pevnou a teplou ruku na její a závoru zvedli společně.

„Na co jste myslela, že jste se tak usmívala?“

„No...“, protože ji stále držel za ruku, začala couvat, „na takovou pitomost. Paní Duffyová tu nechala koláč a čaj taky zbyl.“

Ještě snad neviděl ženu, která by vypadala tak vystrašeně už při pouhém pohledu na něj. Ale nemohl říct, že by mu to bylo nepříjemné. Schválně její ruku nepustil a šel dál, třebaže ustupovala.

„A vy už obojího máte jistě dost. Já se čas od času potřebuju trochu provětrat a lidi tomu říkají Aidanovy výlety. Jestli nespěcháte něco dělat uvnitř, možná bychom si mohli sednout tady na schod.“

Volnou rukou se dotkl jejího boku, aby zastavil její ústup. „Málem jste šlápla do květin,“ zamumlal. „To by byla škoda.“

„Aha.“ Opatrně ustoupila. „Jsem nešika.“

„To bych neřekl. Jen trochu nervózní.“ I když ho její nejistota těšila, měl tendenci ji uklidňovat.

Ladně ji natočil na druhou stranu a vedl ke schůdku. „Napadlo mě, jestli byste si nechtěla poslechnout některé z příběhů, co znám. Pro tu svou studii.“

„Ano, moc ráda.“ Úlevně si vydechla a usedla na schod. „Dnes ráno jsem začala – s tou studií – zatím formuluju základní myšlenku a strukturu.“

Objala si kolena a pak je spíš stiskla, protože na něho pohlédla a zjistila, že ji upřeně pozoruje. „Copak?“

Povytláhl obočí. „Nic. Poslouchám. Rád vás poslouchám. Máte takový úsečný americký hlas.“

„Ach.“ Odkáslala si a pak se upřeně zadívala někam do květin, jako by měla strach, že utečou. „Kde jsem to... promýšlím strukturu. Různé úhly pohledu na věc. Fantazijní prvky, ale taky sociální, kulturní a sexuální aspekty. Legendy se vyprávěly třeba pro zábavu, jako poučení, varování nebo jako romance.“

„Jako varování?“

„Ano, když matky strašily děti zlými vílami, aby nechodily příliš daleko do lesa, nebo zlými duchy, aby nezlobily. A zábavných a vtipných historek je stejně tolik jako smutných.“

„A kterým dáváte přednost vy?“

„No,“ zaváhala, „podle nálady.“

„Míváte je?“

„Co?“

„Nálady přece. Ale asi ano. Máte takové zamyšlené oči.“ Tak, pomyslel si, tohle ji přimělo zase se na něj tak podívat.

Jude opět pocítila ty dlouhé stahy v břiše, proto raději rychle odvrátila oči. „Vlastně ani moc náladová nejsem. Takže tu máme historky o dětech ukradených z kolébky a vyměněných za jiné, děti sežrané obludami a podobné příběhy, jejichž konec se v minulém století předělal na happy end, ale původně byly plné krve a přízraků. Z psychologického hlediska to odráží změny v kultuře a to, co rodiče chtějí, aby děti slyšely a čemu věřily.“

„Čemu věříte vy?“

„Že příběh je jen příběh, ale taky že happy end děcku nepřivodí noční můry.“

„Takže vám maminka nevyprávěla pohádky o zaměněných dětech?“

„Ne.“ Ta představa Jude rozesmála. „Ale babička ano. Zábavnou formou.“

„Tak já vám taky jednu povím, pokud se mnou půjdete do vesnice.“

„Pěšky?“ zavrtěla hlavou. „Vždyť je to několik kilometrů.“

„Jen tři.“ Náhle se mu zachtělo se s ní procházet. „Dostanete ze sebe koláč paní Duffyové a já vás pak pozvu na večeři. Dnes máme žebrákův šleh, a to je bašta. Odvoz domů vám taky seženu.“

Krátce na něho pohlédla. Znělo to tak spontánně, jen se zvednout a jít, bez plánů a bez struktury. Ale proto by to nemohlo fungovat.

„Je to lákavé, ale ještě bych měla trochu pracovat.“

„Tak přijďte zítra.“ Znovu ji vzal za ruku a přiměl ji vstát. „V sobotu večer u Gallaghery hraje hudba.“

„To včera taky.“

„Víc hudby,“ vysvětloval. „A víc strukturované, jak byste asi řekla. Nějaká kapela z Waterford City, tradiční. Bude se vám to líbit. O irských legendách přece nemůžete psát, když neznáte irskou muziku. Tak přijďte zítra večer a já za vámi zajdu v neděli.“

„Za mnou?“

Usmál se, schválně co nejpomaleji. „Přece vyprávět příběh pro vaši studii. Vyhovovalo by vám nedělní odpoledne?“

„Ale ano, to je perfektní.“

„Tak se zatím mějte, Jude Frances.“ Vydal se k brance, ale ještě se ohlédl. Oči měl teď modřejší a upřenější než na začátku. „Přijďte v sobotu. Rád se na vás dívám.“

Nepohnula brvou, stála tam jako kamenná, když otevřel branku, vyšel ven a zmizel na cestě.

Rád se dívá? Co tím vlastně přesně myslel?

Byl to nějaký druh všedního flirtu? Jeho pohled se ale nezdál zas tak všední, uvažovala a začala přecházet sem

tam po pěšině. Ale jak to mohla poznat? Vždyť ho přece viděla teprve podruhé.

Tak to asi bude. Jen obvyklé flirtování muže, který nedělá nic jiného. Nebo prostě jen přátelské chování.

„Rád bych vás v sobotu viděl v hospodě, tak se stavte,“ zašeptala. „Nic víc tím nemyslel. Kruci, proč vlastně musím všechno pitvat?“

Naštvaná sama na sebe zašla zpět do domu a zavřela za sebou dveře. Každá rozumná žena by se na něj usmála nebo taky zaflirtovala. Vždyť šlo o neškodnou větu. Jenže ona se chová jako upjatá neurotická.

„A přesně to jsi, Jude Frances Murrayová. Upjatá neurotická. Nemohla jsi odpovědět něco jako: ‚Uvidíme. Já se na vás taky ráda dívám.‘ Ne, ty tam trčíš, jako by ti dal ránu mezi oči.“

Jude se zastavila a zakryla si je dlaněmi. Už nejen mluvila sama pro sebe, ona si i nadávala, jako by byla dva různí lidé v jednom.

Pro uklidnění se zhluboka nadechla a usoudila, že potřebuje ještě jeden kousek toho skvělého koláče s polevou.

Došla do kuchyně a ignorovala hlas svědomí, že si chce jídlem něco kompenzovat. A co? Když nádherný chlap probudí k životu vaše hormony, proč by se nemohla uklidnit trochou cukru?

Popadla koláč s růžovou polevou, ale pak sebou polekaně škubla, když něco bouchlo do zadních dveří. Při pohledu na chlupatou hlavu a velké zuby vypískla, koláč jí vylétl z ruky a dopadl na zem polevou dolů.

To už ale stihla rozeznat, že do zadních dveří nevešla obluda, ale obyčejný pes.

„Panebože, co to s touhle zemí je? Každé dvě minuty tady někdo klepe.“ Prohrábla si vlasy a uvolnila je z gumičky a pak se chvíli se psem pozorovali.

Měl velké hnědé oči, spíš plné očekávání než agresivity. Opravdu ukazoval zuby, ale taky jazyk. Velkými tlapy už umazal prosklenou výplň, a když přátelsky bafnul, neměla Jude na vybranou.

Vydala se ke dveřím, ale pes někam zmizel. Jenže když otevřela, seděl tam zdvořile na zadku, mával ocasem a díval se nahoru na ni.

„Ty jsi O’Tooleových, vid’?“

Fenka to vzala jako pozvání a běžela roznést trochu bláta do kuchyně. Pak za Jude uklidila spadlý kus koláče a nakonec se posadila ke krbu.

„Dneska se mi nechtělo zatápět.“ Přešla ke psovi a natáhla k němu ruku dlaní vzhůru. Ten ji poslušně očichal a pak do ní strčil hlavou, aby ho pohladila. Jude se zasmála.

„Ty jsi chytrá holka, co?“ Podrbala tedy fenu mezi ušima. Psa doma nikdy neměli. Maminka vlastnila jen dvě protivné siamské kočky, kterým posluhovala jako královnám.

Napadlo ji, že tahle fenka možná chodívala za starou paní Maude, odpočívala tu s ní u kuchyňského krbu a pravidelně jí dělala společnost. Cítí psi také žal, když přijdou o přítele? Uvažovala a vzpomněla si, že by ještě měla zajít za Maude na hřbitov.

Už se na něj ve vesnici ptala. Maude byla pohřbená východně od Ardmore, nad mořem, blízko cesty, která vedla k hotelu, ale také k ruinám, kazatelně a studni svatého Declana.

Dlouhá, ale krásná procházka.

Z náhlé pohnutky vytáhla květiny z láhve na stolku a zadívala se na fenku.

„Chceš se mnou navštívit starou paní Maude?“

Fena vyštěkla, vstala, a když spolu prošly zadními dveřmi, Jude uvažovala, kdo koho vlastně vede.

Byl to takový klidný, venkovský zážitek. Brouzdala se po kopcích ve společnosti velkého žlutého psa s kyticí pro příbuznou v ruce. Vžila se do představy, že to tak dělá pravidelně. Jako irská venkovanka, která jde s věrným psem vzdát úctu vzdálené sestřence.

Na něco takového by si brzy zvykla – tedy kdyby měla vlastního psa a opravdu tady žila.

Uklidňoval ji svěží vítr i pohled na odbíhající fenu, která větrila všechny ty zajímavé jarní vůně. Moře nedaleko hučelo a útesy nehybně čněly nad ním.

Když se přiblížila k ostrým štítům oratoria, slunce vykouklo z mraků a rozlilo se po trávě i kamenech. Tři starobylé kříže vrhaly stín na půdu vedle studny s posvátnou vodou.

Tady se měli osvěžovat poutníci, vzpomněla si na informaci z průvodce. A kolik jich asi tajně odlilo trochu vody na zem jako úlitbu bohům?

Bylo to klidné a dojemné místo, které jako by chápalo život i smrt a všechno mezi tím.

Vzduch se náhle oteplil jako v létě a i přes stálý vítr se vůně květů na hrobech zdála intenzivnější. Jude slyšela zpěv ptáků a bzukot hmyzu a obojí připomínalo jasnou hudbu.

Ve vysoké trávě byly rozesté náhrobní kameny, všechny starobylé, až na jeden. Stará paní Maude našla své místo právě tady, téměř o samotě, na kopci s výhledem na upravenou vísku, plochu mořské hladiny a zelenou pláň, táhnoucí se až k horám.

Jude spatřila plastovou nádobku s rudými květy, zastrčenou v puklině starého kamene, a dojalo ji to.

Lidé tak často zapomínali, pomyslela si. Ale tady ne. Sem stále nosili květiny a vzpomínali na mrtvé.

„Maude Alice Fitzgeraldová,“ stálo na novějším kameni. „Moudrá žena.“ Pod tímto dodatkem byla ještě vyryta data jejího předlouhého života.

Zvláštní epitař, usmála se Jude a poklekla vedle hrobu. I tady už ležely květiny, malý svazek prvních, už trochu povadlých fialek. Položila svoji kytici vedle nich a opřela se na patách.

„Já jsem Jude,“ promluvila, „vnučka tvé sestřenice Agnes z Ameriky. Bydlím teď chvíli ve tvém domku. Je moc krásný. Lituju, že jsme se nikdy nepotkaly, ale babička mi mnohokrát vyprávěla o době, kterou jste tady spolu trávily. A že jsi měla radost, když se šťastně provdala do Ameriky. Ale ty jsi zůstala tady.“

„Byla to dobrá žena.“

Srdce jí vyskočilo do krku. Prudce zaklonila hlavu a pohlédla do hlubokých modrých očí. Byla to mladistvá, hladká a krásná mužská tvář. Dlouhé černé vlasy mu padaly až na ramena. Koutky úst protahoval do přátelského úsměvu, když se postavil naproti Jude na druhou stranu hrobu.

„Neslyšela jsem vás. Nevěděla jsem, že tu jste.“

„Na svatém místě se chodí tiše. Nechtěl jsem vás vyděsit.“

„Vždyť ne.“ Jen k smrti, pomyslela si. „Prostě jsem se lekla.“ Odhrnula si vlasy, které jí vítr vehnal do obličeje. „Vy jste Maude znal?“

„Ano, jistě. Dobrá žena, která prožila plný a bohatý život. Je hezké, že jste jí přinesla květiny, měla je moc ráda.“

„Jsou z její zahrádky.“

„Hm.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Tím lépe.“ Položil dlaň na hlavu psovi, který se tiše usadil vedle něj. Jude si všimla prstenu na mužově ruce, šperku s velkým modrým kamenem na masivním kuse stříbra. „Trvalo vám dlouho, než jste dorazila ke svým počátkům.“

Zamračila se, protože musela mhouřit oči do stále silnějšího slunce, které jí zkreslovalo vidění. „Á, vy myslíte sem do Irska. To asi ano.“

„To je místo, kde můžete nahlédnout do svého srdce a najít to, na čem nejvíc záleží.“ Ted’ měl oči téměř kobaltové, upřené, až hypnotizující. „Tak vybírejte,“ řekl ještě. „Volte dobře, Jude Frances, protože nebudete sama, koho ta volba zasáhne.“

Vůně květin, trávy i půdy jí zavířila v hlavě, jako by byla opilá. Slunce ji oslepilo a vehnalo mžitky do očí. Vítr se zvedl v náhlém poryvu energie.

Přísahala by, že zaslechla zvuk píšťal, zrozený z kvílení toho větru. „Nechápu, jak to myslíte.“ Omámeně si zvedla ruku k očím a pak je zavřela.

„Pochopíte.“

„Už jsem vás viděla, tehdy v dešti.“ Bože, proč se jí tak točí hlava? „Na kopci u té věže.“

„Já vím. Čekali jsme na vás.“

„Čekali jste? Kdo my?“

Vítr se uklidnil tak rychle, jako přišel, a hudba dozněla. Jude zatřepala hlavou, aby ji pročistila. „Promiňte, co jste říkal?“

Ale když otevřela oči, byla zase sama, jen s mrtvými a velkým žlutým psem.

5

Aidan se pustil do papírování, i když ho z duše nenáviděl. Třikrát týdně, za všech okolností, trávil hodinu u stolu ve svém bytě nad hospodou a řešil objednávky, výplaty a příjmy podniku.

A vždycky znova se mu ulevilo, že nějaký zisk měli. Dokud Gallagherova hospoda nepřešla do jeho rukou, o peníze se příliš nezajímal. Často přemýšlel, jestli ji rodiče na něj nepřevedli právě proto. Bylo fajn cestovat a žít si ze dne na den. Pokaždé si nějak poradil a nikdy nenašetřil ani penci.

Zodpovědnost mu tehdy nic neříkala.

Dospíval v přiměřené hojnosti, ale pomáhat a přivydělávat si musel. Vytíral, roznášel pivo nebo zpíval, ale to všechno bylo snadné proti rozhodování kolik ležáku objednat a kolik rozbitého nádobí – díky, sestřičko – podnik ještě unese. Teď musel zanášet čísla do tabulek a počítat daně.

Vždycky znova ho z toho rozbolela hlava a snad by si raději nechal vytrhnout bolavý zub, ale postupně se všechno naučil.

Průběžně zjišťoval, že i kvůli těmhle starostem pro něj podnik znamená mnohem víc. No ano, rodiče byli chytří lidé. A dobře znali svého syna.

Hodně času trávil telefonováním s dodavateli a dohadováním o nejlepší ceny. To mu tolik nevadilo, učil se smlouvat jako na koňském trhu a uvědomil si, že pro to má vlohy.

Těšilo ho také, že muzikanti z Dublinu, Waterfordu nebo dokonce až z Claře nebo Galway byli ochotní vystoupit v Gallagherově hospodě. Byl hrdý na to, že za

poslední čtyři roky vylepšil image podniku jako místa, kde se hraje.

Ted' očekával letní sezónu a větší příliv turistů než obvykle.

Jenže to mu od sčítání a násobení stejně nepomohlo.

Už pomyslel na to, že si pořídí počítač, ale to by se s tou věcí musel naučit zacházet. Přiznal si, že jen ta představa ho pekelně děsí. Když ten nápad nadhodil před Darcy, jestli by se to třeba nechtěla naučit, smála se, až se za břicho popadala.

Shawna se raději ani neptal. Ten by si ani nevyměnil žárovku, kdyby uměl číst po tmě.

Zadat účetnictví někomu cizímu se mu nechtělo, zatím přece Gallagherovi všechno zvládali sami. Takže se buďto musel dál potýkat s tužkou a kalkulačkou, nebo sebrat odvahu a čelit novým technologiím.

Napadlo ho, že Jude to asi s počítačem umí. Nevadilo by mu, kdyby ho pár věcí chtěla naučit. Na oplátku by ji třeba mohl potěšit v jiné oblasti, pomyslel si a smyslně se usmál.

Toužil se jí dotknout. Už chvíli si představoval, jak by asi voněla a chutnala ta její krásná, široká ústa. Nějakou dobu ho žádná žena tak nezahrála u srdce a nové očekávání a představy mu dělaly dobře.

Připadala mu jako mladá klisna, ještě nejistá na svých nohou. Taková, co se bojí, když se k ní blíží muž, a přesto doufá v pohlazení. Byla to přitažlivá kombinace, tahle její váhavost spojená s inteligencí a vzděláním. Doufal, že se večer, na který ji pozval, opravdu ukáže. A že si na sebe vezme zase něco úhledného a stáhne si vlasy, aby si mohl představovat, jak je cuchá.

Kdyby Jude měla ponětí, kam směřují Aidanovy myšlenky, sotva by našla odvahu vůbec vyjít ven. I ve své nevědomosti několikrát změnila rozhodnutí a chtěla zůstat doma.

Bylo by přece nezdvořilé takové pozvání odmítnout.
Jenže takhle to bude vypadat, že čeká, že jí Aidan bude věnovat čas a pozornost.

No, ale mohla by strávit hezký večer v přátelském prostředí.

Přece není typ ženy, co vysedává po barech.

Její nerozhodnost ji nakonec tak otrávila, že vyrazila už z principu aspoň na hodinku.

Oblékla se do šedých kalhot a saka, které trochu vyšperkovala vestou s vínovými proužky. Šlo přece o sobotní večer. Přidala tedy stříbrné visací náušnice, a když pomyslela na tanec, vyzdobila se ještě několika tenkými stříbrnými náramky.

Šperky totiž představovaly její tajnou vášeň.

Když si na zápěstí navlékla náramky, vzpomněla si na prsten, který měl na ruce ten muž na hřbitově. Safír na složitě tepaném stříbrném kroužku, tak zvláštní věc pro venkovana.

Celé to bylo dost podivné – jak tiše přišel a odešel, jako by se jí zdál. Přitom se jasně pamatovala na jeho tvář a hlas, stejně jako na závan vůní, větru a svoji malátnost.

Asi přival cukru do krve, napadlo ji. Možná snědla příliš mnoho sladkého a vyšší hladina cukru se projevila tímhle způsobem.

Pustila to z hlavy a naklonila se k zrcadlu, jestli si někde nerozmazala řasenku. Určitě ho ještě někde uvidí, buď v té hospodě, nebo až půjde příště na hřbitov.

S vesele cinkajícími náramky, které jí dodávaly sebevědomí, seběhla ze schodů. Tentokrát nezapomněla na klíčky od auta, což považovala za pokrok. Ruce se jí také nepotily, když potmě zdolávala cestu do vesnice.

Spokojená sama se sebou a v očekávání klidného večera zaparkovala u chodníku před hospodou. Pak došla ke dveřím, uhladila si vlasy, nadechla se a vstoupila.

Přival muziky ji málem porazil.

Dudy, housle, hlasy a pak divoký zpěv, jak se hosté přidali k refrénu písně „Whiskey in the Jar“. Hrál se v tak divokém rytmu, že ji hudba okamžitě vtáhla dovnitř a pohltila.

Tohle nebyla tichá, tmavá hospůdka, kam zavítala poprvé, ale místo přecpané lidmi, kteří se rojili kolem stolků i baru nebo brouzdali sem tam s plnými či prázdnými sklenicemi.

Hudebníci – jak mohli tři lidé nadělat takový rámus? – nacpaní do jednoho z předních boxů, oblečení do tradičních šatů a vysokých bot a hráli jak pekelní andělé. Místnost zaplnily kouř, pach piva, ale taky mýdla po večerní koupeli.

Na chvíli zaváhala, zda je tam správně, ale pak zahlédla Darcy, která si dnes své skvělé vlasy stáhla rudou sponou. Prodírala se davem s tákem prázdných sklenic, lahví a plných popelníků a ještě zdařile flirtovala s mladíkem rudým ve tváři, který ji v zoufalém obdivu hltal očima.

Když si jí Darcy všimla, mrkla na ni, mladíka poplácala po tváři a přešla k ní. „Dneska to tu žije. Aidan mi nařídil hlídat, jestli se objevíte.“

„Hm, to je od něj pozorné a od vás taky. Nečekala jsem, že to tady bude... takové.“

„Muzikanti jsou tu v oblibě, vždycky přitáhnou hosty.“

„Jsou skvělí.“

„Hrají dobře.“ Darcy se víc zajímala o Judeiny náušnice, kde je asi koupila a kolik mohly stát. „Držte se za mnou a já vás bezpečně dostanu k baru.“

Přesně to udělala, šikovně hledala cestu a přitom jménem oslovila několik lidí. Zašla na konec barového pultu a tam prostrčila ták mezi těly.

„Dobrý večer, pane Riley,“ řekla staříčkému muži na poslední stoličce.

„Vám taky, slečno Darcy.“ Měl vetchý hlas a usmíval se očima, které se zdály napůl slepé. Přitom usrkával tmavý Guinness. „Jestli si mě vezmete, udělám z vás královnu.“

„Tak hned příští sobotu, protože si zasloužím být královnou.“ Lehce ho políbila na vrásčitou tvář. „Wille, necháš tady naši Američanku sedět vedle dědečka?“

„S radostí.“ Hubený chlapík seskočil ze stoličky a zazubil se na Jude. „Tak vy jste z Ameriky. Posad'te se k dědovi a já vás pozvu na pintu piva.“

„Dáma má radši víno.“ Aidan se objevil s připravenou plnou sklenicí v ruce. „Ano, díky.“

„Tak mi to připiš na účet, Aidane, a napijeme se na všechny naše příbuzné ve světě.“

„Hned to bude, Wille.“ Aidan se na Jude zas tak pomalu usmál. „Zdržíte se chvílku, že?“ A pak šel po své práci.

Zdržela se. Zdálo se jí to zdvořilé, a tak si přit'ukávala na lidi, o kterých nikdy dřív neslyšela. Nestálo to skoro žádné úsilí, když s oběma Rileyovými konverzovala o příbuzenstvu ve Státech, i když je těžce zklamala, že nebyla ve Wyomingu a neviděla opravdového kovboje.

Zaposlouchala se do hudby, protože byla opravdu skvělá. Známé i neznámé melodie, energické i za srdce beroucí písně proudily sálem jedna za druhou. Pobrukovala si, pokud píseň znala, a musela se usmát, když se vysokým hlasem přidal starý pan Riley.

„Měl jsem slabost pro vaši sestřenici Maude,“ řekl pak Jude. „Ale ona byla jen Johna Mageeho, ať je mu země lehká.“ Zhluboka si povzdechl a napil se piva. „A když jsem za ní zas jednou přišel s kloboukem v ruce, řekla mi, že se do roka ožením se světlou dívkou se šedýma očima.“

Usmál se pro sebe, jako by se díval zpátky. Naklonila se k němu, aby ho lépe slyšela. „A už za měsíc jsem

poznal Lizzie, měla světlé vlasy i šedé oči. V červnu jsme se vzali a prožili spolu skoro padesát let, než mi umřela.“

„To je hezký příběh.“

„Maude věděla věci.“ Zadíval se na Jude. „Dobří duchové jí často šeptali do ucha.“

„Vážně?“ bavila se Jude.

„No ano, a když jste příbuzná, třeba přijdou i za vámi. Tak dobře poslouvejte.“

„Budou.“

Chvilí společně popíjeli a zaposlouchali se do hudby. Jude ucítila slzy v očích, když Darcy starého pána objala kolem ramen a svým nádherným hlasem zpívala píseň o nekonečné lásce a ztrátě.

Pak si všimla Brenny, jak za barem rozlévá whiskey a čepuje pivo, a usmála se na ni. Brenna pro jednu sundala čepici a rusé kudrny nechala volně vlát kolem hlavy.

„Nevěděla jsem, že tady pracujete.“

„Jen občas, když potřebují. Co pijete, Jude?“

„Chardonnay, ale už bych neměla...“

Jenže to už mluvila k zádům a pak se před ní objevila plná sklenička. „O víkendech je tu narváno,“ pokračovala Brenna. „Někdy vypomáhám během letní sezóny. Dneska dobře hrají.“

„Nádherně.“

„A jak se vede vám, pane Riley?“

„Moc dobře, hezká Brenno. Kdypak se stanete mou nevěstou, aby mě srdce tolik nebolelo?“

„V měsíci máji.“ Hladce mu vyměnila prázdnou sklenici za plnou. „Pozor na toho rošťáka, Jude, nebo si bude zahrávat s vašimi city.“

„Vezmi si na starost druhý konec baru.“ Objevil se za ní Aidan a zatahal ji za vlasy. „Radši bych byl tady, abych mohl flirtovat s Jude.“

„No, další takový. Jejich tady nějak moc.“

„Je moc pěkná,“ přisadil si pan Riley a Aidan mrkl na Jude.

„Která myslíte?“

„Všechny.“ Riley se hvízdavě rozesmál a plácl dlaní do baru. „Asi jsem ještě neviděl ženskou, která by se mi nelíbila. Ale Američanka má čarodějné oči. Dej si pozor, Aidane, aby tě neuhranula.“

„Možná už se stalo.“ Vylil zbytky ze sklenic, vložil je do dřezu a našel nové. „Už jste byla venku o půlnoci, Jude Frances? Trhala měsíční květiny a šeptala mé jméno?“

„Kdybych tak věděla, které to jsou,“ slyšela se. To pana Rileyho tak rozesmálo, až měla strach, že spadne ze stoličky. Aidan se jen usmál, rozdal drinky a vzal si peníze. Pak se naklonil k Jude a sledoval, jak užasle rozevřela oči a rty se jí překvapeně zachvěly. „Ukážu vám je, až se příště stavím.“

„Hmmm, dobře.“ Tím vyčerpala své pohotové odpovědi a raději se napila vína.

Bud' víno, nebo intimita jeho pohledu jí stoupaly do hlavy. K obojímu by měla začít přistupovat s větší opatrností a respektem. Když tentokrát Aidan zvedl láhev, zavrtěla hlavou a položila dlaň na skleničku.

„Už ne, díky. Dala bych si trochu vody.“

„Bublinkaté?“

„Co? No ano, to by bylo fajn.“

Nalil jí minerálku do silné sklenice a přidal trochu ledu. Napila se a sledovala, jak postavil další dvě sklenice pod pípu a systematicky začal točit pivo.

„Zabere to dost času,“ řekla spíš pro sebe, ale on se na ni s jednou rukou na kohoutku zadíval.

„Jen tolik, kolik je třeba, aby to bylo správně. Jednou, až budete mít chuť, vám natočím pořádný Guinness, abyste věděla, o co pitím téhle francouzské záležitosti přicházíte.“

Darcy se vrátila k baru s tácem sklenic. „Pintu a půlku Smithwicku, pintu Guinnessu a dvakrát Jamesona. A až to budeš mít, Jack Brennan už má dost.“

„Postarám se o to. Kolik máte času, Jude Frances?“

„Času?“ Přestala zírat na jeho ruce – jak jsou rychlé a šikovné – a pohlédla na hodinky. „Bože, to už je jedenáct? Neměla jsem ponětí.“ Její hodinka se protáhla skoro na tři. „Musím domů.“

Aidan jen nepřítomně přikývl, což ji trochu rozladilo, a dál plnil objednávky, zatímco hledala peněženku.

„To platí můj vnuk.“ Dotkl se pan Riley křehkou rukou jejího ramene. „Jen si to schovejte.“

„Děkuji.“ Podala mu ruku a okouzlo ji, když ji zvedl ke rtům a políbil. „Ráda jsem vás poznala.“ Sklouzla ze stoličky a zadívala se i na mladšího z rodu. „Oba.“

Bez pomoci Darcy byla cesta ke dveřím problematictější než předtím k baru. Když se tam protlačila, byla uzardělá z horkosti lidských těl a plná rytmu hudby. Zažila jeden z nejzábavnějších večerů svého života.

Vyšla do chladné noci a v ten moment zahlédla, jak se Aidan sklonil před rozmáchnutou paží silnou jako kmen stromu.

„Ale Jacku,“ mluvil uklidňujícím tónem na chlapa jako hora, který znovu začal obří pěsti, „ty mě přece ve skutečnosti nechceš uhodit.“

„Já to udělám! Zlámu ti ten drzej frňák, Aidane, abys ho příště nestrkal, kam nemáš. Co mi budeš poroučet, jestli si můžu dát další drink, když mám chuť?“

„Vidím, že jsi vážně moc naštvanej, Jacku, a potřeboval by ses z toho vyspat.“

„Uvidíme, jestli se z toho vyspíš ty.“ Rozmáchl se a Aidan se chystal lадně uskočit, ale Jude poplašeně vykřikla. To ho rozhodilo, ohlédl se a dostal plný zásah Jackovy pěsti.

„Do háje.“ Aidan zahýbal čelistí a odfrkl si, když Jack silou své rány ztratil rovnováhu a dopadl tváří na chodník.

„Jsi v pořádku?“ Jude poplašeně běžela k Aidanovi a přitom se vyhnula ležícímu tělu velikosti převráceného parníku. „Máš krev na rtech. Bolí to? To je hrůza.“ Hrabala v kabelce a hledala papírový kapesník.

Aidan měl chuť naštvaně poznamenat, že Jude má vinu na tom, jak ho Jack trefil. Ale ta vyděšenost jí tak slušela a navíc mu už otírala roztržený ret. Chtěl se usmát, ale zabolelo to jako čert. „Takový otrapa. Musíme zavolat policii.“

„Proč?“

„Aby ho sebrali. Napadl tě.“

Aidan na ni šokovaně zíral. „Mám nechat jednoho z nejlepších kámošů zabásnout jen proto, že mi natrhl ret?“

„Kámošů?“

„Jasně. Jen topí zlomené srdce ve whiskey, což je hloupé, ale docela přirozené. Holka, na kterou si myslel, mu před dvěma týdny utekla s jedním Dubliňanem, tak pije a pak řádí. Nic jiného v tom není.“

„Praštil tě do obličeje.“ Možná když to řekne pomalu a zřetelně, dojde mu to. „Řekl, že ti rozbije nos.“

„Protože se mu to ještě nikdy nepovedlo. Ráno toho bude litovat, stejně jako toho, jak pekelně ho bolí hlava a nechce mu konečně upadnout.“

Aidan se stále usmíval, ale už opatrněji. „Ty ses o mě bála, drahoušku?“

„Asi jsem neměla,“ řekla nakvašeně a zmačkala krvavý kapesník. „Když tě baví mlátit se s kamarády na ulici.“

„Byly doby, kdy jsem se pral s cizími, s věkem dávám přednost kamarádům.“ Natáhl ruku, jak už dlouho chtěl, a dotkl se konečků jejích svázaných vlasů. „Ale díky, že sis dělala starosti.“

Přistoupil o krok blíž, ale ona ucouvla.

Vzdychl si. „Jednoho dne nebudeš mít kam couvat a já zas na starosti opilého Jacka.“

Smířeně se sehnul a k Judeinu překvapení popadl obřího chlapa, zvedl ho a opřel si ho o rameno.

„Jsi to ty, Aidane?“

„Jo, jsem.“

„Zlomil jsem ti nos?“

„Ne, ale rozbils mi ret.“

„Ty máš kurva štěstí.“

„Je tady dáma, nenadávej, ty pako.“

„Tak to pardon.“

„Jste směšní,“ usoudila Jude a vydala se k autu.

„Jude, zlatíčko?“ zazubil se ještě Aidan, ale pak sykl, jak ho zabolet ret. „Zítra nashle, třeba o půl druhé, ano?“ Dál se pochechtával, když odměřeně došla k vozu, odkud na něj uraženě pohlédla.

„Už je pryč?“ chtěl vědět Jack.

„Odjíždí. Ale ne daleko,“ zašeptal Aidan, když Jude předpisově sjížděla po silnici. „Ne, ta mi daleko neujede.“

Muži jsou prostě opičáci. Jude vrtěla hlavou a našťvaně klepala prsty do volantů. Opilecké potyčky na ulici může považovat za zábavu jen naprostý pitomec.

Bože, a teď si jako idiot připadala ona sama. Jak tam stála, ošetřovala ho, blekotala a on se jen smál. Chlap, co se baví hloupou, přecitlivělou ženskou.

Co hůř, ona vážně byla hloupá a přecitlivělá. Když si Aidan toho obra hodil přes rameno, ucítla dokonce obdiv.

Hrůza.

Ještě že včas odešla. Ani se nestyděl za to, že před ní dostal nařezáno. Nebo že ten opilý blázen je jeho blízký kamarád.

A možná se hned vrátil za bar, aby tou historkou a její reakcí bavil osazenstvo hospody.

Mizera.

Našťvaně popotáhla a hned se cítila líp.

Než došla k domku, přesvědčila sama sebe, že se zachovala rozumně a důstojně. A že blázen je Aidan Gallagher.

Měsíční květiny, to jistě. Práskla dveřmi auta, že to muselo rezonovat v celém údolí.

Ještě jednou si odfrkla, uhladila vlasy a rázovala k brance. Così přitáhlo její pohled, a tak zvedla hlavu a uviděla v okně ženu.

„Bože můj.“

Krev jí zmizela z tváře. To jasně cítila. Měsíční světlo se jemně odráželo od dlouhých světlých vlasů, bílých tváří a hlubokých zelených očí.

Usmívala se takovým do srdce bodajícím úsměvem, který Jude hluboce zasáhl.

Sebrala odvalu, rozrazil branku a běžela ke dveřím. Když je otevřela, uvědomila si, že zapomněla zamknout. Někdo se dostal do domu, když byla v hospodě, to je celé.

S rozechvělými nohama vyběhla nahoru po schodech.

Ložnice byla prázdná stejně jako všechny ostatní pokoje. Zbyla tam jen velmi nejasná ženská vůně.

Znejistěle zamkla dům, a když se vrátila do ložnice, zamkla se v ní také.

Pak se schoulila v posteli, ale nechala rozsvíceno. Dlouho nemohla usnout. Zdálo se jí o drahokamech, které se rodily ze slunečních paprsků, a o muži na okřídleném bílém koni, jenž je chytal do stříbrné kabely.

Pak se snesli z nebe dolů a letěli nad poli a horami, jezery a řekami, nad blaty a mokřinami Irska. Bílá křídla koně šustila ve větru nad zámky i doškovými střechami vesnic.

Přišla k němu a měla dlouhé zlatavé vlasy a oči zelené jako okolní louky. Muž s docela černou hřívou a prstenem s modrým kamenem seskočil z koně.

K nohám jí vysypal celou záplavu drahokamů. Klenoty se zatřpytily v trávě.

„Jsou jako moje vášeň k tobě,“ řekl. „Vezmi si je i mě, protože ti dám všechno, co mám, a možná víc.“

„Vášeň není všechno, stejně jako tvoje klenoty.“ Mluvila klidně, tiše a ruce nechala zkřížené v pase. „Jsem zaslíbená jinému.“

„Dám ti všechno. Dám ti věčnost. Odejdi se mnou, Gwen, a dám ti sto životů za sebou.“

„Nestojím o klenoty a stovky životů.“ Po tváři jí stekla osamělá slza, zářící jako diamanty v trávě. „Nemůžu opustit domov, vyměnit svůj svět za tvůj, ani za klenoty a dlouhý život.“

Beze slova se odvrátil a nasedl zpět na koně. Pak se vznesl k nebi a ona se vrátila do domu a nechala drahokamy v trávě, jako by to byly pouhé květy.

A tak se staly květinami a pokryly zemi sladkou, krásnou vůní.

6

Jude se probudila do mírného, ale stálého šumění deště a v paměti jí zůstaly barvitě sny plné pohybu. Měla chuť znovu se zachumlat pod deku a přivolat je zpět. Ale to by nebylo správné. Není povaleč.

Produktivnější bude zvyknout si na nějaký režim. Deštivé nedělní dopoledne může strávit třeba úklidem. Úklidovou službu jako v Chicagu tady stejně nemá.

Kdesi v hloubi duše se na to dokonce těšila. Když utře prach, bude domek tak nějak víc její. Možná to neznělo rozumně, ale bavilo ji vybírat v komoře čisticí prostředky a hadry.

Část dopoledne opravdu otírala a přerovnávala drobnosti po staré paní, rozestavěné po celém domě. Obrázky vil a důstojných čarodějů, kusy křišťálu téměř na každém stolku nebo polici. Většina knížek se týkala irské historie a folklóru, ale našla i několik ohmataných paperbacků. Paní Maude měla slabost pro milostné románky, uvědomila si Jude a přišlo jí to roztomilé.

Místo luxu použila starý rachotivý smeták na tyči a vysmýčila s ním všechny podlahy.

Pak vydrbala kuchyň a dělalo jí radost, jak se porcelán a chrom rozzářily. S větším sebevědomím se přesunula do pracovny. Slíbila si, že se brzy podívá do krabic ve skříní a cokoli cenného nebo zajímavého nechá poslat babičce na památku.

V ložnici svlékla povlečení a vzala ho se zbylým špinavým prádlem do náruče. Hned nato si uvědomila, že ještě nikdy neprala prádlo v pračce. Ale copak to může být tak složité? Došlo jí, že prát měla dřív než utírat prach, ale to si zapamatuje pro příště.

V komůrce vedle kuchyně našla koš na prádlo, který si taky měla vzít předem. Ke své hrůze zjistila, že v domě není sušička. To tedy znamenalo, že vyprané věci bude muset pověsit na šňůru. Sledovat při tom Mollie O'Tooleovou bylo asi něco jiného, než to provádět sama.

Bude se prostě učit. A naučí se. Pak si odkašlala a zamračila se na pračku.

Podle rezavých skvrn na lakovaném povrchu poznala, že není nejnovější. Ale kontrolky se zdály jasné. Studená voda, horká voda, a když chce člověk věci čisté, potřebuje hodně horké vody. Přečetla si návod na krabici s práškem a postupovala přesně podle něj. Při zvuku napouštění vody do pračky se spokojeně usmála.

Na oslavu malého vítězství postavila na čaj a nabrala si z plechovky hrst sušenek.

Domek byl čistý. Její domek byl uklizený, všechno na svém místě, prádlo v pračce, takže... už se nemohla vymlouvat, že nemá čas myslet na události předchozí noci.

Ta žena za oknem. Lady Gwen.

Její duch.

Nemělo smysl popírat, že už ji zahlédla podruhé. A docela jasně. Tak jasně, že by i při své nevalné šikovnosti dokázala její tvář namalovat.

Duchové. Vychovali ji v názoru, že žádní neexistují, i když pohádkové prvky babiččinych příběhů měla moc ráda. Jenže jestli nezačala zničením trpět halucinacemi, viděla ducha už dvakrát.

Nebo se opravdu nervově zhroutila, jak se obávala už v Chicagu?

Ale vždyť se necítila špatně. Neměla bolesti hlavy ani žaludek na vodě a necítila žádné návaly deprese.

Od chvíle, co vešla do domku na Vílím kopci, se cítila fajn. Byla čilá, klidná a zdravá. Snad i šťastná.

Takže buďto viděla ducha, a takové věci existují, a to by musela docela přehodnotit svoje myšlení...

Nebo se zhroutila, ale přesto se cítí spokojeně.

Zamyšleně ukusovala sušenku a usoudila, že obojí se dá přežít.

Klepání na přední dveře ji vytrhlo z přemýšlení. Rychle si smetla drobký ze svetru a mrkla na hodiny. Čas utekl tak rychle, že slíbenou Aidanovu návštěvu docela pustila z hlavy.

Už byl tady. Tak fajn. Budou pracovat v kuchyni, rozhodla se a cestou ke dveřím si zasouvala sponky do vlasů. I přes tu prvotní chemickou reakci ji nemohl zajímat víc než z profesionálního hlediska. Chlap, co se na ulici pere s opilci a bezostyšně flirtuje se ženami, které sotva zná, ji nemohl přitahovat.

Byla civilizovaná, věřila v sílu rozumu, diplomacie a kompromisu při řešení sporů. Mohla jen litovat ty, kdo dávají přednost hrubé síle a ranám.

Třebaže měl krásnou tvář a svaly, které se při zapojení hrubé síly pěkně napínaly.

Měla prostě rozum, aby se nechala oslnit tělesnými přednostmi.

Zaznamenaná jeho příběhy, poděkuje za spolupráci a tím to skončí.

Ale když otevřela dveře a on tam stál v dešti, kapky se mu leskly ve vlasech a jeho úsměv hřál jako léto samo, cítila se asi stejně rozumná jako štěně.

„Dobrý den přeju, Jude.“

„Ahoj.“ Jasně dokázala, jaký dojem na ni ten muž dělá, že si několik sekund vůbec nevšimla druhého, většího, svírajícího kytici v obří pěsti. Tvářil se zbědované, voda mu kapala z čepice, širokou tvář měl bledou a ramena svěšená.

Když do něj Aidan dloubl loktem, jen si tak povzdechl.

„Dobrý den, slečno Murrayová. Já jsem Jack Brennan. Aidan mi řekl, že jsem se včera ve vaší přítomnosti choval nevhodně, tak jsem přišel poprosit za prominutí.“

Strčil jí kytici do ruky a zoufale se na ni zadíval načervenalýma očima. „Moc jsem toho vypil,“ pokračoval, „ale to neomlouvá moje hrubosti před dámou, i když já ani nevěděl, že tam jste. Nebo jo?“ Pohlédl úkosem na Aidana a zatvářil se vzdorovitě.

„Ne.“ Snažila se mluvit odměřeně, třebaže jí květiny zahřály u srdce. „Měl jste moc práce s mlácením kamaráda.“

„No, on je na mě Aidan stejně moc rychlej, abych ho pořádně trefil, když mám vypito.“ Pousmál se, ale jen na chvíličku, a byl to moc sladký úsměv, pak zase provinile svěsil hlavu. „Ale ani okolnosti, ať jsou, jaký jsou, mě za to před dámou neomlouvají. Tak mi prosím odpusťte a nemyslete si o mně nic zlého.“

„Tak fajn, Jacku,“ Aidan ho přátelsky plácl po zádech, „slečna má moc dobré srdce, aby tě i po takové omluvě nesnášela.“ Zadíval se na ni, jako by šlo o nějaký vtip, kterému rozumějí jen oni dva. „Že mám pravdu, Jude Frances?“

Sice ji tak docela neměl, ale nechtěla se chovat příliš zatvrzele. Ignorovala ho a kývla na Jacka. „Nemyslím si o vás nic hrozného, pane Brennane, a je hezké, že jste přišel s květinami. Nedáte si s námi trochu čaje?“

Jeho tvář se rozjasnila. „To bych rád. Neškodilo by...“

„Máš přece nějakou práci, Jacku.“

Jack se zamračil. „Ani ne.“

„Ale máš. Tohle a tamto. Vem si moje auto a zaříd' si, co potřebuješ. Zapomněls, že máme se slečnou jednání.“

„No dobře,“ zamumlal, „ale jeden čaj by snad nevadil. Tak nashle, slečno.“ Se svěšenými rameny se loudal k autu.

„Taky jsi ho mohl nechat jít z toho deště dovnitř,“ poznamenala Jude.

„Ty ale nespěcháš, abys mě z něj dostala.“ Aidan naklonil hlavu ke straně a studoval její tvář. „Že by ses opravdu ještě zlobila?“

„Tys žádné květiny nedonesl.“ Ale ustoupila, aby mohl vejít.

„Příště se polepším. Tys uklízela. Všude to tu voní citrónovým přípravkem. Jestli mi najdeš hadr, utřu pod sebou tu louži, abych ti to tady zas neušpinil.“

„To udělám pak. Musím nahoru pro diktafon a pár jiných věcí. Sedneme si kuchyni, tak jdi napřed.“

„Fajn.“ Když se dotkl její ruky, zamračila se. Vzal od ní kytici. „Dám je zatím do nějaké vázy, aby nevypadaly tak uboze.“

„Díky.“ Přísná zdvořilost byla jediná její obrana proti sto devadesáti centimetrům mužského šarmu v její hale. „Za minutku jsem zpátky.“

Opravdu se nezdržela déle, ale květiny už stály v jedné z Maudeiných lahví a na sporáku se vařila voda na čaj.

„Zatopil jsem v krbu, abych trochu zahnal tu vlhkost. Nevadí?“

„Ne.“ Snažila se netrápit tím, že jí by všechny ty úkony zabraly třikrát víc času. „Posaď se. Naliju čaj.“

„Ještě se musí nechat ustát.“

„Já vím.“ Hledala ve skříňkách hrnky a talířky. „V Americe taky vaříme čaj.“ Vrátila se s nimi, ale pak na něho sykla: „Nezírej na mě takhle.“

„Promiň, ale moc ti to sluší, když se zlobíš a vypadávají ti prameny z účesu.“

Naštvaně je pochytila a prudce do nich vsunula sponky, až se málem škrábla do hlavy. „Asi bych to měla říct jasně. Tohle je čistě intelektuální schůzka.“

„Intelektuální.“ Hlídal si úsměv a zachoval vážnou tvář. „Je dobré zajímat se o myšlení toho druhého. A to tvoje je určitě výjimečné. Když řeknu, že jsi hezká, asi to tím nezměním, že ne?“

„Nejsem hezká a nepotřebuju to slyšet. Takže můžeme konečně začít?“

Sedl si, ale znova naklonil hlavu ke straně. „Ty tomu opravdu nevěříš, že ne? To mě vážně zajímá – na intelektuální úrovni.“

„Nebudeme se bavit o mně. Měla jsem dojem, že umíš vyprávět příběhy a znáš nějaké, co se vztahují k téhle oblasti.“

„Znám.“ Když se takhle naježila, měl doslova chuť ji olíznout, a to kdekoli. A tak se raději zaklonil a opřel do židle. Pokud si to přála, začne intelektuálně, a teprve pak půjde dál.

„Některé už nejspíš znáš taky, i když v různých obměnách. Ústní podání se mění podle místa a vypravěče, ale podstata zůstává stejná. Trochu jinak bude příběh vyprávět rodilý Američan, jinak venkovan z Rumunska a jinak třeba Irové. Ale základní nitky se neztrácejí.“

Protože se nepřestávala mračit, vzal konvici a sám naléval čaj. „Máš třeba Santa Clause, dědu Mráze nebo Kris Kringlea – jeden přichází komínem, druhý naděluje sladkosti do punčoch, ale základ pověsti vychází z jedné podstaty. Takže i přes proměny v čase a v různých zemích ti intelekt říká, že mýtus stojí v jádru na nějakém faktu.“

„Ty věříš na Santa Clause?“

Odložil konvici a zadíval se jí do očí. „Věřím na kouzlo a na to, že to nejlepší a nejpravdivější z něj je v srdci. Už tady pár dní žiješ, Jude Frances. Ještě jsi žádné kouzlo nepocítila?“

„Atmosféru,“ začala a zapnula diktafon. „Atmosféru krajiny, která rozhodně napomáhá formování mýtů a jejich uchování od dob pohanství, kdy existovaly jen malé svatyně a obětovalo se bohům, přes keltský folklór s jeho systémem varování a odměn až po kulturní vlivy invazivních Vikingů a Normanů.“

„Je to místem,“ nesouhlasil Aidan. „Ne lidmi, kteří se ho snažili ovládnout. Je to v zemi, v kopcích a skalách. Ve vzduchu. A v krvi, která do toho všeho prosákla v bitvách o území. Jsou to Irové, kteří vstřebali Vikingy, Normany a jiné, ne obráceně.“

Slyšela hrdost, kterou chápala a respektovala.

„Ale faktem zůstává, že tihle lidé sem přišli, spárovali se s místními ženami, přinesli svoje geny a taky pověry a víra. A Irsko všechno absorbovalo.“

„A co bylo dřív, příběh, nebo vypravěč? Je i tohle součástí ■ tvé studie?“

Myslelo mu to, uvědomila si Jude. Měl pohotový jazyk a bystrou mysl. „Jedno bez druhého zkoumat nelze. Kdo vypráví a proč, stejně jako co vypráví.“

„Dobrá. Povím ti příběh, který mi vyprávěl dědeček a jemu zas jeho otec a předtím jeho otec a tak dále, protože Gallagherové žijí v těchhle kopcích od nepaměti.“

„Takže se legenda předávala po meči?“ přerušila ho Jude a setkala se s tázavým výrazem. „Častěji je po generace udržují matky.“

„To je fakt, ale irští bardí a pěvci bývali tradičně muži, a povídá se, že jeden Gallagher sem kdysi zabloudil, aby si přednesem takových bajek vydělal na jídlo. Na vlastní oči uviděl něco z toho, co budu vyprávět, zbytek se dověděl z úst prince vil Carricka a pak příběh předával dál každému, kdo chtěl poslouchat.“

Odmlčel se a viděl, že se Jude pobaveně usmívá. Pak pokračoval. „Kdysi žila dívka jménem Gwen. Byla prostého rodu, ale srdcem i chováním dáma. Vlasy měla světlé jako paprsky zimního slunce a oči zelené jako mech. Její krása byla pověstná v celém kraji, a třebaže měla svou hrdost, protože měla štíhlé tělo pěkné na pohled, chovala se skromně. Matka jí zemřela už při porodu, a tak se starala o domek svého stárnoucího otce. Dělala vše, co měla a co se od ní čekalo, a nikdy si

nestěžovala. Čas od času ji sice vídali večer na útesech, jak vyhlíží do dáli, jako by si přála mít křídla a letět.“

Jak mluvil, pronikl deštěm a oknem tenký paprsek a tiše ozářil stůl mezi nimi.

„Nevím, co tajila v srdci,“ pokračoval Aidan. „Možná to nevěděla ani ona sama. Dál udržovala domek, starala se o tatínka a chodila na útesy. Jednoho dne, když nesla květiny na hrob matce, která byla pohřbená poblíž studny svatého Declana, potkala muže – tedy myslela si, že je to muž. Vysokého, štíhlého, s tmavými, vlnitými vlasy po ramena a očima modrýma jako zvonky, kterých měla plnou náruč. Zavolal na ni jménem a jeho hlas zněl jako hudba v její mysli i srdci. A tak se v jeden bleskový okamžik do sebe zamilovali nad hrobem drahé matky, kde se vítr šumící v trávě podobá vzdechům vil.“

„Láska na první pohled,“ poznamenala Jude. „Prvek, který se v pohádkách často opakuje.“

„Ty nevěříš, že srdce rozezná srdce hned?“

Zvláštní a poetický způsob, jak to vyjádřit, pomyslela si a byla ráda, že si jeho otázku nahrála. „Věřím na přitažlivost na první pohled. Láska vyžaduje víc.“

„Z tebe už všechno irské vyždímali,“ zavrtěl hlavou Aidan.

„Zas tolik ne, abych neuměla ocenit hezkou romanci.“
Usmála se a ukázala mu dolíčky. „Co bylo dál?“

„Třebaže srdce rozeznalo srdce, nemohli se prostě vzít za ruce a spojit životy, protože on byl Carrick, vílí princ ze stříbrného paláce pod kopcem, na němž stál její domek. Ona se kouzel bála. Pochybovala o svém i jeho srdci. Čím víc toužila, tím víc pochybovala, protože ji učili, že se má vyvarovat vil a míst, kde se shromažďují.“

Jeho melodický hlas Jude uklidňoval, a tak si dala lokty na stůl a opřela bradu o pěsti.

„I přesto ji jedné měsíční noci dokázal vylákat z domku, posadil ji na svého nádherného okřídleného koně,

letěl s ním nad zemí i mořem a ukázal jí všechny divy, které by jí mohl dát, kdyby mu přísahala věrnost. Nabídl jí své srdce a vše ostatní.

Jenže její otec, který pro bolesti v kostech nemohl spát, zahlédl Gwen, jak mizí v oblacích s vílím princem. Ze strachu a nedostatku pochopení se rozhodl ji uchránit před kouzlem, jemuž podle něj propadla. Zakázal jí proto znovu si s Carrickem vyjet, a aby zajistil její bezpečí, zaslíbil ji klidnému mladému muži, který se živil jako rybář. A lady Gwen ctíla svého otce natolik, že poslušně zapomněla na své srdce, přestala vycházet a připravovala se na domluvenou svatbu.“

Paprsek slunce, který tančil na stolku mezi nimi, zmizel a kuchyň se ponořila do přitmě, prosvětlovaného jen ohněm z krbu.

Aidan se stále díval Jude do očí, fascinovaný tím, co v nich vidí. Sny, smutek a tajná přání.

„Když se to Carrick doslechl, dal průchod své temné zlosti a seslal na zemi i moře blesky, hromy a vítr. Vesničané, farmáři i rybáři se chvěli strachy, jen lady Gwen tiše vysedávala v domku a hleděla si své práce.“

„Mohl ji unést do svého paláce a držet ji tam stovku let,“ přerušila ho Jude.

„Aha, tak přece jen víš, jak to chodilo.“ Jeho modré oči se pousmály. „Máš pravdu, to mohl, ale hrdost mu nedovolila zlomit její vůli. To bývá u panovníků stejné jako u prostých lidí.“

Naklonil hlavu a prohlížel si ji. „Ty bys snad chtěla být unesena bez možnosti volby, bez námluv a dvoření?“

„Jelikož za mnou vílí princ s takovou nabídkou asi nepřijde, nemusím se rozhodovat. Radši mi řekni, jak to bylo dál s Carrickem.“

„Tak dobrá. Za úsvitu znovu nasedl na koně a vyletěl až vzhůru ke slunci. Posbíral jeho žár, stvořil oslnivé diamanty a nabral jich plno do stříbrné kabely. Tyhle

magické klenoty dovezl k domku, a když Gwen vyšla ven, rozsypal jí je k nohám a řekl: „Přinesl jsem sluneční kameny. Jsou jako moje vášně k tobě. Vezmi si mě s nimi a dám ti všechno, co mám, a ještě víc.“ Ale ona odmítla s tím, že je zaslíbená jinému. Rozdělila je jeho pýcha a její smysl pro povinnost a drahokamy zůstaly ležet mezi květinami. A tak se i ony staly květinami.“

Když se Jude zachvěla, Aidan k ní natáhl ruku. „Není ti zima?“

„Ne.“ Zmohla se na úsměv. Ruku odtáhla a chopila se čaje, aby uvolnila stažené hrdlo.

Zнала ten příběh dobře. Viděla nádherného koně, krásnou ženu, muže, co nebyl mužem, a ohnivé diamanty pohozené na zemi.

To všechno spatřila ve svém snu.

„Ne, je mi fajn. Babička mi nejspíš už nějakou verzi toho příběhu vyprávěla.“

„Je toho víc.“

„O.“ Snažila se uvolnit. „A co bylo dál?“

„Jednoho dne se Gwen provdala za rybáře a tatínek zemřel. Jako by se držel života s jeho bolestmi jen do chvíle, kdy byla dcera v bezpečí a zajištěná. Manžel se nastěhoval do domku a každý den z něj před úsvitem odcházel, aby rozhodil síť. Byl to spokojený a spořádaný život.“

Odmlčel se a Jude se zamračila. „To nemůže být všechno.“

Aidan si s úsměvem lóknul čaje. Jako každý dobrý vypravěč věděl, kdy změnit tempo, aby udržel pozornost. „To jsem taky neřekl, nebo ano? Není to všechno. Carrick nedokázal zapomenout. Měl ji hluboko v srdci. Zatímco Gwen žila příkladný život, Carrick ztratil i radost z hudby a smíchu. Jedné noci ve velkém zoufalství osedlal koně a vyletěl vzhůru k měsíci, posbíral jeho svit a stvořil z něj perly. Naplnil jimi stříbrnou kabelu a znovu zajel za svou

láskou, třebaže v lůně nosila své první dítě. Vyšla z lůžka svého muže, aby se s ním setkala.

„Toto jsou měsíční slzy,“ řekl jí. „Stejně jako moje touha po tobě. Vezmi si s nimi i mě a dám ti vše, co mám, ba mnohem víc.“ Přestože jí slzy stékaly po tvářích, znovu ho odmítla. Prý patří jinému, jehož dítě nosí, a neporuší svůj slib. Znovu se rozešli z pýchy a povinnosti a perly na zemi se proměnily v měsíční květiny.

A tak roky ubíhaly. Carrick se soužil a lady Gwen žila tak, jak se očekávalo. Rodila děti a radovala se z nich. Starala se o květiny a vzpomínala na svou lásku. I když byl její muž dobrý člověk, nikdy nezasáhl její srdce tak hluboce. Pomalu zestárla, ve tváři i na těle, jen srdce zůstalo mladé se všemi touhami dívky.

„To je smutné.“

„Tohle ano, ale ještě není konec. Čas ubíhá jinak vlám a jinak smrtelníkům. Carrick jednoho dne znovu sedl na koně, zaletěl nad moře a pak se ponořil do hlubin, přímo do srdce oceánu. Jeho tep začal proudit do stříbrné kabely a měnit se v safíry. Zanesl je lady Gwen, jejíž děti už také měly děti. Vlasy jí dávno zbělely a oči pohasly. Vlí princ však v ní dál viděl dívku, po níž toužil, a k nohám jí vysypal safíry. „Ty jsou ze srdce oceánu, jsou moje stálost. Vezmi si s nimi i mě a dám ti vše, co mám, ba víc.“

Tentokrát díky moudrosti stáří pochopila, co způsobila, když odmítla lásku kvůli povinnosti a nikdy docela neuvěřila svému srdci. A co zapříčinil on, když nabízel drahokamy a ne to jediné, co by mu ji pomohlo získat.

Aidan bezděčně uchopil Jude za ruku. Sluneční paprsek jako by se vrátil, aby to spojení ozářil.

„Byla to slova o lásce – nikoli o vášni, touze nebo stálosti – co potřebovala slyšet. Ale už byla sehnutá stářím a jako smrtelná bytost viděla, co vlí princ vidět nemohl, a sice že už je pozdě. Hořce plakala a vysvětlila mu, že její život je u konce. Řekla mu, že kdyby přišel s láskou

namísto vášně, touhy a stálosti, její srdce by mohlo zvítězit nad smyslem pro povinnost. Že byl příliš pyšný a ona slepá, že nechtěla vidět, po čem její srdce prahne.

Ta slova ho rozhněvala, protože jí vždy nabízel lásku, ale způsobem, který znal. A tak než odešel, uvalil na ni kouzlo. Prý bude dál bloudit a čekat v osamění, jako on celé ty roky, dokud se ta správná srdce nepotkají a nepřijmou dar, jaký jí nabízel. Třikrát po sobě musí někdo přijmout dar, aby mohlo být kouzlo zlomeno. Pak nasedl a odletěl do noci a klenoty na zemi se opět proměnily v květiny. Gwen zemřela ještě té noci a květiny na jejím hrobě vykvétají stále znova, zatímco její duch, krásný jako mladá dívka, čeká a dál pláče pro ztracenou lásku.“

Jude pocítila zvláštní smutek a neklid. „Proč ji s sebou nevzal tehdy a neřekl, že na tom nezáleží?“

„Tak to prostě nemělo být. A z toho plyne jasné poučení, Jude Frances, že máme věřit svému srdci a neodvracet se od lásky.“

Zarazila se, protože se tak nechala vtáhnout do příběhu, že ji stále držel za ruku. Vyprostila ji. „Možná, ale taky to, že smysl pro povinnost vede k dlouhému a spokojenému životu, i když bez velkých zážitků. Působivé klenoty nebyly ta správná odpověď – měl se ohlédnout zpátky, když se měnily v květiny, které si Gwen ponechala.“

„Jak jsem říkal, myslí ti to. Ano, opatrovala je.“ Aidan přešel konečky prstů po květech v láhvi. „Byla to prostá žena a žila prostý život. Ale ta historie nese důležitější poselství.“

„A tím je?“

„Láska.“ Zadíval se na ni nad květinami. „Láska, co překoná věky i překážky. Oni přece stále čekají, až kouzlo pomine, a ona za ním bude moct přijít do stříbrného paláce pod kopcem.“

Bylo na čase vystoupit z příběhu a vrátit se k logickému uvažování, připomněla si. K analýze. „Legendy často obsahují nějaký zádrhel. Předpoklad, úkol nebo povinnost. Ani ve folklóru není nic zadarmo. Tohle je tradiční symbolika. Děvče bez matky, co se stará o stárnoucího otce, mladý princ na bílém koni. Dále použití prvků jako slunce, měsíc, moře. Přitom o jejím manželovi nevíme skoro nic, jako by šlo jen o překážku v jejich vztahu.“

Pilně si psala poznámky, ale když zvedla hlavu, Aidan ji pozorně sledoval. „Co je?“

„Je to zajímavé, jak se posouváš sem tam.“

„Nerozumím.“

„Když jsem vyprávěl, jihla jsi a mělas zasněné oči, teď najednou sedíš zpříma jako úřednice a snažíš se příběh rozškatulkovat.“

„O to právě jde. A nebyla jsem zasněná.“

„To musím líp vědět já, protože jsem se díval.“ Jeho hlas zase zjemněl. „Opravdu máš oči mořské bohyně, Jude Frances. Velké a mlhavě zelené. Vidím je v představách, i když nejsi blízko. Co si o tom myslíš?“

„Myslím, že jsi obratný řečník.“ Vstala, aniž tušila, co udělá. Napadlo ji jen zanést konvici zpět na sporák. „A vyprávění příběhů ti jde dobře. Ráda bych si poslechla i jiné a propojila je s tím, co znám od babičky nebo odjinud.“

Obrátila se a trhla sebou, když zjistila, že stojí přímo za ní. „Co děláš?“

„Ještě nic.“ Ale už jsem tě zahnal do kouta. „Jsem rád, že ti můžu vyprávět příběhy.“ Pomalu se opřel o sporák po obou stranách jejích boků. „A kdybys měla chuť, až bude klidnější večer, můžeš si přijít do hospody poslechnout jiné.“

„Ano.“ Panika se podobala třepotajícím křídům v jejím žaludku. „Dobrý nápad. Měla bych...“

„Bavila ses včera dobře? Při hudbě?“

„Hmmm.“ Voněl deštěm a mužností. Nevěděla, co si počít s rukama. „Ano, hráli skvěle.“

„Melodie jsi neznala?“ Byl tak blízko, že viděl tenké jantarové kroužky na jejích zelených duhovkách.

„Některé ano. Nedáš si ještě čaj?“

„Klidně. Proč jsi tedy nezpívala?“

„Nezpívala?“ V krku měla jako na poušti.

„Celou dobu jsem tě sledoval. Nikdy ses nepřipojila ani k refrénu.“

„No, to asi ne.“ Už s ním musela pohnout, ubíral jí příliš mnoho vzduchu. „Nikdy nezpívám, snad jen když jsem moc nervózní.“

„To je pravda?“ Stále se jí díval do tváře, ale přisouval se blíž, až se jejich těla dokonale prolnula.

Ted' už věděla, co s rukama. Zapřela se mu dlaněmi o prsa. „Co to děláš?“

„Chtěl bych tě slyšet zpívat, tak tě znervózňuju.“

Zmohla se na chabý smích, ale jak se snažila vyprostit, spíš se k němu ještě víc přitiskla. „Aidane...“

„Jen trochu,“ zašeptal a sehnul se, aby ji políbil na bradu. „Chvěješ se.“ Další lehký, škádlivý polibek. „Jen klid, chci tě vzrušit, ne vyděsit k smrti.“

Dařilo se mu obojí. Srdce jí burácelo v hrudi a zvonilo v uších. Zatímco si prolíbal cestu k jejím rtům, měla ruce uvězněné mezi jejich těly a cítila se nádherně žensky bezmocná.

„Aidane, ty jsi... Tohle se... Nemyslí mi to.“

„Tak to byl dobrý nápad. Pojďme chvilku nemyslet.“ Chytil její spodní ret – ten smyslný, měkký spodní ret – do zubů. Tiše zasténala a oči jí potemněly. Ten zvuk okamžitě probudil lačnost v jeho klíně.

„Ježíši, ty jsi sladká.“ Zvedl ruku ze sporáku a pohladil ji po rameni. Stále ji tělem držel na místě a pak si vzal její ústa. Ochutnával, hltal a kochal se jejich chutí.

Třebaže se mu začínala podvolovat, použil zuby, aby z ní vyloudil další sten. Zašel hloub, než zamýšlel.

Stále se chvěla, připomínala mu vulkán těsně před výbuchem nebo přicházející bouřku. Ruce měla na jeho hrudi, ale mezi prsty teď pevně svírala jeho košili.

Zaslechla, jak něco zašeptal, ale jen matně, přes hukot své krve. Jeho rty, tak horké, tělo pevné a silné a ruce lehké jako motýlí křídla na její tváři. Nemohla dělat nic jiného než dávat, a přitom v šoku zjišťovala, že její nepoznaná část chce hlavně brát.

A když se konečně odtáhl, měla dojem, jako by se její svět naklonil a vyšplouchl ji.

Ještě měl prsty na její tváři a čekal, až otevře oči a zaostří je. Neplánoval víc než ochutnat a užít si hezkou chvilku. Vidět, co bude. Ale nějak se to vymklo jeho kontrole. Kupodivu mu ten pocit nevadil. „Moc bych tě chtěl.“

Měla teď veliké oči, zamlžené požitkem i zmateností. Málem ho jimi dostala na kolena.

„Já... Cože?“

„Pojď nahoru do postele.“

Nejdřív ji to upřímně šokovalo, že jen mírně pohnula hlavou. „To nemůžu. Ne. To je naprosto nezodpovědné.“

„Máš v Americe nějaké vazby?“

„Vazby?“ Proč jí najednou nefunguje mozek? „Aha. Ne, nikoho nemám.“ Náhlý lesk jeho očí ji přiměl odtáhnout se. „To ale neznamená, že prostě jen tak... Nespím s muži, které sotva znám.“

„Zatím. Já mám pocit, že se známe docela dobře.“

„To je jen fyzická reakce.“

„Pravda.“ Znovu ji políbil, tvrdě a horce.

„Nemůžu dýchat.“

„Taky s tím začínám mít problémy.“ Bylo to proti jeho přirozenosti, ale ustoupil. „No, tak co s tím uděláme, Jude Frances? Rozebereme to na intelektuální úrovni?“

Jeho hlas měl možná irskou melodičnost, ale stejně ji šlehl. Napřímila se v ramenou. „Nebudu se omlouvat za to, že s tebou hned neskočím do postele. A jestli se chci chovat rozumně, je to moje věc.“

Radši zavřel pusu, strčil si ruce do kapes a rázoval sem tam po kuchyni. „A vždycky musíš být tak rozumná?“

„Ano.“

Zastavil se, přimhouřil oči a pak se k jejímu překvapení hlasitě rozesmál. „Kruci, Jude, kdybys křičela nebo něčím praštila, mohli bychom se třeba poprat tady na podlaze. Pokud jde o mě, asi by mě to uspokojilo víc.“

Vydechla si. „Nekřičím a neházím věcmi ani se neperu.“

Povytláhl obočí. „Nikdy?“

„Nikdy.“

Pobaveně se zazubil. „Vsadím se, že to změní.“ Přistoupil k ní a zavrtěl hlavou, když couvla. Pak ji chytil za uvolněný pramen vlasů a zatáhl. „Vsadíš si na to?“

„Ne.“ Váhavě se usmála. „Taky se nikdy nesázím.“

„Jestli se jmenuješ Murrayová, tak neříkej, že nikdy na nic nesázíš. To bys dělala ostudu svému jménu.“

„Nebo čest svému vychování.“

„Já si vždycky spíš vsadím na geny.“ Zhloupl se na patách a uvažoval. „Myslím, že bych měl jít. Cesta v dešti mi aspoň pročistí hlavu.“

Uklidnila se, když si oblékal bundu. „Ty se nezlobíš?“

„Proč bych měl?“ Šlehl po ní pohledem. „Máš snad právo říct ne.“

„Jistě.“ Odkáslala si. „Ale mám dojem, že hodně mužských by se zlobilo i tak.“

„Asi nejsem hodně mužských, co myslíš? A navíc tě stejně chci a vezmu si tě, jen to nemusí být hned.“

Když užasle otevřela pusu, znovu se zářivě usmál a vydal se ke dveřím. „Mysli na to a na mě, Jude Frances, než se tě zase budu moct dotknout.“

Pak se za ním zavřely dveře a Jude zůstala přimrzlá na místě. A přestože na něj opravdu myslela, spolu se všemi břitkými, odsuzujícími poznámkami, které na to měla říct, zároveň si musela znovu představovat, jak se cítila v jeho objetí.

Shromažďuji příběhy, psala si Jude do deníku, a celý ten projekt mě začíná zajímat víc, než jsem čekala. Kazety, které mi babička dala, mi ji přivádějí přímo sem. Když je poslouchám, je to, jako by seděla naproti mně. Možná ještě hezčí, jako bych zase byla dítě a ona mi přišla něco vyprávět na dobrou noc.

U historky o lady Gwen předeslala, že mi ji ještě nikdy nevyprávěla, ale musela se splést, protože při Aidanově povídáními ten příběh připadal povědomý.

A logicky vzato se mi o ní mohlo zdát jen proto, že jsem ji měla v podvědomí a pobyt v domku ji z paměti uvolnil.

Jude přestala psát, napřímila se a chvíli klepala prsty do stolu. Jistě, tak to muselo být. A cítila se líp, když to měla černé na bílém. Stejný úkol dávala v prvním ročníku svým studentům. Napište svoje myšlenky a pocity k nevyřešenému problému, a to konverzačním stylem, bez cenzury. Pak se posaďte a přemýšlejte, jaké jste našli odpovědi.

Tak proč si nezapsala nic o setkání s Aidanem? Nic o tom, jak ji uvěznil mezi svým tělem a sporákem, jak ji olíbal, jako by byla něco moc chutného. Nic o tom, co cítila a co si myslela.

Bože. Už jen při té vzpomínce se jí tetelil žaludek.

Tohle patřilo k jejím zážitkům a od toho přece jsou deníky, aby obsáhly zážitky a dojmy.

Nechtěla se zabývat svými myšlenkami a pocity, protože pak často přebraly velení a změnily její mysl na nepřehlednou kaši.

„A hlavně to není podstatné,“ řekla nahlas. Odfoukla si, zacvičila rameny a pokračovala v psaní.

Je zajímavé, že babiččina verze příběhu o lady Gwen je skoro totožná s Aidanovou. Liší se samozřejmě podání vypravěče, ale postavy, detaily i charakter legendy zůstávají stejné.

Je to příklad dobře zavedené ústní tradice a je jasné, že se lidé, kteří ji respektují, snaží podat historku co nejvěrněji. Z psychologického hlediska to také naznačuje, jak se legenda postupně mění v přijímanou pravdu. Když znovu a znovu slyšíte stejnou historku, vyprávěnou stejným způsobem a tónem, máte sklon brát ji jako skutečnost.

Zdálo se mi o nich.

Znovu se zarazila a zírala na monitor. Tohle napsat nechtěla. Jako by jí ta myšlenka vklouzla přímo do prstů. Ale byla to pravda, nebo ne? Zdálo se jí o nich už docela pravidelně – o princi na bílém koni, který se nápadně podobal muži, kterého potkala u hrobu paní Maude. O smutnooké ženě, kterou měla dojem, že zahlédla – ne, kterou zahlédla, opravila se Jude – v okně svého domku.

Podvědomí jí házelo tyhle návnady, jak jinak? Bylo to vlastně přirozené. Příběh se měl odehrát právě na jejím kopci, a tak se jí postupně vloudil do snů. Nic překvapivého, ani znepokojivého. Ale pak si řekla, že na takové psaní nemá tu správnou náladu, a vypnula počítač. Od soboty se nehnula z domu. Jen kvůli práci, namlouvala si, ne že by se někomu vyhýbala. A třebaže ji práce uspokojovala, bylo na čase někam vyrazit.

Mohla by si třeba zajet do Waterfordu pro zásoby a zahradnické knihy. Prozkoumat něco víc než jen nejbližší okolí. A čím víc bude řídit, tím dříve bude mít jako řidič jistotu.

Samota byla útěšná, ale někdy mohla i dusit. A způsobit roztržitost. Copak se nemusela podívat na kalendář, aby zjistila, jestli je středa, nebo čtvrtek?

Ven, nařídila si a začala hledat kabelku a klíče. Na průzkum, na nákupy, za lidmi. Něco nafotit, dodala a

strčila do tašky i fotoaparát, aby do příštího dopisu babičce mohla přiložit nějaké fotky.

Mohla by se klidně zdržet a dát si ve městě dobrou večeři.

Jakmile vyšla z domku, uvědomila si, že se ve skutečnosti chce zdržovat jen tam, na své hezké zahrádce s krásným výhledem na louky, útesy a hory v pozadí.

Komu uškodí, když stráví ještě hodinku třeba plením záhonů? Fajn, nebyla na to vhodně oblečená, ale co? Vždyť už uměla zacházet s pračkou.

Snad jen jeden svetr to odnesl, protože se srazil na dětskou velikost, ale jinak experiment docela vyšel.

No tak nerozeznala plevel od sedmikrásky, a co? Musí se to také naučit. Bude vytrhávat jen to, co není pěkné.

Vzduch sladce voněl a nad hlavou se jí honila bílá oblaka.

A když se u branky objevil velký žlutý pes a radostně se roztančil, Jude už neměla na vybranou. Tak ještě půl hodinky, slíbila si a šla mu otevřít.

Potěšila fenku hlazením a drbáním tak, že se jí slastně svíjela u nohou.

„Cézar a Cleo se nikdy nenechali hladit,“ zamumlala při vzpomínce na matčiny snobské kočky. „Byli na to příliš hrdí.“ Pak se rozesmála, když fena nastavila břicho k drbání. „Ty zas nemáš žádnou hrdost, a to se mi líbí.“

V duchu si poznamenala, že musí koupit i nějaké psí pamlsky, ale to už zahlédla, jak se k domku blíží Brennin pickup.

„Takže s Betty už se znáte?“

„Tak se jmenuje?“ Jude doufala, že se nesměje příliš přihloupě, když jí fena začala olizovat ruce. „Je moc přátelská.“

„A ženský má nejradši.“ Brenna si složila paže na otevřené okénko a opřela si o ně bradu. Uvažovala, proč se

ta mladá dáma cítí trapně, že ji zastihla při mazlení se psem. „Máte ráda psy?“

„Vypadá to tak.“

„Až jí budete mít dost, prostě ji vystrčte z branky, ona domů trefí. Poznává totiž dobráka a hned toho zneužije.“

„Je to prima společnice, ale jestli ji neberu vaší mamince.“

„Ta má jiné starosti než jenom Betty. Už zase jí stávkuje lednice. Právě tam jedu a zkusím ji opravit. Tenhle týden jsem vás neviděla v hospodě.“

„Měla jsem práci. Vlastně jsem nebyla nikde.“

„Ale dneska jste chtěla vyrazit, ne?“ kývla hlavou směrem k Judeině kabelce.

„Napadlo mě, že si zajedu do Waterfordu pro ty knížky o zahradě.“

„Proč byste se kodrcala tak daleko? Pojeďte se mnou a promluvte si s mamkou, než jí nahodím tu lednici. Udělají to radost a aspoň mě nebude zasypávat otázkami.“

„Vždyť nečeká návštěvu. Nerada bych...“

„Dveře jsou pořád otevřené.“ Zajímavá ženská, pomyslela si Brenna. Člověk z ní dostane sotva půl slova. Jestli to někdo dokáže líp, tak jedině Mollie O'Tooleová.

„Pojďte, nasedněte si,“ dodala a pak hvízdla na psa.

Betty radostně vyštěkla, doběhla k autu a naskočila na zadní sedadlo.

Jude ještě hledala zdvořilou výmluvu, ale napadaly ji jen samé nevhodné. Nakonec se chabě usmála, zavřela branku a šla se usadit vedle Brenny. „Opravdu tam nebudu překážet?“

„Ani v nejmenším.“ Brenna se potěšeně usmála a pak prudce vycouvala na cestu.

„Panebože!“

„Co?“ Brenna dupla na brzdy a Jude se musela opřít o palubní desku, aby se neuhodila do hlavy. Ani si nestihla zapnout pás.

„No...“ Jude si snažila srovnat dech a rychle si zapínala pás. „Vy se nebojíte, že by tu mohlo jet jiné auto?“

Brenna se hlasitě zasmála a Jude přátelsky plácla po rameni. „Ale nejelo, že ne? Nebojte, dovezu vás tam v celku.“

„Máte pěkné boty,“ dodala, i když jí nepřišly zvlášť pohodlné. „Darcy se dohaduje, že jsou asi italské. Má pravdu?“

„Hm...“ Jude pohlédla na své úhledné lodičky na nízkém podpatku. „Náhodou ano.“

„Darcy se v módě vyzná. Pořád si prohlíží nějaké časopisy. Jako holky jsme to dělaly společně.“

„Je moc krásná.“

„To je. Gallagherovi to mají v rodině.“

„Je zvláštní, že tak atraktivní lidi s nikým nežijí.“ Jen co to vyslovila, už se za to vyzvídání styděla.

„Darcy se o místní kluky nikdy moc nezajímala. Jen si ráda zaflirtuje. Aidan...“ Brenna trhla ramenem, „Ten se buď oženil s hospodou, co je zpátky, nebo je diskrétní. A Shawn...“

Brenna se zamračila a prudce zajela na příjezdovou cestu před jejich domem. „Ten se zas kouká po každé.“

Pes vyskočil z auta a hnal se na dvorek.

Brenna vystoupila také a už se přestala mračit. „Kdybyste měla chuť vyrazit na nákupy do Waterfordu nebo Dublinu, Darcy je ta pravá společnice. Nic nedělá radši, než courá po obchodech, zkouší šaty, boty a hraje si se šminkami. Ale až vás začne zlobit sporák nebo zatékat střechou...“ Mrkla na Jude a vedla ji k domu. „Pak volejte mně.“

I tady byla spousta květin jako barevná pokrývka natažená před domem a k tomu další na treláži a převísle v hliněných květináčích.

Zdánlivě si rostly nahodile, přesto v jejich rozmístění spatřila úhlednost a systém. Horní schod se zdál vydrhnutý, že by se z něho dalo jíst, a Jude sebou trhla, když ho Brenna potřísnila pracovními botami.

„Mami!“ vykřikla do hezké haly, zatímco ze dveří vyběhla tlustá šedá kočka a motala se jí kolem kotníků. „Přivedla jsem návštěvu.“

Dům voněl žensky, všimla si Jude ze všeho nejdřív. Nejen květinami nebo mycími prostředky, ale někde pod tím i parfémy, šamponem a rtěnkami, prostě vůněmi jaké se vážou k ženám.

Takovou vůni si Jude pamatovala z kolejí a snad proto se jí stáhl žaludek. Tehdy se cítila tak nepatřičně mezi tolika neskutečně sebevědomými mladými ženami.

„Mary Brenno O’Tooleová, až přijdu o sluch, dám ti vědět a pak na mě můžeš takhle křičet.“ Mollie se objevila v hale a sundávala si malou růžovou zástěrku.

Byla to mohutná paní, ne vyšší než Brenna, ale rozhodně širší. Vlasy se jí tolik neleskly, ale nosila je upravené. Měla hezkou oblou tvář, přátelský úsměv a sympatické zelené oči, které Jude vítaly dřív, než natáhla ruku.

„Tak tys přivedla slečnu Murrayovou. Podobáte se babičce, a to je moc milá paní. Ráda vás poznávám.“

„Děkuji.“ Jude pocítila stisk pevné ruky, zatvrdlé léty domácích prací. „Snad nejdu nevhod.“

„Vůbec ne. Tady se pořád řeší nějaké problémy. Posadíme se do obývacího a já uvařím trochu čaje.“

„Kvůli mně se neobtěžujte.“

„To není obtěžování.“ Mollie jí povzbudivě stiskla paži, jak by to asi udělala některé své dceři, kdyby se cítila nesvá. „Budete mi dělat společnost, až dcera v kuchyni začne nadávat a mlátit do lednice. Brenno, a to samé řeknu tvému otci, ten krám už měl být dávno z domu. Chci novou ledničku.“

„Já to spravím.“

„To říkáte oba a pořád.“ Mollie zavrtěla hlavou a vedla Jude do obývacího pokoje, kde měla sedací soupravu a ve váze čerstvé květiny. „Je to s nimi kříž, slečno, mít doma dva takové hračky, protože se nikdy nic nevyhodí. To je samé ‚Já to spravím‘ nebo ‚To ještě použiju‘. Zatím slečnu zabav, Brenno, než udělám čaj. Pak se na to můžeš podívat.“

„Ale já to fakt spravím,“ zamumlala Brenna, když byla matka z doslechu. „A když ne, tak se mi aspoň hodí součástky.“

„A na co?“

Brenna se zadívala na Jude a zazubila se. „Na to a ono, nebo na něco úplně nového. Slyšela jsem, že k vám Jack Brennan přišel minulou neděli s kytkou prosit o odpuštění.“

„To je pravda.“ Jude ztuhle seděla v křesle a s jistou závistí sledovala, jak se Brenna pohodlně rozvalila ve druhém. „Byl moc roztomilý a zaražený. Aidan ho k tomu neměl nutit.“

„Asi mu to chtěl vrátit za ten natržený ret.“ Brenna se pochechtávala a ležérně si zkřížila nohy v pracovních botách. „Jak to vlastně dokázal? To je dost vzácné, aby se opilý chlap trefil do Aidana Gallaghera.“

„To bude trochu moje vina. Vykřikla jsem...“ Spíš zaječela, pomyslela si Jude otráveně. „Asi se lekl, nedával pozor a pak už mu odlétla hlava a krvácel ze rtů. Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Nikdy?“ Brenna zaujatě našpulila rty. I u nich v ženské domácnosti občas nějaká ta pěst vylétla. Často i její vlastní. „V Chicagu se nikdo s nikým na ulici nekočkuje?“

Ten výraz přiměl Jude k úsměvu. „V mé čtvrti ne,“ zašeptala. „Aidan fackuje hosty často?“

„Ne, to ne. Dřív se pral častěji. Ale teď, když má někdo dost a vyvádí, většinou mu jen domluví. A většina

lidí si to s ním ani nechce rozházet. Gallagherové mají i temné stránky a výbušnou povahu.“

„Na rozdíl od O’Tooleových,“ ucedila Mollie, která tlačila vozík s čajem. „To jsou prostě sluníčka ve dne v noci, co?“

„Jasně.“ Brenna vyskočila a mlaskavě matku políbila na tvář. „Jdu na tu lednici. Bude šlapat jako nová.“

„Ta lednice zlobí, co se narodila Alice Mae, a to už bude patnáct let. Ale jdi, než mi zkysne mléko. Brenna je hodná holka,“ pokračovala pak Mollie. „Všechny jsou. Dáte si k čaji pár sušenek, slečno? Včera jsem pekla.“

„Děkuji. A říkejte mi Jude.“

„A vy mně Mollie. Je příjemné mít na Vílím kopci zase sousedku. Stará paní by taky měla radost, že dům nezůstal opuštěný. Ne, ty nic nedostaneš, žroute,“ oslovila Mollie kocoura, který vyskočil na opěradlo křesla. Odstrčila ho, ale předtím ho aspoň podrbala na hlavě.

„Máte pěkný dům. Ráda si ho prohlížím, když chodím kolem.“

„Takový splácaný, ale vyhovuje nám.“ Mollie nalila čaj do hezkého porcelánu a s úsměvem odložila konvici. „Můj Mick každou chvíli přistavoval nějaký pokoj, a když Brenna povyrostla a uměla vzít kladivo do ruky, spolčili se proti mně a už si tu dělali, co chtěli.“

„Pro tolik dětí je potřeba prostor.“ Jude přijala šálek čaje a dvě zlatavé sušenky. „Brenna říkala, že máte pět dcer.“

„Pět, co někdy vypadá jako dvacet, když začnou lítat po domě. Brenna je nejstarší a celá po tátovi. Maureen se bude na podzim vdávat a už teď nás dohání k šílenství tou svatbou a věčným dohadováním se svým klukem. Petsy se zrovna zasnoubila s Kevinem Rileym a jsem si jistá, že nás za chvíli protáhne stejným očištěm jako Maureen. Mary Kate je na univerzitě v Dublinu – studuje počítače. A Alice Mae, moje miminko, tráví většinu času se zvířaty

a pořád se mě snaží přesvědčit, abych opatrovala všechny ptáky s polámanými křídly, co najde.“

Mollie se odmlčela. „Ale když tady nejsou a nepletou se pod nohy, strašně se mi po nich stýská. Asi jako vy chybíte mamince, když jste tak daleko.“

Jude si odfrkla. Maminka na ni určitě myslela, ale že by se jí výrazně stýskalo? To si při jejím nabitém programu neuměla představit.

„Nevím...“ Ztuhla, protože se z kuchyně ozvaly hlasité, drsné kletby.

„Ty jedna podělaná krabice! Neštvi mě, nebo poletíš z útesů.“

„Brenna po tatínkovi zdědila i jiné sklony,“ pokračovala Mollie a dolévala čaj s klidnou grácií, zatímco dcera své výlevy ještě zvýraznila bušením různého druhu. „Je to prima holka, ale někdy trochu výbušná. Říkala, že se zajímáte o květiny.“

„Hm.“ Jude si odkašlala, protože klení neustávalo. „Ano. Tedy moc o nich nevím, ale chtěla bych se postarat o záhony u domku. Hledala jsem knihy o zahradě.“

„Tak to je fajn. Z knih se hodně naučíte. Naše Brenna by se radši nechala přivázat obličejem k mraveništi, než by si pročetla nějaký návod. Radši vždycky všechno sama rozmontuje. V zahradničení se trochu vyznám. Možná bychom se spolu mohly projít venku a já vám ukážu, co tam mám. A vy mi řeknete, co chcete vědět.“

Jude odložila šálek. „To budu moc ráda.“

„Fajn. Ať si to tady Brenna zatím třeba zbourá, jen když nám to nepadne na hlavu.“ Vstala a zaváhala. „Ukázala byste mi ruce?“

„Ruce?“ Jude je zmateně natáhla před sebe a zjistila, že má zaťaté pěsti.

„Stará paní Maude měla ruce jako vy. Samozřejmě starší a pokroucené artritidou, ale taky takové jemné a úzké. A za mlada měla určitě stejně štíhlé a dlouhé prsty.“

Půjde vám to, Jude.“ Mollie držela její ruce o něco déle a pohlédla jí do očí. „Vy to s květinami budete umět.“

„Chtěla bych to umět dobře,“ řekla Jude a sama sebe tím překvapila.

Mollie se pousmála. „Pak budete.“

Příští hodinka byla čirá radost. Jude jako by ztratila ostych a zábrany pod kouzlem květin a Mollieiny nebetyčné trpělivosti.

Ty lístky jako peříčka byly podle ní stračky, co kvetou v jemných, ale nápadných barvách, a dvoubarevným trumpetkám se říkalo orlíčky. Dále tam rostla spousta květin se zvláštními a kouzelnými názvy jako hvozdky, nevěstin závoj a včelí balzám.

Věděla, že jména zapomene, nebo je poplete, ale už tušila, co kvete na jaře a co až na vrcholu léta, co je otužilé a co se hůř pěstuje, co přitahuje včely a co motýly.

Necítila se trapně, pokud položila nějakou naivní otázku. Mollie se vždy jen usmála, přikývla a vysvětlovala.

„Maude se mnou často vyměňovala řízky, odkopky nebo semínka. Takže většina toho, co je tady, bude i u vašeho domku. Ona měla ráda romantické kytky, já zas veselé, ale nakonec je to všechno promíchané. Někdy k vám třeba zajdu, když budete chtít, a kouknu se, jestli je potřeba něco, co jste zapoměla udělat.“

„To by od vás bylo hezké, zvlášť když máte tolik práce tady.“

Mollie naklonila tvář stejně příjemnou jako její zahrada. „Jste milé děvče, Jude, ráda s vámi strávím trochu času nad květinami. A líbí se mi, jak jste uhlazená, což by naše Brenna mohla trochu odkoukat. Ona má velké srdce a je chytrá, ale někdy trochu hrubšího ražení.“

Mollie pohlédla Jude přes rameno a vzdychla si. „Tady ji máme. Tak už jsi draka přeprala, děvče?“

„Byl to boj, ale vyhrála jsem.“ Brenna si to štrádovala od domu, na tváři mastnou skvrnu a na zápěstí krvavý šrám. „Už tě zlobit nebude.“

„Ach jo a já už doufala, že bude nová lednice.“

„Vždyť tahle už patří do rodiny.“ Zvesela maminku políbila na tvář. „Musím jít. Slíbila jsem Betsy Clooneyové, že se jí mrknu na to okno. Chceš hodit zpátky domů, Jude, nebo se ještě zdržíš?“

„Už bych radši jela. Bylo tu s vámi hezky, Mollie, děkuji.“

„Stavte se, kdykoli budete mít chuť na kus řeči.“

„Stavím. Nechala jsem si vevnitř kabelku. Skočím si pro ni, jestli to nevádí.“

„Jen jděte.“ Mollie počkala, až Jude odejde. „Je hladová.“

„Hladová? Ale mami.“

„Po práci a po životě. Ale bojí se nasytit příliš rychle. Raději jen tak uždibuje, ale jednou za čas...“

„Darcy si myslí, že po ní jede Aidan.“

„Ale?“ Molly zahýbala obočím. „To by se asi nasytila hodně a rychle, co?“

„Darcy jednou vyprávěla, že ho špehovala, když chodil s mladou Duffyovou. A když ji prej přestal líbat, chvíli se motala jako opilá.“

„Darcy nemá co špehovat své bratry,“ řekla Mollie odměřeně, ale pak se na dceru zadívala. „Kterou Duffyovou? Až někdy jindy,“ dodala rychle, protože Jude vyšla z domu.

„Na návštěvě se ti líbilo?“ začala Brenna, když nastoupily do dodávky.

„Maminka je skvělá.“ Jude se ještě obrátila a zamávala jí, než Brenna s obvyklou vervou vyrazila na silnici. „Rozhodně si nezapamatuju všechno, co mi o květinách řekla, ale je to dobrý začátek.“

„Ráda o nich mluví. Patsy je na to taky šikovná, ale ta má teď hlavu v oblacích kvůli Kevinovi, pořád je zasněná a vzdychá.“

„Maminka je na vás na všechny moc pyšná.“

„To se matkám stává.“

„Ano, ale málokdy to z nich tak září,“ dodala Jude.

„Možná už jsi na to zvyklá a tolik si toho nevšímáš, ale je to fakt moc hezké.“

„Při tvém povolání na to asi budeš mít cit,“ bavila se Brenna. „Dá se to naučit, nebo je to vrozené?“

„Asi trochu obojí. Jako třeba když jsem pochopila, jak byla pyšná, žes dokázala spravit lednici, i když by si přála novou.“

Brenna se k ní se smíchem otočila. „Bylo to jen tak tak, už je to vážně starý krám. Víš, už máme s tátou vybranou novou, moc krásnou. Ale protože ji dovezou až někdy za čtrnáct dní a nebylo by to překvapení, musíme tuhle starou mrchu ještě udržet v chodu.“

„To je od vás hezké.“ Jude ten nápad potěšil a hned si zkusila představit reakci svojí matky, kdyby ji s otcem chtěli překvapit novou lednicí.

Zmátlo by ji to a možná i trochu urazilo. Musela se pousmát. „Kdybych já dala matce nějaký větší spotřebič, asi by si řekla, že mi přeskočilo.“

„Jenže tvoje matka je žena s profesí, pokud se pamatuju.“

„To ano a vyniká v ní. Ale ta tvoje je taky profesionál. Profesionální matka.“

Brenna zamrkala a oči se jí radostně rozzářily. „To se mi líbí. Zapamatuju si to, až mi zas bude něco vyčítat. Ale podívejme, kdopak se nám to tu toulá, hezký jak sto d'áblů a možná ještě nebezpečnější.“

Judeina uvolněnost byla okamžitě ta tam, ale to už Brenna brzdila na její úzké příjezdové cestě a volala z auta na Aidana.

„Tak co ty, tuláku divokej?“

„Už nikdy víc,“ mrkl na ni a šel ji vzít za ruku, co čouhala okénkem, a prohlédl si její odřené klouby. „Cos to zas vyváděla?“

„Pokousala mě jedna stávkující lednice.“

Mrkl a lehce odřeninu políbil. Pak zalétl pohledem k Jude. „A kam vy dvě krásky razíte?“

„Jen vezu Jude domů od naší mamky a zastavím se u Betsy zatlouct nějaký okno.“

„Kdybyste s tátou měli zítra čas, v hospodě zlobí sporák a Shawn je z toho nešťastný.“

„Jeden z nás se na to podívá.“

„Díky. Tak já si vezmu na starost tvoji spolujezdkyni.“

„Bud' na ni hodný,“ řekla Brenna, když obcházel auto. „Líbí se mi.“

„To mně taky.“ Otevřel dveře a natáhl ruku. „Jenže je ze mě nervózní. Vid', Jude Frances?“

„Nejsem.“ Chtěla vystoupit, ale zkazila dojem, protože zapomněla vyháknout pás.

Než by se do něj zamotala, sám ho uvolnil a pak ji popadl kolem pasu a postavil na zem. Protože ji tím zase vyhodil z rovnováhy, nestihla Brenna ani poděkovat, ale ta se už řítila dál po silnici.

„Jezdí jako maniak,“ zavrtěl Aidan hlavou, pustil Jude, ale ihned ji chytil za ruku. „Celý týden jsi nezašla do hospody.“

„Měla jsem moc práce.“

„Ale teď nemáš.“

„No, vlastně jsem chtěla...“

„Pozvat mě na sendvič.“ Když na něho jen zírala, rozesmál se. „A když ne, tak se pojd' aspoň projít. Je krásný den. Nebudu tě líbat, pokud si to nebudeš přát, nemáš se čeho bát.“

„Nebojím se.“

„Dobrá.“ Sklonil k ní hlavu, ale ona vyděšeně ustoupila. „Tak jsem to nemyslela.“

„Toho jsem se bál.“ Odtáhl se. „Takže jen procházka. Už jsi byla nahoře u věže podívat se na katedrálu?“

„Ještě ne.“

„Při tvé zvědavosti? Tak tam dojdeme a cestou ti povím další příběh.“

„Nemám s sebou diktafon.“

Pomalu zvedl jejich spojené ruce ke rtům a políbil i na klouby prstů. „Tak to zjednoduším, aby sis ho pamatovala.“

8

Měl pravdu, byl krásný den na procházku. Sluneční svit připomínal perlový vnitřek ulity. Nad kopci a poli směrem k horám se vznášel stříbrný opar, který jistě znamenal linii blížícího se deště.

Paprsky slunce jím pronikaly dělené do zlatých a stříbřitých pruhů.

Takový den si doslova říkal o duhovou výzdobu. Vál pouze mírný vánek, zelenající se listí ševalilo a omamně vonělo.

Držel ji za ruku jen ležérně, přátelsky a Jude se cítila tak uvolněně.

Klidně, prostě a uvolněně.

Slova, která vycházela z jeho úst, ji okouzlovala.

„Kdysi žila jedna mladá dívka. Krásná jako sen, s mléčně bílou pletí, s vlasy jako noc a očima barvy jezerní vody. Ale víc než její krása byla její laskavost. Víc než její laskavost však dokonalost jejího hlasu. Když zpívala, i ptáci zmlkli a andělé se usmívali.“

Stoupali spolu do kopce a hukot moře začal podkreslovat jeho vyprávění.

„Každé ráno se její hlas nesl přes kopce a jeho nádhera zastínila i slunce,“ pokračoval a vedl ji po stezce. Vánek se měnil ve vítr, zvesela tančící nad mořem a skalami.

„Ale její zpěv a radost v hlase bohužel zaslechla závistivá čarodějnice.“

„Vždycky v tom je nějaký háček,“ poznamenala Jude a Aidan se uchechtl.

„Jasně, jinak by to nebyl dobrý příběh. Ta čarodějnice měla černé srdce a zneužívala svou moc. Hospodyním kazila mléko a rybářům vyprazdňovala síť. Třebaže se

dokázala proměnit v krasavici, když otevřela ústa, místo zpěvu z nich vyšel žabí skřek. Závíděla dívce její dar, a tak na ni seslala zlé kouzlo a umlčela ji.“

„Ale našlo se řešení. Že by v podobě prince na koni?“

„Našlo, protože zlo musí být poraženo dobrem.“

Jude se usmála, protože to tak cítila. I přes všechnu logiku věřila v dobré konce. A tady, ve společnosti útesů a divoké trávy, moře s červenými bárkami a pevné teplé ruky na její, se tomu dalo snadno uvěřit.

Dobrý konec jako by byl nevyhnutelný.

„Dívka oněměla, už nebyla schopná předávat dál radost svého srdce skrze své písně, protože je čarodějka uvěznila ve stříbrné schránce a zamkla na stříbrný klíč. Uvnitř však dívčin hlas plačtivě zpíval dál.“

„Proč jsou všechny irské historky tak smutné?“

„Smutné?“ Zdál se upřímně překvapený. „Tohle není zas tak smutné... spíš poetické. A poezie často nevychází z radosti, ale ze smutku.“

„Asi máš pravdu.“ Bezděčně se dotkla vlasů, které jí cuchal vítr. „Co bylo dál?“

„Povím ti to. Celých pět let chodila dívka po kopcích a loukách, jako my teď. Naslouchala zpěvu ptáků, hudbě větru v trávě a bubnování mořských vln. To všechno uchovávala ve své mysli, zatímco se čarodějnice těšila z radosti a vášně jejího hlasu, protože jen ona mohla slyšet zpět ze stříbrné schránky.“

Vyšli na vrchol kopce, kam vrhala stín stará katedrála a široká, okrouhlá věž. Aidan se obrátil k Jude a sám jí z očí shrnul uvolněné prameny vlasů. „A co bylo dál?“ zeptal se jí.

„Co?“

„To mi pověz ty.“

„Je to přece tvůj příběh.“

Sklonil se k zemi pro bílý kvítek, který vyrostl v puklině rozpadlého kamene, a zastrčil jí ho do vlasů.

„Pověz, Jude Frances, jak by to podle tebe mělo pokračovat.“

Chtěla si sundat květ z hlavy, ale zachytil její ruku a povytáhl obočí. Po chvilce jen trhla ramenem. „Tak dobře. Jednoho dne přijel do těch kopců hezký mladý muž na koni. Bílý kůň padal únavou, zbroj mladíka byla poničená z bitvy. Ocitl se ztracený a zraněný daleko od domova.“

Privřela oči a jasně to viděla. Lesy plné stínů a mladého válečníka s touhou po domově.

„Zamířil do lesů, kde ho obklopila mlha, takže chvíli neviděl a neslyšel nic než tlukot vlastního srdce. S každým jeho úderem cítil, že došel na konec cesty.“

Vtom ji uviděl. Krásná dívka k němu přicházela z mlhy, jako by se brodila stříbrnou řekou. Protože byl zesláblý a potřeboval pomoc, vzala ho k sobě a v tichosti ho ošetřovala, zatímco trpěl horečkou. Přestože ho nemohla utěšovat slovy, její něha byla postačující. A tak se zamilovali beze slov a její srdce přetévalo touhou vyjádřit zpěvem svoji lásku a oddanost. Bez váhání a bez lítosti souhlasila, že s ním odjede daleko k němu domů, nechá za sebou rodinu, přátele i tu část svého já zamčenou ve stříbrné truhličce.“

Protože to jasně viděla i cítila, zavrtěla nechápavě hlavou, a když prošla mezi nakloněnými náhrobními kameny, opřela se zády o kruhovou věž. Dole pod ní se prostíral modrý záliv, posetý červenými rybářskými čluny, ale byla příliš zaujatá příběhem.

„Jak to bylo dál?“ zeptala se Aidana.

„Nasedla s ním na koně,“ pokračoval a chytil se nitek, které mu ponechala. „S sebou vzala jen víru a lásku a na oplátku od něho čekala to samé. V tu chvíli se stříbrná truhlička sevřená v ruce chamtivé čarodějky rozletěla na kusy. Hlas lapený uvnitř se v podobě zlatého paprsku vinul přes hory až do srdce krásné dívky. A když se svým mužem odjížděla, její hlas a zpěv, krásnější než kdy

předtím, znovu zazněly. Ptáci museli ztichnout a andělé se usmívali.“

Jude si povzdechla. „Ano, tak je to dokonalé.“

„Ty ale umíš vyprávět.“

Potěšil ji, ale vzápětí se zastyděla. „To snad ne. Bylo to snadné, když jsi začal.“

„Vyplnila jsi střed příběhu a to tak krásně, že už nemůžu říct, že z tebe všechno irské zmizelo. Vidíš,“ zašeptal potěšeně, „usmíváš se a máš kytku ve vlasech. Tak už tě můžu políbit, Jude Frances?“

Rychle se vysmekla. Věděla, že musí být ve střehu. Proběhla mu pod rukou a vyhnula se. „Málem bych zapomněla, proč jsme sem přišli. Už jsem četla o kruhových věžích, ale žádnou jsem zblízka neviděla.“

To chce trpělivost, Gallaghery, pomyslel si Aidan a strčil si ruce do kapes. „Někdo se vždycky pokoušel pokořit a ovládnout Irsko, ale pořád jsme tady, nebo ne?“

„Jistě, pořád jste tady.“ Pomalu se obracela v kruhu, prohlížela si návrší, útes a moře. „Nádherné místo. Takové prastaré.“ Zavrtěla hlavou. „Asi to zní směšně.“

„Vůbec ne. Je prastaré – a posvátné. A když budeš dobře naslouchat, uslyšíš kameny zpívat o slávě a bitvách.“

„Asi nemám uši pro zpívající skaliska.“ Začala se procházet mezi kameny s nápisy a hroby s květinami. „Babička vyprávěla, že si sem chodila posedět. Ta je nejspíš slyšela.“

„Proč nepřijela s tebou?“

„Přála jsem si to.“ Shrábla si vlasy z tváře a otočila se k němu. Hodil se tam, napadlo ji, na to staré, posvátné místo se zpívajícími kameny.

Kam ale patřila ona?

Vešla do ruiny staré katedrály, jejíž střechu tvořila plující oblaka. „Asi chce, abych se o sobě něco dověděla – jak být Jude do půl roku.“

„A učíš se to?“

„Možná.“ Přejela prstem po keltském nápise a na chvíli měla dojem, že jí pod prsty žhne.

„A čím by Jude chtěla být?“

„To je moc obecná otázka, takže se dá říct, že šťastná, zdravá, úspěšná.“

„A jsi šťastná?“

„Já...“ Znovu přejela rukou po kamenech a pak ji spustila. „Nebyla jsem šťastná jako učitelka, aspoň ke konci ne. Nešlo mi to moc dobře. A to je zklamání, když se necítíš dobrý v práci, jakou si vybereš.“

„Máš ještě velký kus života před sebou, můžeš si vybrat znova. Ale vsadil bych se, žeš byla lepší, než myslíš.“

Vzhlédla k němu a znovu se začala procházet. „Proč si to myslíš?“

„Protože když jsem s tebou, poslouchám tě a taky jsem něco pochopil.“

„A proč jsi se mnou, Aidane?“

„Líbíš se mi.“

Zavrtěla hlavou. „Neznáš mě. Já jsem ještě nepřišla na to, jaká jsem, tak jak bys mohl ty?“

„Líbí se mi, co vidím.“

„Takže je to fyzická přitažlivost.“

Povytláhl obočí. „A to je pro tebe problém?“

„Vlastně ano.“ Ale obrátila se k němu. „Snažím se s tím vyrovnat.“

„Tak to udělej co nejrychleji, protože bych se s tebou chtěl potěšit.“

Dech se jí zadrhl a pak musela záměrně pomalu vydechovat. „Nevím, co na to říct. Takový rozhovor jsem v životě s nikým nevedla, takže to ani nemůžu vědět. Vyslovila bych asi něco neskutečně hloupého.“

Zamračil se a přistoupil blíž. „Proč hloupého, když jsou to tvoje myšlenky?“

„Protože často říkám hlouposti, když jsem nervózní.“
Zasunul jí květinu hloub do vlasů, aby ji vítr neshodil.
„Myslel jsem, že z nervozity zpíváš.“

„Jedno nebo druhé,“ zašeptala a ustoupila, aby se dostala z jeho dosahu.

„Teď jsi nervózní?“

„Ano! Bože,“ cítila, že začíná panikařit. Napřáhla paže, aby se nepřibližoval. „Prostě toho nech. Je to taková okamžitá přitažlivost. A já na ni věřím, ale ještě jsem nic podobného necítila. Musím si to rozmyslet.“

„Proč?“ Bylo snadné chytit ji za zápěstí a přitáhnout k sobě. „Proč se nepodvolit něčemu, co bude příjemné? Buší ti srdce.“ Přejel jí palci po zápěstích. „Líbí se mi, když se takhle plašíš a oči máš zamlžené. Co kdybys mě políbila ty, a uvidíš, co bude.“

„Nejsem v tom dobrá jako ty.“

Zasmál se. „Ježíši, ženská, ty jsi ale případ. Co kdybys hodnocení nechala na mně. Pojd' a dej mi pusu. Dál se můžeš rozhodnout sama.“

Chtěla to udělat. Chtěla cítit jeho rty na svých, jejich tvar, strukturu a chuť. Teď právě se mírně usmíval a v očích měl čistou radost. Proč by to nemohla být pouhá radost?

Stále ji jemně držel za zápěstí, a tak se mírně naklonila. Díval se na ni. Zvedla se na špičkách a stále ji hltal pohledem. Naklonila hlavu ke straně a lehce přejela rty po jeho rtech.

„Udělej to znova, ano?“

Poslechla omámená jeho očima, které ji nutily to opakovat. Prodloužila polibek. Zaujatě experimentovala. Lehce ho škrábala zuby do spodního rtu a odněkud zdálky zaslechla svůj slastný povzdech.

Měl oči modré jako hladina vody u horizontu a její svět jako by se zbarvil stejně krásně. Srdce jí bušilo silněji

a před očima se jí zatmělo jako při první návštěvě u Maudeina hrobu.

Vzdychla si jeho jméno a pak ho prudce objala kolem krku.

Pohnulo to s ním do morku kostí, ta náhlá horkost a síla, co z ní vytryskla a spoutala ho jako silné lano.

Ruce mu vzlétly od jejích boků vzhůru po zádech a do vlasů, kde se pevně sevřely. Polibek se změnil z jemného laskání ve válku jazyků a zubů. Tiskli se k sobě těly a puls jim zešílel.

V tom návalu sílících pocitů se docela ztratila. Anebo snad našla Jude, která byla uvězněná někde v ní – jako hlas ve stříbrné schránce.

Později by přísahala, že slyšela zpívat kameny.

Přitiskla tvář k jeho krku a hltala jeho vůni jako vodu.

„Tohle je moc rychlé.“ Přesto ho pažemi pevně objímala. „Nemůžu dýchat, ani myslet. Nemůžu uvěřit tomu, co se děje s mým tělem.“

Chabě se zasmál a otřel si tvář do jejích vlasů. „Jestli to máš stejné jako já, tak asi brzo explodujeme. Miláčku, za pár minut můžeme být ve tvém domku v posteli a slibuju, že nám pak bude oběma mnohem líp.“

„Věřím ti, ale přece...“

„Nemůžeš tak spěchat, protože bys to nebyla ty, že?“

Stálo ho to úsilí, ale odtáhl se a díval se jí do tváře. Víc než hezká, pomyslel si, ale taky pevná. Proč o sobě nevěděla, že je hezká a pevná?

To bude vyžadovat víc péče a času.

„Ale já mám Jude rád, jak už jsem jednou řekl. Potřebuješ námluvy.“

Nedokázala se rozhodnout, jestli je ohromená, pobavená nebo uražená. „To určitě ne.“

„Ale ano. Kytky a hezká slova, ukradené polibky a procházky za hezkého počasí. Jude Frances potřebuje víc romantiky a já jsem ten, kdo jí to dopřeje. No koukněte na

ten výraz.“ Vzal ji za bradu jako dospělý uražené děcko, takže se opravdu naštvála. „Teď se durdíš.“

„To určitě ne.“ Vytrhla by se mu, ale držel ji pevně. Pak se sklonil a pevně ji políbil na rty.

„Dívám se na tebe, zlato, a jestli tohle není nakvašený výraz, tak jsem Skot, a ne Ir. Možná máš pocit, že si z tebe dělám legraci. Nedělám, nebo ne tak moc. Co je vlastně špatného na romantice? Taky si ji rád užiju.“

Měl teplý, sytý hlas jako whiskey u krbu. „Věnuješ mi dlouhé pohledy a úsměvy přes místnost a občasné dotyky? Horký, zoufalý polibek někde v přítmí? Dotek,“ přejel jí bříškem prstů po nadru, až se jí málem zastavilo srdce, „utajený dotek?“

„Nepřijela jsem kvůli romantice.“

Opravdu? pomyslel si. A co ty mýty, báje a legendy? „Stejně ji dostaneš.“ Vtom se rozhodl. „Až se budeme poprvé milovat, bude to dlouhé, pomalé a sladké. Slibuju. Pojďme radši zpátky, protože pohled na tebe mě nutí ten slib porušit.“

„Prostě chceš mít na vrch. Kontrolovat situaci.“

Znovu ji vzal přátelsky za ruku. „Asi jsem na to zvyklý. Ale jestli chceš převzít velení a svést mě, slibuju, že budu slabý a oddaný, drahoušku.“

Zasmála se, protože se nedokázala ovládnout. „Myslím, že oba máme dost jiné práce.“

„Musíš přijít ty za mnou,“ pokračoval cestou dolů. „Dát si u nás skelníčku vína, abych se na tebe mohl dívat a trpět.“

„Bože, ty jsi vážně Ir,“ zašeptala.

„Až do morku kostí.“ Zvedl její ruku a políbil ji. „A mimochodem, líbáš skvěle.“

„Hmmm,“ byla ta nejbezpečnější odpověď, jakou dokázala vymyslet.

Do hospody zašla. Sedávala tam a poslouchala nové příběhy. V následujících dnech, kdy jaro naplno vstoupilo

do Ardmoru, tam byla často v podvečer k nalezení. Poslouchala, nahrávala a psala si poznámky. A jak se to rozneslo, přicházeli noví lidé, aby vyprávěli nebo se nechali pobavit.

Jude plnila kazety a stránky zápisníku a poctivě vše přepisovala do počítače a přitom popíjela čaj.

Jestli se občas nad kouzelnými příběhy zasníla, neviděla v tom nic škodlivého. Spíš užitečného. Tak přece lépe pochopí významy a motivy legend a jejich děj se stane osobnější.

Svou práci nechtěla sepisovat podobným stylem. V ní nebude místo na nějaké fantazie. Zatím jen zkoumala materiál, který pak pročistí a zbaví balastu.

A co si s tím vším počneš, Jude? zeptala se sama sebe. Co budeš skutečně dělat se studií, i kdyby otesanou k dokonalosti? Pokusíš se ji publikovat ve vědeckém časopise, který nikdo nikdy nečte pro radost? Nebo s tím vyrazíš na přednáškové turné?

Už jen ta představa jí zauzlovala žaludek jako celý oddíl malých skautů.

V tu chvíli málem vzala hlavu do dlaní a propadla zoufalství. Z takové studie a projektu stejně nikdy nic nebude. A je hloupost si cokoli namlouvat. Nikdo se nikdy nebude zabývat myšlenkami a závěry Jude F. Murrayové. Ba co hůř, ona o to ani nestála.

Nebylo to víc než jakýsi druh terapie, kterým se pokoušela zachránit před nejasným nervovým zhroucením.

K čemu vlastně byly roky studia a praxe, když ani nedokázala přesně určit povahu vlastní duševní krize?

Sebepodceňování, poničené ego, nedostatek důvěry ve vlastní ženskost, profesionální neúspěch.

Ale co se za tím skrývalo? Opravdu. Neujasněná identita? Pousmála se. Možná částečně také. Někde cestou ztratila sama sebe a to co zbylo, se zdálo tak nevýrazné, bledé a nepřitažlivé, že od toho utíkala.

Takže co?

Tady to je, pomyslela si a ohromeně sledovala, jak se jí prsty rozběhly po klávesnici a jak její pocity plynou na prázdnou stránku.

Utekla jsem do Irska a cítím se tady nějak opravdovější, rozhodně víc doma než kdy v domě, který jsme koupili s Williamem, nebo v bytě, kam jsem se přestěhovala, když jsem ho omrzela. A rozhodně víc doma než před katedrou.

Bože můj, jak já jsem tu posluchárnu nesnášela. Proč jsem si to nikdy nepřiznala, nikdy to neřekla nahlas? Že tohle nechci dělat, tímhle nechci být. Chci něco jiného, skoro cokoli jiného než tohle.

Jak jsem mohla být tak zbabělá a k tomu uboze nudná? Proč i teď, když se nemám komu zpovídat, zpochybňuju projekt, který mě tak těší? A uspokojuje. Copak se aspoň pro tohle krátké období nedokážu věnovat něčemu, co nebude mít praktický a zaručený smysl?

Jestli jde o terapii, je na čase se do ní položit. Ničemu to neuškodí. Myslím, tedy doufám, že mi to udělá dobře. Psaní mě přitahuje. Zvláště řečeno, ale sedí to. Přitahuje mě psaní, jeho tajemnost, způsob, jak se slova spojují na stránkách a vytvářejí obrazy, myšlenky nebo prostě jen znějí.

Vidět vlastní slova na stránce je vzrušující. Je úžasné je číst a vědět, že mi patří. Možná mě to i trochu děsí právě proto, že to vzrušuje, protože mnoho věcí ve svém životě jsem odmítla, zahнала a ukryla, aby nebyly děsivé. I kdyby mě lákaly.

Chci znova být sama sebou. Toužím po sebedůvěře. A navíc cítím hlubokou vášeň pro fantastično. Jak a proč se tohle ve mně zničilo, už není důležité, protože opět pociťuju jeho zář kdesi uvnitř. Dost silnou na to, abych mohla začít psát aspoň potají. Psát o tom, že věřím

legendám, že věřím na víly a duchy. A komu tím uškodím? Sobě určitě ne.

Ne, pomyslela si a položila ruce do klína. Jí to rozhodně nemůže ublížit. Je to neškodné a úchvatné. Už dávno nepocítila nic tak úchvatného.

Dlouze si vydechla, zavřela oči a nevnímala nic jiného než sladkou úlevu. „Jsem tak ráda, že jsem přijela sem,“ řekla nahlas.

Vstala a přistoupila k oknu. Uspokojilo ji, že dokázala psaním bojovat s počínajícím zoufalstvím. Dny a noci strávené v domku zaplašily hrozící vnitřní krizi. Zažívala vzácné okamžiky radosti.

Obrátila se od okna, protože zatoužila být venku na vzduchu. Tam se jí bude líp přemýšlet o dalších stránkách jejího života.

Aidan Gallagher, uvažovala. Krásný, trochu exotický chlap, co se nevysvětlitelně zajímá o solidní, rozumnou Jude F. Murrayovou. A pak že neexistuje fantastično.

Čas strávený s ním sice nebyl až tak uklidňující, i když vždycky nějak zařídila, aby nezůstávali o samotě. Ale ani nedostatek soukromí mu nezabránil flirtovat, vyžívat se v těch dlouhých pohledech, o nichž mluvil, utajených úsměvech a pohlazeních po ruce, vlasech nebo tváři.

A co na tom bylo zlého? ptala se sama sebe, když nesla čerstvou kytici na hrob staré paní Maude. Každá žena měla přece právo na flirt. Ona možná rozkvétala pomaleji než květiny, co držela v rukou, ale lepší pozdě než nikdy.

Zoufale toužila rozkvést. A ta touha byla stejně vzrušující a děsivá jako touha po psaní.

Jak příjemné bylo zjištění, že se jí líbí, když s ní někdo flirtuje a dívá se na ni, jako by byla krásná a žádoucí. Proboha, pokud zůstane v Irsku celý půlrok, bude jí třicet, až se vrátí do Chicaga. Takže nejvyšší čas, aby se také někdy cítila krásná, nebo ne?

Manžel s ní nikdy neflirtoval. Pokud se pamatovala, jeho největší kompliment, co se týkalo jejího vzhledu, byl, že jí to sluší.

„Ženská nechce slyšet, že jí to jen sluší,“ zamumlala Jude a posadila se u Maudeina hrobu, „ale že je krásná a sexy. Že vypadá úchvatně. A je jedno, jestli je to pravda.“ Vzdychna si a položila květiny vedle náhrobního kamene. „Pro tu chvíli jsou ta vyřčená a slyšená slova naprostou pravdou.“

„Pak bych měl říct, že se podobáš krásným květinám, cos přinesla, Jude Frances.“

Rychle vzhledla a zadívala se do sytě modrých očí muže, kterého tu už jednou potkala. Do očí, pomyslela si znejistěle, které tak často vídala ve svých snech. „Přicházíte potichu.“

„Tohle je místo pro tiché kroky.“ Dřepl si v měkké trávě na druhé straně hrobu.

Voda v prastaré studni zaševalila svou pohanskou píseň.

„A jak se ti vede v domku na Vílím kopci?“

„Moc dobře. Vy tady máte rodinu?“

Jeho jasné oči pohasly, jak se rozhlédl po náhrobních kamenech ve vysoké trávě. „Mám tu ty, na které se pamatuji, a oni zase na mě. Kdysi jsem miloval dívku, které jsem nabídl vše, co mám. Ale zapomněl jsem jí především nabídnout srdce. Zapomněl jsem to vyslovit.“

Zvedl hlavu a ve tváři už neměl tak sebevědomý výraz. „Slova jsou pro ženy důležitá.“

„Slova jsou důležitá pro všechny. Když se nevysloví, zanechávají prázdná místa.“ Hluboké, tmavé díry, pomyslela si, kde se pak usadí pochybnost a zklamání. Nevyřčená slova jsou jako bolavé políčky.

„Kdyby je muž, kterého sis vzala, vyslovil, dnes bys tu nebyla.“ Když na něho překvapeně zamrkala, usmál se.

„Ale on by je nemyslel vážně, takže by to byly jen příhodné lži. Už přece víš, že pro tebe nebyl ten pravý.“

Po páteři jí přejelo mrazení. Nikoli ze strachu, uvědomila si, ze vzrušení. „Jak víte o Williamovi?“

„Vím tohle i ono.“ Zase se tak zlehka usmál. „Nechápu, proč na sebe bereš vinu za něco, co jsi nemohla ovlivnit. Ale ženy pro mě vždycky byly kouzelnou záhadou.“

Napadlo ji, že babička mluvila s Maude a ta zase s tímhle mužem. Štvalo ji, že její osobní život a nezdary někdo probírá s cizími lidmi u čaje. „Já zas nechápu, proč by vás mohlo zajímat moje nepovedené manželství.“

Jestli ho její úsečnost nějak zasáhla, nedal to znát. „Asi jsem byl vždycky sobec a to, co v průběhu času uděláš, nebo co jsi udělala, může ovlivnit to, co chci nejvíc. Ale omlouvám se, jestli jsem tě urazil. Jak říkám, ženy jsou pro mě záhadou.“

„To je v pořádku.“

„Není, pokud to tak necítíš. Odpověděla bys mi na jednu otázku?“

„Záleží na jakou.“

„Mně se zdá prostá, ale potřebuju znát názor ženy. Pověz, Jude, vzala by sis radši hrst drahokamů, jako třeba tuhle...“

Otočil elegantní ruku dlaní vzhůru a měl ji plnou briliantů, safírů a zářivých perel.

„Panebože, jak jste to...?“

„Vzala by sis je od muže, který má tvé srdce, nebo bys víc stála o slova?“

Omámeně zvedla hlavu. Třpyt klenotů ji ještě oslňoval, ale přesto si všimla, jak upřeně a zoufale se na ni muž dívá. Řekla tedy to první, co ji napadlo.

„A jaká jsou to slova?“

Povzdechl si, dlouze a ztěžka, svěsil ramena a oči mu posmutněly. „Tak je to pravda, na slovech záleží. A tohle...“

Roztáhl prsty a nechal zářivé kameny propadnout na Maudein hrob. „Není nic než pýcha.“

Sledovala, a dech se jí přitom zadržával, jak se klenoty roztékají v barevných loužích, z nichž vyrážejí prostá poupata.

„Tohle se mi zdá,“ zašeptala a cítila, jak se jí točí hlava. „Musela jsem usnout.“

„Jsi vzhůru, pokud si to ale dovolíš.“ Pronesl to ostře a velmi netrpělivě. „Nebud' tak krátkozraká a poslouvej. Kouzlo existuje. Ale jeho moc je s láskou nesrovnatelná. To jsem musel bolestně pochopit a trvalo mi to dlouho. Nedělej stejnou chybu. V sázce je víc než jen tvoje srdce.“

Vstal, zatímco ona zůstala jako přimražená. Kámen jeho prstenu se blyštil a pleť měl teď průzračnou.

„Snad budu nakonec spasen, ale musím spoléhat na smrtelnou ženu a na Američanku k tomu. Kouzlo existuje,“ opakoval. „Tak ho pochop a použij.“

Naposled se na ni příkře podíval, pak dramaticky zvedl paže a zmizel.

Zdá se jí to, uvažovala s pousmáním a vrávoravě vstala. Má halucinace. To proto, že tráví tolik času nad pohádkami a v domku o samotě je všechny znovu probírá. Myslela si, že jsou neškodné, ale vypadá to, že ji přece jen dostaly.

Zírala na hrob, na jehož oblině se kývaly nové drobné kvítky. Zahlédla nějaký záblesk, a tak se sehnula a vytáhla z trávy brilliant velký jako čtvrtáček.

Skutečný, pomyslela si a chvíli nemohla popadnout dech. Vždyť ho viděla, cítila jeho tvar a chlad v ruce.

Bud' se zbláznila, nebo si právě podruhé povídala s vílím princem Carrickem.

Rozechvěle si otřela uzardělou dlaní tvář. Fajn, blázen je tak jako tak.

Ale proč se přitom cítí tak příjemně?

Pomalů se dala do kroku a v dlani si pohrávala s briliantem jako dítě s hezkým kamínkem. Musí to všechno sepsat, rozhodla se. Pečlivě a souvisle. Co se stalo, co řekl a jak vypadal.

A potom se to pokusí nějak vstřebat. Je přece vzdělaná žena. Nakonec jí to třeba dá nějaký smysl.

Když sešla z kopce a blížila se k domku, zahlédla na své příjezdové cestě malé modré auto a Darcy, která z něj právě vystupovala.

Měla na sobě džíný a jasně červený svetr. Vlasy jí padaly na záda jako lesklá černá hříva. Pohled na ni vyvolal u Jude závistivý povzdech, ale drahý kámen z opatrnosti schovala do kapsy kalhot.

Aspoň jednou, jedinkrát vypadat takhle ležérně, skvěle a sebevědomě, pomyslela si, to by bylo za všechny diamanty.

Darcy ji zahlédla, zaclonila si oči a druhou rukou zamávala. „Tady jsi. Na procházce? Je hezky, že? Přšet má až dnes v noci.“

„Byla jsem za Maude na hřbitově.“ A mluvila s vílím princem, který mi nechal drahokam, za který bych nejspíš koupila nějakou rozvojovou republiku, a pak se vypařil. Jude se chabě usmála a tuhle informaci se rozhodla nechat si pro sebe.

„Právě jsem se zas chytla se Shawnem a musela vypadnout, abych trochu vychladla.“ Darcy si prohlížela Judeiny boty a nenápadně odhadovala, jestli nebudou mít podobnou velikost. Ta holka má skvělý vkus, pokud jde o boty. „Jsi nějak bledá,“ poznamenala, když se Jude přiblížila. „Není ti nic?“

„Ne, je mi dobře.“ Jude si uhladila vlasy. Větrek uvolněné prameny u ní znamenaly neupravenost, ne

oslnivou ležérnost jako u Darcy. „Co zajít dovnitř a dát si trochu čaje?“

„No to by bylo fajn, ale musím zpátky. Aidan už mě určitě proklíná.“ Znovu se tak kouzelně usmála. „Ale ty bys mohla jet se mnou a trochu ho rozptýlit. Třeba by mi pak zapomněl vynadat, že jsem zmizela.“

„No já...“ Ne, nemohla se zabývat Aidanem, když se jí ještě tolik točila hlava. „Musím pracovat. Chtěla bych si projít poznámky.“

Darcy našpulila rty. „Ty to děláš ráda, co?“

„Ano.“ Jaké překvapení, pomyslela si Jude. „Tuhle práci mám moc ráda.“

„To já bych se chytla každé výmluvy, jen abych chvilku nemusela nic dělat.“ Rozhlédla se po domku, dvoře a kopcích kolem. „A tady bych se asi utrápila samotou.“

„To ne, je tady báječně. Ticho. A ten výhled...“

Darcy nesouhlasně šklubla rameny. „Jenže ty se můžeš vrátit do Chicaga.“

Jude se přestala usmívat. „Ano. Na mě čeká Chicago.“

„Taky se tam jednou podívám.“ Darcy se zády opřela o auto. „Do všech velkých měst v Americe. A všude jinde. A rozhodně poletím první třídou, to si piš.“ Pak se smíchem zatřepala hlavou. „Ale teď musím zpátky, než pro mě Aidan vymyslí nějaký ošklivý trest.“

„Doufám, že se stavíš, až budeš mít víc času.“

Darcy jí věnovala ještě jeden zářivý úsměv a pak nastoupila do auta. „Večer mám volno, díkybohu. Zajedeme pro tebe s Brennou a zkusíme tě zatáhnout do nějaké lumpárny. Mám pocit, že bys to taky potřebovala.“

Jude otevřela pusu, ale nevěděla, co na to říct. Stejně už se s odpovědí nemusela namáhat, protože Darcy túrovala motor a pak vyrazila na silnici téměř se stejnou nedbalostí jako Brenna.

V příbězích často vystupují tři dívky, psala Jude a k tomu ukusovala perník, z nichž každá reprezentuje nějaký tradiční pohled na ženskost. V některých legendách je jen jedna z nich dobrá a dvě proradné, třeba v pohádce o Popelce. V jiných jde o tři sestry nebo přítelkyně, které spojuje chudoba, osiřelost nebo starost o nemocné rodiče.

V některých verzích mají jedna či dvě ženy nadpřirozené schopnosti. Téměř vždy jsou dívky nepopsatelně krásné. Jejich poctivost, tedy panenství či nevinnost bývají důležitým stavebním prvkem legendy.

Nevinnost, úkol, chudoba a fyzická krása. Tyto prvky se neustále opakují v příbězích, jež se v průběhu času stávají legendami. Zásahy dobrých či zlých nadpřirozených bytostí jsou jejich dalším společným znakem. Smrtelníci se pak často musejí poučit nebo získat odměnu za své nesobecké chování. Mnohdy ale vítězí jen prostá krása a nevinnost.

Jude se zaklonila a zavřela oči. Tady narazila. Nebyla krásná ani nevinná, neměla žádné zvláštní schopnosti, takže nebylo proč ji vtáhnout do nějaké pohádky s dobrým koncem.

Ani by o to nestála. Už jen představa setkání s bytostmi z vílího hradu, s dobrou nebo zlou čarodějnici ji rozechvěla. Stačilo, že si vybavila, jak se drahokamy mění v květiny. Opatrně sáhla do kapsy pro briliant a znovu si ho prohlížela.

Jen sklo, ujišťovala se, hezky vybroušené a třpytivé, ale jen kousek skla.

Jako by tři sta let starý duch v jejím domě nebyl sám o sobě dost. Už jen, že to připustila. Ale to se dá vysvětlit. O

takových fenoménech byla napsána spousta materiálu. Parapsychologie nepatřila k obecně přijímaným naukám, ale mnozí uznávaní vědci věřili v existenci energetických forem, kterým se dá říkat duchové.

S tím si poradí. Nějak vysvětlí jevy, které jí vyvstaly před očima.

Ale elfové a víly a... cokoli – to ne. Touha v něco takového věřit a opravdová víra byly dvě různé věci. Ve druhém případě se neškodná pověrčivost mění v psychózu.

Neexistuje žádný vílí princ, co se toulá po kopcích a chodí na hřbitov debatovat a otravovat se se smrtelníky.

A ještě rozhazovat neskutečně cenné klenoty k nohám jedné divné Američanky.

Protože se logika na takový jev nedala uplatnit, musela věřit, že se její představivost, což byl vždycky problém, tentokrát vymkla kontrole.

Musela se vzpamatovat a vrátit ke své práci. Asi se dostala do stavu, do něhož si promítla všechny bytosti, o nichž psala. Fakt, že se cítila zdravá, s tím ale nešel dohromady. Třeba se u ní se zpožděním projevil stres minulých let. Tělesně se mohla cítit dobře, ale její mysl trpěla.

Měla by zajít k terapeutovi a nechat se vyšetřit.

Také k nějakému uznávanému klenotníkovi, aby se podíval na ten briliant – tedy ten kus skla, opravila se.

První nápad ji vyděsil a druhý rozesmutnil, a tak se rozumné chování rozhodla odložit.

Jen o pár dní, slíbila si. Zachová se zodpovědně, ale ne hned.

Ze všeho nejvíc toužila pracovat, ponořit se do svých příběhů. Musela jen odolat pokušení zajít dolů do hospody, kde by celý večer mohla předstírat, že nepozoruje Aidana Gallaghery. Zůstane pěkně doma se svými poznámkami a za pár dní zajede do Dublinu a najde doktora i klenotníka.

Půjde na nákupy, sežene knížky a prohlédne si pamětihodnosti.

Ještě jeden večer poctivé práce, nařídila si. Pak bude několik dní putovat po kraji, prohlédne si vesničky i města. Aspoň se trochu vzdálí od legend a pohádek a uvidí svůj život v jiné perspektivě.

Klepání na dveře zarazilo její prsty na klávesnici. Srdce jí poskočilo. Aidan, byla její první myšlenka, ale už to ji podráždilo. Samozřejmě že to není on, říkala si, i když se pro jistotu upravila před zrcadlem. Je něco po osmé a touhle dobou má moc práce v hospodě.

Ale jak běžela dolů po schodech, srdce jí prudce bušilo. Otevřela dveře a už neměla ani čas překvapeně zamrkat.

„Přinesly jsme jídlo.“ Brenna rázovala dovnitř s velkým hnědým pytle v náručí. „Sušenky, slané chipsy a čokoládu.“

„A hlavně víno.“ Darcy o sebe cinkla třemi láhvemi a kopnutím za sebou zavřela dveře.

„No teda...“ Jude předtím nebrala Darcy vážně. Neznala jediný důvod, proč by ty dvě za ní chtěly přijet. Ale už byly tam a za veselého hovoru se přesunovaly do její kuchyně.

„Aidan mi chtěl za ten útěk napařit ještě večerní směnu, ale poslala jsem ho do háje,“ zvolala Darcy a postavila láhve na linku. „Nejradši by mě přivázel k pípě, ale na to jsem moc rychlá. Potřebujeme vývrtku.“

„Jedna by měla být...“

„Mám ji,“ přerušila ji Brenna a krátce se zazubila, když ji vytahovala ze zásuvky. „Měla bys vidět, jak se tvářil, když jsme odcházely z hospody. Prej proč tě nemůžeme vyzvednout a dovézt dolů. Vrčel jako starej pes.“

„Když viděl, že беру tři flašky,“ pokračovala Darcy a hledala skleničky, zatímco Brenna otvírala víno, „začal

plácát něco jako, že Jude o alkohol moc nestojí a aby ti pak nebylo špatně. Jako bys byla štěně, který chce někdo přecpat zbytky jídla od stolu. Chlapi jsou paka.“

„Tak si na to připijeme.“ Brenna se smíchem plnila tři skleničky vínem. „Na malej mozeček pánů tvorstva,“ prohlásila, podala jednu sklenici Jude a svoji zvedla do výšky.

„Bůh jim všem žehnej,“ dodala Darcy a napila se. Pak se usmála na Jude, která zatím jen ohromeně stála na místě. „Napij se, zlato. Pak si sedneme a probereme náš sexuální život, abychom se líp seznámily.“

Jude si dlouze lokla a pak vydechla. „Tak k tomuhle tématu asi moc nepřispěju.“

Darcy se rozesmála. „To Aidan myslím brzo změní.“

Jude otevřela pusku, zase ji zavřela a rozhodla se, že lepší bude jenom pít.

„Netrap ji, Darcy.“ Brenna roztrhla sáček s chipsy a hrábla dovnitř. Pak mrkla na Jude. „Nejdřív ji opijeme a pak z ní dostaneme všechno.“

„Přiopilá mi třeba dovolí vyzkoušet si všechno to báječné oblečení.“

Mluvily tak rychle, že Jude nestíhala reagovat. „Jaké oblečení?“

„Máš spoustu krásných věcí.“ Darcy se svalila do židle. „Jsme docela podobně vybarvené a vysoké, tak by mi něco mohlo padnout. Jakou máš velikost bot?“

„Bot?“ Jude se nechápavě zadívala na své nízké kozačky. „Sedm a půl.“

„To jsou americké velikosti, musím přemýšlet...“ Darcy trhla rameny. „To je myslím podobné. Tak se zuj a já to zkusím.“

„Mám se zout?“

„No jo, boty, Jude.“ Darcy si se smíchem sundala svoje. „Ještě pár skleniček a vyzkoušíme kalhoty.“

„Jen do toho,“ ozvala se Brenna s plnou pusou chipsů. „Ona je cvok do šatů, stejně by ti nedala pokoj.“

Jude se cítila podobně omámená jako při setkání u Maudeina hrobu. Sedla si a zula boty.

„No né!“ Darcy jednu z nich pohladila jako matka dětskou tvářičku. „Jak jsou měkoučké.“ Zvedla hlavu a tvářila se jako nejšťastnější žena pod sluncem. „Tohle bude legrace.“

„On si prostě myslí, že když jsem s ním šla párkrát na večeri a nechala si strčit jazyk do pusy, což zas nebyl tak senza zážitek, jak si asi představuje, že mu teď nadšeně vlezou do postele. Sex je sice fajn zábava,“ pokračovala Darcy a olizovala si z prstů čokoládu, „ale někdy je lepší lakovat si nehty nebo sledovat telku.“

„Možná je to chlapama, kterýma se necháš olizovat,“ máchlá Brenna skleničkou. „Jsou z tebe většinou tak paf, že to pak celý pokazej. Ty bys, děvenko, potřebovala chlapa stejně cynického, sebestředného a marnivého, jako jsi ty sama.“

Jude se málem zadusila vínem, protože po takové urážce čekala hádku, ale Darcy se jen vychytrale usmála. „A až ho najdu, ale musí bejt hodně zazobanej, omotám si ho tady kolem toho prstu.“ Vystrčila ukazováček pravé ruky. „A dovolím mu zacházet se mnou jako s královnou.“

Brenna si se smíchem odfrkla a sáhla pro další chipsy. „V tu chvíli by tě začal k smrti nudit. Darcy je perverzní holka,“ řekla pak Jude. „To se mi na ní líbí. Já jsem proti ní jednoduchá, přímá bytost. Stojím jedině o chlapa, kterej se mi koukne do očí a pozná, jaká jsem...“ Napila se a ušklíbla. „A pak padne na kolena a slíbí mi všechno na světě.“

„Oni nikdy nevidí, jaká jsi.“ Jude šokovaně pochopila, že to promluvila ona sama.

„Ne?“ zeptala se překvapeně Brenna, povytáhla obočí a dolila Jude víno.

„Vidí jen odraz vlastních očekávání. Děvku nebo světici, matku nebo děvčátko. A podle toho pak chtějí ochraňovat, ovládat nebo využívat. Nebo jsi pro ně běžná, snadno vyměnitelná věc,“ zašeptala ještě.

„A pak kdo je cynický,“ pousmála se Darcy na Brennu. „Tebe někdo vyměnil, Jude?“

V krvi i v hlavě jí příjemně šumělo. Logicky se nabízelo, že za to může víno. A v srdci, v tom vyhladovělém srdci, tušila, že to bude společností. To ty dívky. V životě nezažila takový bláznivý večer s holkami.

Vzala si chips, prohlédla si ho, kousla si a pak vzdychla. „Před třemi lety v červnu se Jude provdala.“

„Provdala?“ Brenna i Darcy se naklonily blíž.

„O sedm měsíců později přišel domů a chladně mi oznámil, že je mu to líto, ale zamiloval se do někoho jiného. A že bude nejlepší, když se hned odstěhuje a co nejdřív požádáme o rozvod.“

„Ten mizera!“ Brenna hned soucitně nalévala další víno. „Bastard jeden!“

„To zas ne. Zachoval se čestně.“

„Do háje s tím! Doufám, žes na něj vlítla.“ Darcyny oči se zlostně zaleskly. „Už za půl roku od svatby se zamiluje do někoho jiného? Nepočkal ani, než vám vychladne svatební postel? Cos udělala?“

„Udělala?“ Jude svraštila obočí. „Druhý den jsem požádala o rozvod.“

„A obrala ho o všechno, co měl, že?“

„To rozhodně ne.“ Upřímně šokovaná Jude zírala na Darcy. „Každý si vzal, co bylo jeho. Byl to civilizovaný rozchod.“

Darcy docela oněměla, a tak si slovo vzala Brenna. „Podle mě jsou právě civilizované rozvody důvod, proč tolik manželství skončí. Já se radši pořádně vyvztekám, házím věcmi nebo dám někomu pěstí. Kdybych někoho

milovala tak, že bych mu slíbila věrnost na celý život, pěkně by si odskákal, že mě tak vypekl.“

„Nemilovala jsem ho.“ Jakmile to bylo venku, Jude užasle otevřela pusy. „Chci říct, že nevím, jestli jsem ho milovala. Bože, to je hrůza. Právě mi to došlo. Já vůbec netuším, jestli jsem Williama milovala.“

„Hm. Ale byl to bastard a mělas mu nakopat zadek a pak ho vyhodit, láska neláska.“ Darcy si vybrala jeden z domácích perníčků od O'Tooleových a s gustem se do něj zakousla. „To mi věř, a na to tady přísahám, že já budu vždycky ta, kdo chlapa odkopne první. A kdyby se pokoušel ukončit to dřív, než budu chtít já, dostane co proto.“

„Od žen jako ty muži neodcházejí,“ prohodila Jude. „Spíš k tobě odejdou od takových jako já.“ Zarazila se. „Nechtěla jsem... myslela jsem tím jen...“

„Ale no tak. Asi v tom byl kompliment.“ Darcy ji potěšeně poplácala po ruce. „Mám dojem, že když už se ti takhle rozvázal jazyk, je nejlepší chvíle pohrát si s tvým oblečením. Co kdybychom šly nahoru?“

Jude nevěděla, jak má reagovat. Neměla sestry, které by se jí běžně hrabaly v šatníku. A její známí se o její oblečení moc nezajímali. Snad jen občas pochválili nové sako nebo kostým.

Sama se nepovažovala za znalce módy a dávala přednost klasickým liniím a kvalitním látkám.

Darcy ponořená v její skříni vydávala tak slastné zvuky, až by člověk uvěřil, že narazila na Aladinův poklad.

„No koukněte na ten svetřík! To je kašmír.“ Darcy vytáhla zelený rolák a požitkářsky si jím přejela po tváři.

„Dobře se kombinuje s jinými věcmi,“ začala Jude, ale pak jen zírala, protože Darcy už svlékala svetr, co měla na sobě.

„Klidně si udělej pohodlí.“ Brenna se natáhla na postel, zkřížila nohy a popíjela víno. „Tohle bude trvat dlouho.“

„Měkkej jako dětská prdelka,“ vrněla Darcy a natáčela se před zrcadlem. „Je super, jen na mě moc tmavá barva. Slušel by spíš tobě, Brenno.“ Radostně ho ze sebe stáhla a hodila na postel. „Zkus ho.“ Brenna se zamyšleně dotkla rukávu. „Hezký na omak.“ Jude se posadila na postel a sledovala, jak si Darcy obléká krémovou blůzu. „Vedle v pokoji je toho ještě víc.“ Darcy zvedla hlavu jako vlk větřící kořist. „Víc?“

„Ano, lehčí věci a pár koktejlových šatů pro případ, že bych...“

„Hned jsem zpátky.“

„Teď jsi tomu dala,“ ucedila Brenna, když Darcy odběhla. „Už se jí nezbavíš.“ Odložila skleničku a začala si rozepínat košili. Při nadšeném zavýsknutí z vedlejší ložnice jen zvedla oči v sloup a pak si natáhla světřík přes hlavu.

„Hm, ten je prima.“ Překvapená měkkým dotykem vlny na kůži se zašla podívat do zrcadla. „A padne tak dobře, že to vypadá, jako bych měla prsa.“

„Máš suprovou postavu.“

Brenna, která neznala marnivost, se začala natáčet před zrcadlem. „Mít prsa by bylo fajn, ale mně je asi sebrala ségra Maureen. Přitom bych na ně jako nejstarší měla mít nárok hlavně já.“

„Potřebuješ lepší podprsenku,“ prohlásila Darcy, která se vrátila v černých koktejlkách a kupou dalších věcí v náručí. „Měla bys využít, co ti pánbů nadělil, a ne to nechat zahálet. Jude, tyhle šaty jsou nádherné, jen by potřebovaly zkrátit sukni.“

„Jsem vyšší než ty.“

„O moc ne. Na, obleč si je a uvidíš.“

„No, já...“ Ale Darcy už se z nich soukala. Ženě, která jí podávala šaty jen ve spodním prádle, neuměla říct ne. Spolkla tedy svůj stud a začala se svlékat.

„Tušila jsem, že máš skvělé nohy,“ přikývla Darcy pochvalně. „Proč bys je v takových šatech měla schovávat? Potřebujou tak tři centáky ušmíknout, no ne, Brenno?“ Stále polonahá si klekla na zem a s našpulenou pusou ohnula okraj sukně. „Spíš pět centimetrů. A k nim si vezmi ty špičaté černé boty s otevřenou špičkou. To bude něco.“

Přikývla, vstala a šla si zkoušet šedé kalhoty. „Dej mi je na stranu, já ti je zaberu.“

„Ale to vážně není potřeba...“

„Na oplátku, že si něco můžu půjčit,“ dodala Darcy se šibalským úsměvem.

„Ona šít umí,“ ujišťovala Brenna Jude, „neboj.“ Jak se dostávala do nálady, vzala si na zelený svetr ještě černé sako.

„Zkus to vylepšit tímhle,“ navrhla Jude a podala jí vestu se zelenými a vínovými kostičkami.

„Dobrý nápad,“ schválila jí to Darcy a ještě svůj názor podepřela krátkým objetím. „A když si k tomu vezmeš krátkou sukni, Brenno, všichni chlapi ti budou ležet u nohou.“

„O to nestojím. Musela bych je odhazovat.“

„Až jich tam bude ležet hromada, prostěji přeलेzeš a půjdeš dál.“ Darcy objevila světle modrý kostým a začala se soukat do sukně. „Ty si s Aidanem brzo zacvičíš, viď, Jude?“

„Zacvičím?“

„Tahle sukne je taky moc dlouhá. Jo, zacvičíš,“ pokračovala. „Ještě jste spolu nespali, nebo jo?“

„Já...“ Jude si šla rychle pro skleničku vína. „Ne, zatím ještě ne.“

„Myslela jsem si to.“ Darcy se obrátila zády k zrcadlu a ohlížela se přes rameno. „To bys měla trochu víc lesku v očích.“ Zkusila si přidržit vlasy nahoře a pomyslela na delší stříbrné náušnice, které už na Jude jednou viděla. „Ale chceš se s ním vyspat, nebo ne?“

„Ty opice, co ji tak znervózňuješ?“

„Proč?“ Darcy nechala vlasy spadnout, aby si mohla vybrat jedny ze dvou párů krémových lodiček. „Jsme tu samé holky a žádná panna. Nebo je na sexu něco špatného, Jude?“ Hlavně se nečervenej, přikázala si. „Ne, jistěže ne.“

„Aidan to prý navíc umí skvěle.“ Darcy se rozesmála, když se Jude zase rychle napila vína. „Tak až na to vlítnete, uvítaly bysme s Brennou nějaké detaily, protože ani jedna teď s nikým nechodíme.“

„Debatovat o sexu je taky fajn, když už ho člověk nemá.“ Brenna si ve skříni všimla proužkované halenky a vytáhla ji ven. „A z nás tří se ho nejspíš dočkáš jako první. Co se u mě nejvíc sexu podobalo za poslední rok, byl pokus o osahávání, za což Jack Brennan dostal pěkně do nosu. Ale možná se chudák jen natahoval pro pivo.“

Odhodila košili a jen v prádle si sedla na podlahu a chopila se vína.

„Tak to já poznám, jestli se chlap natahuje po mně, nebo po pivu.“ Darcy naklonila hlavu ke straně a prohlížela se v zrcadle. Připadala si jako elegantní dáma, na niž čekají báječná místa a události. „A kam v takovémhle kostýmu chodíš, Jude?“

„No třeba na schůzky, přednášky, pracovní obědy.“

„Pracovní obědy,“ povzdechla si Darcy. „Do nějakých nóbl restaurací, kde obsluhují číšníci v bílých fracích.“

„A kde mají třeba nevydařené kuřecí menu,“ usmála se Jude. „A vyberou nejnudnějšího řečníka, aby takový oběd uvedl.“

„Jsi na to prostě už zvyklá.“

„Tak zvyklá, že bych už nikdy na žádný takový oběd nemusela jít. Byla jsem nanicovatý akademik.“

„Vážně?“ Brenna dolila Jude víno a teprve pak si oblékla vlastní svetr.

„Hrozný. Nesnášela jsem plánování přednášek i známkování esejů. A navíc jsem vždycky musela být diplomatická a dodržovat protokol.“

„Tak proč jsi to dělala?“

Jude zmateně pohlédla na Darcy. Uviděla dokonale sebevědomou ženu, třebaže tam stála jen v podprsence a cizí sukni. Jak někdo takový mohl pochopit, že to prostě neví? Prostě to neví.

„Čekalo se to ode mě,“ odpověděla po chvíli. „Tos vždycky dělala, co se od tebe čeká?“ Jude si dlouze vzdychla a znovu se chopila vína. „Bohužel asi ano.“

„Ach jo.“ Darcy podlehla soucitu, vzala její tvář do dlaní a políbila ji. „Takže to napravíme.“

Když vyprázdnily druhou láhev, v ložnici už bylo boží dopuštění. Brennu ještě napadlo rozdělat oheň v krbu a najít krekry a sýr. Seděla na podlaze, trochu rozmrzelá, že jí jsou Judeiny boty moc velké. Ne že by je mohla užít, ale líbily se jí.

Jude si lehla na postel, bradu podepřela pěstmi a pozorovala Darcy, jak donekonečna kombinuje její oblečení. Tvářila se přitom panovačně, až se Jude musela tajně chichotat.

„Poprvé to bylo s Declanem O'Malleyem a přísahali jsme si věrnost do konce života. Bylo nám šestnáct a dělali jsme to na dece na pláži, když jsme se v noci vyplížili z domu. Ale řeknu vám, na válení v písku nic tak romantického není, i když jste ještě pitomá šestnáctka.“

„Mně se to zdá sladké,“ řekla Jude zasněně a představila si měsíční svit, bouření vln a dvě mladá, objevující těla. „A co se stalo s tím Declanem?“

„Věčná láska se smrkla na tři měsíce a pak už nás oba zajímalo něco jiného. Před dvěma roky zbouchnul Jenny Duffyovou a teď spolu mají už druhou dcerku. A zdají se šťastní.“

„Taky bych chtěla mít děti.“ Jude se převalila, aby dosáhla na sklenici. Víno začalo chutnat jako nektar. „Když jsme o tom s Williamem diskutovali...“

„Tak diskutovali, jo?“ přisadila si Brenna a dolila Jude ještě víno.

„Ano, logicky, prakticky a civilizovaně. William už byl takový.“

„Myslím, že William potřeboval nakopat prdel.“ Brenna se musela sehnout, aby jí Jude, jak se smála, nevyhlila víno do vlasů.

„Jeho studenti mu říkali Síla vůle. Jmenoval se totiž Powers. Já jsem si jako moderní žena nechala své jméno, tak byl rozvod aspoň jednodušší. Ale... Co jsem to chtěla říct?“

„Jak je pan Powers civilizovaný.“

„No ano. William rozhodl, že počkáme asi tak pět let, a když pak budou příhodné okolnosti, promluvíme si o dětech znovu. A když se na tom shodneme, zjistíme, kde najít nejlepší chuťvu, předškolní zařízení, a až bude známé pohlaví dítěte, sestavíme mu vzdělávací plán až po univerzitu.“

„Po univerzitu?“ otočila se k ní Darcy. „Ještě než se dítě narodí?“

„William vždycky myslel dopředu.“

„Nebo byl úplně bez mozku.“

„Zas není tak špatný, jak to vypadá.“ Jude se zamračila do skleničky. „Asi ne. A s Allyson je určitě šťastnější.“ Náhle jí slzy vstoupily do očí. „Se mnou prostě šťastný nebyl.“

„Bastard.“ Darcy přemohl soucit, a tak nechala šatník na pokoji a přišla Jude obejmout kolem ramen. „Nezasloužil si tě, syčák.“

„Ani na jedinou minutku,“ souhlasila Brenna a poplácala Jude po koleni. „Náfuka, snob a nevěrný parchant. Ty jsi stokrát lepší než nějaká Allyson.“

„Je blondatá,“ popotáhla hlasitě Jude. „A má nohy až někam za uši.“

„Zbledla, že moc chlastá,“ odporovala Darcy. „A ty máš nádherný nohy. Suprový. Nemůžu se na ně vynadávat.“

„Vážně?“ Jude se otřela dlaní pod nosem.

„Jsou fakt báječný.“ Brenna ji povzbudivě plácla do lýtky. „A on se určitě každou noc trápí, že tě ztratil.“

„Kruci,“ vybuchla Jude. „Byl to nudnej pitomec. Ať si Allyson užije.“

„Nejspíš se jí už nikdy nezbaví,“ dodala Darcy a Jude si pobaveně odfrkla.

„Každopádně jsem s ním nikdy neslyšela andělské zvonky. A tohle je super.“ Otřela si slzy z očí. „Nikdy jsem neměla kamarádky, co by za mnou přišly, opily se se mnou a rozhazovaly mi věci.“

„Na nás se můžeš spolehnout,“ stiskla jí Darcy ramena.

U třetí láhve vína jim Jude vyprávěla, co viděla – nebo co si myslela, že vidí – na starém hřbitově. „To budete mít v rodině,“ přikývla Darcy. „Paní Maude měla taky tenhle dar a často mluvila s duchy.“

„Ale jdi.“

Darcy na to jen povytáhla jedno elegantní obočí. „A to řekne ženská, která konverzuje s vílím princem?“

„To jsem netvrdila. Jen že jsem potkala tohohle divného chlápka, nebo si to myslela. Bojím se, že mám nádor na mozkou.“

Brenna se ušklíbala. „Nesmysl. Jsi zdravá jako řípa.“

„Jestli to nemá fyzickou příčinu, tak jsem se zbláznila. Jsem přece psycholožka,“ připomněla jim. „Možná průměrná, ale dokážu rozeznat příznaky vážné psychické poruchy.“

„Proč to?“ chtěla vědět Brenna. „Jsi ta nejrozumnější ženská, co jsem zatím poznala. Kvůli tomu a taky že jsi dáma, mi tě máma doporučuje.“ Zvesela ji dloubla do ramene. „A přesto se mi pořád líbíš.“

„Opravdu?“

„No, a Darcy tě má taky moc ráda, ale nejen kvůli tomu oblečení.“

„Jasně že nejen kvůli oblečení.“ Darcy se na oko urazila. „Taky kvůli šperkům, co mi může půjčit.“ Nato se k nim smíchy svalila na postel. „Dělám si srandu. Líbíš se mi. Je s tebou legrace a je zajímavé tě poslouchat.“

„To je od vás hezké.“ Oči se jí zase zalily slzami. „Je fajn mít kamarádky, zvláště když mám buďto nádor na mozku, nebo jsem zešilela.“

„Ani jedno, ani druhé. Vidělas samotného Carricka,“ oznámila Brenna. „Toulá se tady po kopcích a čeká, až se k němu připojí lady Gwen.“

„Ty tomu vážně věříš?“ Najednou se to zdálo mnohem uvěřitelnější než před pár hodinami. „Na vílí hrady, duchy a kouzla, co přetrvají století? Neříkáš to, jen abys mě utěšila?“

„Ne.“ Brenna, zabalená do Judeina tlustého županu, se pustila do zbývající čokolády. „Věřím na spoustu věcí, dokud se neprokáže opak. A co vím, nikdo zatím nedokázal, že pod kopcem není žádný vílí palác. A lidi častěji tvrdí, že jo, než že ne.“

„Ano!“ Jude i pod vlivem alkoholu pocítila nadšení a plácla Brennu po rameni. „To říkám taky. Legendě se začíná věřit kvůli častému opakování. Historie o králi Artušovi se stává legendou s přídavkem kouzelných mečů a Merlina. Vlad Ničitel se změnil na upíra a z moudrých

léčitelé jsou pak čarodějnice. Je to lidská tendence přehánět, posunovat význam a vylepšovat vyprávění fantazírováním. A to pak národ zahrne do svojí kultury.“

„Jen si ji poslechni, jak umí mluvit.“ Darcy v jednom z Judeiných kašmírových svetrů zaujatě našpulila rty. „Věřím, že něco z toho co říkáš, drahoušku, má i hlubší smysl, i když tvrdíš, že jsi průměrná psycholožka. Jenže v tuhle chvíli jsou to nesmysly. Vidělaš dneska Carricka, nebo neviděla?“

„Někoho jsem viděla. Neřekl mi, jak se jmenuje.“

„A zmizel ti před očima?“

Jude se zamračila. „Připadalo mi to tak, ale...“

„Žádné ale, jen fakta. Tak to prostě bylo, ne? A jestli na tebe mluvil, asi od tebe něco chce. Nepamatuju se, že by kdy mluvil s někým jiným než se starou paní Maude, že ne, Brenno?“

„Nevím o nikom. Vyděsilo tě to?“

„Ne, vůbec ne.“

„To je dobře. Asi bys poznala, kdyby ti chtěl nějak uškodit. Myslím, že mu je smutno a touží mít vedle sebe svou lásku. Tři sta let, jen považte,“ dodala toužebně. „Je to útěcha, že láska může vydržet tak dlouho.“

„Jsi děsná romantická, Brenno.“ Darcy zívla a schoulila se v křesle. „Láska trvá, jen dokud po sobě lidi marně touží. Dej je k sobě a do půl roku se budou hádat a mydlit jako všichni.“

„Prostě jsi ještě nepotkala nikoho, kdo by tě pořádně vzal za srdce.“

Darcy trhla rameny. „Ani bych si to nepřála. Radši budu mít v hrsti to jejich. Jak je to obrácenější v háji.“

„Myslím, že bych se chtěla zamilovat.“ Jude už se klížily oči. „I kdyby to mělo bolet. Člověk se cítí neobyčejný, když se zamiluje, nebo ne?“

„Jo, nebo taky jako pitomec,“ zamumlala Brenna a Jude se těsně před usnutím stihla pousmát.

10

Když se probudila, měla pocit, jako by jí v hlavě tančily desítky piditanečníků v maličkých dřevácích. Jasně cítila rytmus, v jakém ji kopali do spánků. Protože takový pocit neznala, pomalu otvírala oči.

Sykla, jak ji do nich bodalo světlo. Musela je zavřít a zkusit to znovu.

Všude kolem se válelo oblečení. Nejdřív ji napadlo, že se jí domem prohnal hurikán. Tím by se dalo vysvětlit i to, že ležela polonahá napříč na posteli a k tomu obličejem dolů.

Tiché funění pod postelí ji donutilo zpozornět a rychleji se probudit. Pomyslela na nějakého hlodavce, to přinejlepším. V nejhorším případě to mohla být oživlá maniakální panenka s noži, která uřeže lidem vše, co nechají nerozumně viset přes postel.

Od dětství měla noční můry, kde tyhle ošklivé panenky vystupovaly, a dávala si velký pozor, aby neusnula s paží přehozenou přes pelest. Jen pro případ.

Ať ten zvuk vydávalo cokoli, byla tu sama a musela se s tím nějak vypořádat. Čistě náhodou ležela vedle na polštáři modrá kotníková semiška, a tak ji popadla jako zbraň a připravila se uhodit.

Zatnula zuby a posunula se k okraji postele, aby se podívala, s čím bude muset bojovat.

Na zemi pod ní ležela Brenna, zabalená jako mumie v jejím županu, pod hlavou místo polštáře kupu oblečení a u nohou prázdnou láhev vína.

Jude vytřeštila oči, pak je pevně zavřela a znovu otevřela.

Důkazy byly jasné, pomyslela si. Nesporné. Láhve, skleničky, prázdné misky a rozházené šaty.

Nezaútočili na ni hlodavci ani šílené panenky. Zažila opilecký mejdan.

Zahihňala se, ale rychle zabořila tvář do peřin, aby nevzbudila Brennu a nemusela vysvětlovat, proč visí přes postel a směje se jako cvok.

Jak by pohled na něco takového asi šokoval její přátele, rodinu a kolegy. Přidržela si bolavý žaludek, otočila se na záda a se šťastným výrazem zírala na strop. Večírky pořádané v Chicagu vždycky zahrnovaly pečlivě naplánovanou večeři, zasedací pořádek, vhodnou hudbu a výborné víno.

A když se někdo napil přes míru, nějak diskrétně se to vyřešilo. Hostitelka nikdy neodpadla, ale důstojně všechny hosty vyprovodila ke dveřím a pak se zodpovědně pustila do úklidu.

Nikdy u ní nikdo neusnul na podlaze a ona se nikdy ráno neprobudila s kocovinou. Ale tohle se Jude líbilo.

Měla z toho takovou radost, že se toužila svěřit svému deníku. Vstala a trhla sebou, jak ji zabořila hlava. Její první kocovina. Nádhery!

Po špičkách vycházela z ložnice a promýšlela, jak všechno popíše. Pak si dá sprchu a uvaří kávu. A připraví svým hostům pořádnou snídani.

Hosté, vzpomněla si. Proboha, ale kde je Darcy?

Jude znala odpověď, jakmile vešla do pracovny. Hrouda pod pokrývkami na gauči musela být Darcy, takže zápis do deníku bude muset počkat.

To nic, pomyslela si potěšená, že si její nové kámošky u ní udělaly pohodlí. I přes bolest hlavy téměř vtančila do sprchy.

Byl to nejhezčí večírek jejího života. Ať si to třeba znělo směšně, říkala si, když strčila hlavu pod proud teplé vody.

Nádhera – povídání, smích, legrace. Ty dvě zajímavé ženy za ní přišly, bavily se s ní a podělily se o své životy.

Přátelství. Jak se to zdálo snadné. A vůbec nevadilo, do jakých škol chodila, čím se živila a kde vyrostla. Záleželo jen na tom, jaká je, co říká a co cítí.

Taky na jejím šatníku, pousmála se. Snad i oblečení odráželo, kdo byla, nebo ne? Nebo aspoň, jak se chtěla vidět. Proč by ji nemělo těšit, když krásná žena jako Darcy Gallagherová obdivuje její garderobu?

Stále s úsměvem vyšla ze sprchy a ve skřínce našla dva aspiriny. Omotala se ručníkem a doufala, že najde nějaké čisté oblečení, když se projde nahore po ložnici. S mokkými vlasy vstoupila do haly.

Její první výkřik mohl řezat sklo, ale rozhodně jí rozbolavěl hrdlo a následně hlavu. Druhý se podobal spíš vyjeknutí, jak si rychle přitiskla ručník blíž k tělu a zírala na Aidana.

„Promiň, nechtěl jsem tě vylekat, ale klepal jsem – vepředu i vzadu – než jsem šel dál.“

„Já... já jsem byla ve sprše.“

„To vidím.“ A jaký to byl pohled pro oči, jak byla zružovělá a vlasy podobné vlhkým provazům jí padaly na ramena. Lesklé hnědé prameny na růžové pleti.

Chlap musel mít silnou vůli, aby ji hned nechtěl okusovat.

„Ty... Nemůžeš jen tak jít dovnitř.“

„Vzadu bylo odemčeno, jak to tak bývá.“ Dál se usmíval, ale díval se jí radši do obličeje, i když bylo víc než lákavé nechat po ní bloudit oči. „Viděl jsem před domem Brennino auto, tak předpokládám, že tady obě ještě jsou. Nebo snad ne?“

„Jsou, ale...“

„Musím vyzvednout Darcy. Má dnes polední směnu a ráda na takové věci zapomíná.“

„Nejsme oblečené.“

„To vidím, miláčku, jen jsem to zatím nekomentoval. Ale když jsi o tom začala, musím říct, že ti to dnes ráno moc sluší. Jsi jako čerstvá růže...“ Přistoupil k ní blíž a přivoněl si. „A stejně hezky voníš.“

„Krucí, jak tady má člověk spát!“ Jude sebou trhla, když se z ložnice ozval Brennín křik. „Radši jí dej pus, Aidane, a přestaň s těma kecama.“

„Právě jsem se na to chystal.“

„Ne!“ vypískla Jude a hned se za to zastyděla. Radši zaběhla do ložnice a popadla první svetr, co našla. Než se prohrabala kupou kalhot, Aidan vešel dovnitř za ní.

„Proboha živého, co to bylo za tajný ženský rituál?“

„Ježíši, Aidane, sklapni. Mám hlavu jako střep.“

Dřep si vedle změti rudých vlasů. „Ty víš, že tě po víně vždycky bolí hlava, když to přeženeš.“

„Žádné pivo tu nebylo,“ zamumlala Brenna.

„Tak co má člověk dělat, že? Donesl jsem Gallagherův vyprošťovák.“

„Fakt?“ Obrátila se, ukázala bledou tvář a červené oči a popadla ho za ruku. „Vážně? Jsi zlato, Aidane. Chlap se svatozáří, Jude. Měli by mu na náměstí postavit sochu.“

„Tak až se vzchopíš, doplaz se dolů do kuchyně. Mám toho plný džbán.“ Políbil Brennu zlehka na čelo. „A kde mám sestru?“

„Vedle v pracovně,“ řekla Jude co nejdůstojněji, přestože si tiskla oblečení k hrudníku. „Je tam hodně věcí na rozbití?“

„Prosím?“

Aidan se postavil. „Tak dělej, že ty rány a křik neslyšíš. Pokusím se omezit škody na minimum.“

„Co tím chtěl říct?“ sykla Jude na Brennu, když Aidan vyšel z pokoje a ona si mohla natáhnout kalhoty.

„No,“ Brenna mocně zívla, „asi že Darcy strašně nerada vstává.“

Po prvním zaječení se Brenna chytila za bolavou hlavu a zasténala. Jude si v šoku navlékla svetr přes hlavu a běžela směrem, odkud se ozývaly duté rány a kletby.

„Dej ze mě ty pracky pryč, ty tupoune. Nakopu ti prdel, že se zastavíš až pod kopcem.“

„Já nakopu prdel tobě, jestli hned nevstaneš a nepomažeš do práce.“

Pokud ji slova a drsný tón šokovaly, pohled byl ještě horší. Jude vběhla do pokoje právě ve chvíli, kdy Aidan se zarytým výrazem shazoval polonahou Darcy z postele.

„Necháš ji, ty surovče!“ Přiskočila, aby kamarádce pomohla, a Aidan se překvapeně ohlédl. Darcy vycenila zuby, zaťala pěst a nabrala ho přímo do rozkroku.

Jude měla dojem, že zvuk, který vydal, snad ani nebyl lidský. Rozpolcená mezi leknutím a čistě ženskou pobaveností, za niž se spíš styděla, sledovala, jak se mu podlomila kolena a Darcy se na něj v ten moment vrhla jako vlčice.

„Jau. Bože! Do háje!“ Bránil se, jak mohl, když na něj sestra útočila, přesně jak ji učil, a nakonec ji zadýchaný přece jen udržel pod sebou.

„Jednou zapomenu, že jsi ženská a fakt ti jednu vrazím.“

„Jen to zkus, jestli se nebojíš.“ Vystrčila bradu a odfoukla si vlasy z očí. „Dělej!“

„Nejspíš bych si zlomil ruku. Ta tvoje hezká tvářička je na pěkně tvrdé makovici.“

Vzápětí už se na sebe zubili a Aidan jí přejížděl dlaní po tváři v gestu, v němž bylo znát rozčilení i city. Jude nestačila zírat.

„Hod' na sebe něco, ty nestydo, a jde se do práce.“ Darcy si prohrábla vlasy a nezdála se ani trochu uražená.

„Jude, můžu si půjčit ten tvůj modrý kašmírový svetr?“

„Ale samozřejmě.“

„Ty jsi ale zlatíčko.“ Darcy k ní dotančila a líbla ji na tvář. „Neboj, než půjdu, uklidím to tady.“

„Ale to není třeba. Jdu vařit kafe.“

„To bude fajn. Ale čaj ještě lepší.“

„Kafe?“ ozval se Aidan, když Darcy odešla. „Myslím, že mi jedno dlužíš.“

„Dlužím?“

Přistoupil blíž. „To už je podruhé, co jsem kvůli tobě dostal ránu. I když se snažíš ovládat, ještě ti cukají koutky, jak ses mi smála.“

„To určitě ne.“ Jude se záměrně podívala stranou. „Ale to kafe uvařím.“

„A co dělá tvoje hlava?“ zeptal se, když se za ní vydal po schodech dolů. „Docela to jde.“

Povytláhl obočí. „Žádné následky z přemíry alkoholu?“

„Snad jen trošku bolí.“ Byla na to příliš hrdá, aby se cítila trapně. „Vzala jsem si aspirin.“

„Tak to mám něco lepšího.“ Bezděčně ji pohladil vzadu po krku a trefil nějaké správné místo, až málem slastně zapředla jako kočka. V kuchyni přistoupil k lince a zvedl džbán s nějakou nebezpečně vyhlížející rudou tekutinou.

„Gallagherův vyprošťovák. Ten tě postaví na nohy hned.“

„Vypadá to děsně.“

„Není to zdaleka tak špatné, ale pár lidí říkalo, že si na to musíš zvyknout.“ Vytáhl z linky sklenici. „Když se živíš jako barman, musíš umět lidem ráno připravit vyprošťovák.“

„Je to jenom malá bolest hlavy.“ Podezřívavě si prohlížela nápoj.

„Tak se napij jen trošku a já ti připravím snídani.“

„Ty ji připravíš?“

„Jen nějakou rychlovku.“ Přistrčil k ní sklenici. Jude byla trochu pobledlá a měla kruhy pod očima. Zatoužil ji pochovat v náruči, aby jí zase bylo dobře.

„Zítřka se probudíš a nebudeš vědět, že jste tu měly orgie.“

„To nebyly orgie, nebyli tu přece žádní muži.“

Krátce se zazubil. „Příště si pozvěte mě. Teď se napij tady toho a pak postav na kafe nebo na čaj, já se zatím postarám o zbytek.“

Bylo pěkné mít po takovém večeru v kuchyni muže, který chystá snídani. Zase jedna věc, kterou zažívala poprvé.

Zdálo se neuvěřitelné, jak rychle a naprosto se může život změnit. Opatrně upíjela a zjistila, že nápoj je snesitelnější, než se zdálo. Dopila i zbytek a dala vařit vodu.

„Proboha, ty tu nemáš slaninu, ani párky.“

Jeho tichý úžas ji pobavil. „Já nic takového nejím.“

„Ty to nejíš? A co snídáš?“

„Obvykle vezmu plátek celozrnného chleba, strčím ho do toasteru a zmáčknu takovou páčku.“

„Jen jediný toust?“

„A ještě půlku grapefruitu nebo skleničku džusu z jiného čerstvého ovoce. Musím se ale přiznat, že to někdy přezenu a sním třeba celou bagetu s nízkotučným sýrem.“

„Tomu rozumný člověk říká snídane?“

„Ano, zdravá snídane.“

„Ti Amíci,“ zavrtěl Aidan hlavou a vytáhl z lednice vajíčka. „Proč si myslíte, že můžete žít věčně a proč o to vůbec stojíte, když si kvůli tomu odpíráte tolik požitků?“

„Prostě dokážu přežívat, aniž bych se musela cpát vepřovým.“

„Jsi po ránu nějak podrážděná. To by spravila pořádná snídane. Tak uvidíme, co se dá dělat.“

Otočila se, že něco odsekne, ale on ji uchopil vzadu na krku, přitáhl k sobě a kousl do spodního rtu. Než se stačila vzpamatovat, pokračoval dlouhým měkkým polibkem, který jí z hlavy odplavil zbývající myšlenky.

„Musíte s tím začínat už před snídání?“ postěžovala si Brenna.

„Jo.“ Aidan zase tak krásně Jude pohladil nahoru a dolů po páteři. „I po ní, když budu mít chuť.“

„Jako by nestačilo, že jsi sem vlezl a všechny vzbudil.“ Brenna, zabalená do županu, v němž spala, se dál mračila. Přešla přímo ke džbánu s Gallagherovým vyprošťovákem a nalila si ho plnou sklenici. Obrátila ji do sebe a pak se na Aidana vražedně zadívala. „Tak uděláš nám tu snídani?“

„Chystám se na to. Naše vždy veselá Brenna dnes po ránu nevypadá dobře. Nechtěla bys taky pusinku?“

Ušklíbla se, ale pak se usmála. „Neškodila by.“

Vyhověl jí. Odložil vajíčka, přistoupil k ní a zvedl ji za lokty ze země. Když vyjekla, hlasitě a mlaskavě ji políbil na rty. „Tak tady ji máš. A už se ti vrací barva do tváří.“

„Za to můžou dva loky vyprošťováku,“ řekla a rozesmála ho tím.

„Rádi posloužíme. Sestřička už vstala?“

„Je ve sprše a pořád tě proklíná. Což bych dělala taky, kdybys tak štědře nerozdával pusinky.“

„Kdyby si bůh nepřál, aby se ženské rty líbaly, nebyly by tak snadno dostupné. Máš ve spíži nějaké brambory, Jude?“

„Myslím, že ano.“

Štědře rozdává pusinky? Přátelská hra těch dvou by ji bavila, kdyby se nezačala obírat myšlenkou, co ta štědrost asi znamená. Aidan zatím oškrabal a dal vařit pár brambor. To opravdu kosí ženské jako trávu? Kouzlo by na to měl.

A zručnost taky.

I vzhled.

Ale copak to není jedno? Mezi nimi přece ještě nic není. Ve skutečnosti o to ani nestála.

Jen by ráda věděla, jestli je jedna z davu, nebo je pro někoho tentokrát výjimečná.

„Nějak ses zasnila,“ promluvil na ni Aidan.

Trhla sebou a snažila se nečervenat. „To nic.“ Zaměstnala se přípravou kávy, zatímco Brenna pátrala po nádobí.

Ještě nezažila, aby se u ní tolik lidí chovalo jako doma. Překvapivě se jí to líbilo. Cítila se být součástí něčeho prostého a přátelského.

Nevadilo, že Brenna by svou výkonností zahanbila dobře naprogramovaného robota a že vedle krásné Darcy vypadala každá jiná žena obyčejně. Dokonce ani to, jestli Aidan stihl před snídaní políbit stovku dívek.

Během několika málo týdnů se nějak stali přáteli a nečekali od ní nic, než aby byla sama sebou.

Bylo to jako malý zázrak.

„Jak to, že necítím opečenou slaninu?“ chtěla vědět Darcy, když se objevila.

„Jude tu žádnou nemá,“ oznámil Aidan.

Jude se usmála na Darcy, která si už nalévala kávu. „Pro příště nějakou koupím.“

Pocit tiché radosti jí pak vydržel celý den. U snídaně si s Darcy naplánovaly výlet za nákupy do Dublinu, nedělní večeri u O'Tooleových a další vyprávění s Aidanem.

Nikdo nezdůrazňoval, aby ten večer přišla do hospody. To se rozumělo samo sebou, což bylo mnohem lepší. Pokud se stanete součástí nějakého celku, není už nutné takové věci připomínat.

Kuchyně voněla po kávě a smažených bramborách. Zvonkohra přede dveřmi ve větru zpívala. A když Jude vstala a vyhlédla z okna, uviděla fenku Betty, jak se přes louku posetou divokými květinami žene za vyplašeným králíkem.

Jude si ten obraz vtiskla do mysli a slíbila si, že zase vyrazí ven, až se bude cítit nejistě a osaměle.

Když se později usadila k práci, uvědomila si, že dům stále nese vřelost a energii jejích přátel, a tak o tom začala psát.

Zvláštní je, že jsem si teprve teď uvědomila, že právě tohle potřebuji. Pocit domova. Místo, kam kdykoli přijdou lidé, které mám ráda a kteří mají rádi mě, a budou se tam cítit dobře. Možná to nebyla samota, co jsem hledala, když jsem tak bezhlavě utekla do Irska, ale to, co jsem zažívala posledních pár hodin – smích, legraci, společnost a trochu té romantiky.

Asi jsem nikdy neměla odvahu si něco takového přát a najednou to přišlo samo od sebe.

To je taky druh kouzla, nebo ne? Stejně jako víly a okřídlení koně. Berou mě tady ne proto, co dělám, odkud jsem nebo kam jsem chodila do školy, ale proto, jaká jsem. Takže se můžu sama sebou i stát, což je mnohem důležitější.

Až půjdu na večeri k O'Tooleovým, nebudu se stydět a cítit nepatříčně. Budu se bavit. Až vyrazím s Darcy na nákupy, koupím si něco extravagantního a zbytečného, protože to bude legrace.

A až se Aidan příště objeví u mé branky, možná ho přijmu jako milence. Toužím po něm. Díky němu se cítím být absolutně a naprosto jako žena, což jsem taky ještě nezažila.

A navíc to bude zábava.

Se spokojeným přikývnutím přepnula do jiného dokumentu a začala revidovat svoje starší poznámky. Zabrala se do obvyklé rutiny. Právě se pokoušela analyzovat příběh o zaměněných dětech pradleny, když zazvonil telefon.

Zvedla sluchátko a ještě se zamýšlela nad dilematem té ubožáčky. „Ano?“

„Jude, doufám, že tě neruším od práce?“ Překvapeně zamrkala a naladila se na hovor s matkou. „Ne, nic důležitého neřeším, mami. Jak se máš?“

„Moc dobře.“ Linda Murrayová měla kultivovaný a trochu odměřený hlas. „Chceme s otcem využít volna na konci semestru a zajet do New Yorku na výstavu a nějakou pěknou hru.“

„To je prima.“ Jude se usmála při pomyslení, jak hezky si to rodiče spolu užívají. Dokonale sladěné myslí. „Pobavíte se.“

„Určitě. Můžeš sednout na letadlo a připojit se, jestli už máš dost života na venkově.“

Dokonale sladěné myslí, pomyslela si Jude znovu, mezi které nedokázala zapadnout. „Díky za nabídku, ale mám se tady dobře. Moc se mi tu líbí.“

„Vážně?“ V hlase zazněl mírně překvapený tón. „Ty jsi prostě víc podobná babičce, která tě mimochodem moc pozdravuje.“

„Já ji taky.“

„A ta chaloupka se ti nezdá moc venkovská?“

Jude si vzpomněla na svou první reakci – žádná mikrovlnka a elektrický otvírač konzerv – a usmála se. „Mám tady všechno, co potřebuju. Za oknem kvetou květiny a taky začínám rozeznávat některé místní ptáky.“

„To je hezké. Zdáš se mi odpočatá. Doufám, že si zajedeš taky do Dublinu. Mají tam pár vynikajících galerií a určitě budeš chtít vidět Trinity College.“

„Vlastně se tam chystám příští týden.“

„Výborně. Trochu oddechu na venkově se hodí, ale nenech stagnovat svou mysl.“

Jude otevřela pusku, ale znovu ji zavřela a zhluboka se nadechla. „Právě pracuji na té své studii. Je tady pro ni nepřehledně materiálu. A taky se učím zahradničit.“

„No, to je hezký koníček. Máš spokojený hlas, Jude. Nic neslyším raději, než že jsi šťastná. Už dlouho jsi mi tak nepřipadala.“

Privřela oči a cítila, jak ji lítost opouští. „Já vím, že jsem vám přidělala starosti a omlouvám se za to. Jsem tady šťastná. Asi jsem vážně potřebovala na chvíli pryč.“

„Přiznávám, že jsme se s tatínkem trochu strachovali. Zdála ses roztržitá a nespokojená.“

„Asi jsem byla obojí.“

„Rozvod pro tebe byl asi moc těžký. Chápu to možná víc, než bys myslela. Bylo to tak náhlé a konečné a všechny nás to překvapilo.“

„Mě určitě,“ ucedila Jude. „A nemělo a nemuselo, kdybych si trochu víc všímala okolí.“

„Možná ano,“ odpověděla matka a Jude sebou trhla, že s ní tak snadno souhlasí. „Ale nic to nemění na faktu, že William nebyl takový, jak se nám všem jevil. A to je jeden z důvodů, proč volám. Chci, abys to radši slyšela ode mě než jako klep od známých.“

„Co se děje?“ Stáhl se jí žaludek. „Jde o Williama? Není nemocný?“

„Ne, právě naopak. Daří se mu skvěle.“

Užasle otevřela pusu, když zaslechla hořkost v matčině hlase. „No, tak fajn.“

„Tys byla vždycky mnohem shovívavější než já,“ odsekla Linda. „Já bych byla radši, kdyby chytil nějakou ošklivou nemoc, vypadaly mu vlasy nebo dostal tik do obličeje.“

Jude, překvapená matčiným nenadálým soucitem a teď i nečekanou nepřejícností, se hlasitě rozesmála. „Je strašné, co říkáš, a líbí se mi to! Asi jsem neměla ponětí, co si o něm ve skutečnosti myslíš.“

„Snažili jsme se být s otcem co nejzdvořilejší a nezhoršovat situaci. Muselo pro tebe být těžké setkávat se

po rozvodu se společnými přáteli a kolegy z univerzity. Ale chovala ses důstojně a my jsme na tebe byli hrdí.“

Důstojnost, bavila se Jude v duchu. Ano, vždycky byli hrdí na její důstojnost. Jak by je tedy mohla zklamat hlasitými hádkami nebo řečmi na veřejnosti? „Díky.“

„Myslím, že to chtělo dost síly, abys dokázala držet hlavu vzhůru. Asi těžko domyslím, kolik tě to stálo úsilí. Jsem přesvědčena, že odejít z postu na univerzitě a odjet na chvíli bylo v té situaci nezbytné. Pro regeneraci sil.“

„Bála jsem se, že to nebudete chápat.“

„Ale jistěže to chápeme, Jude. Ublížil ti.“ Takhle jednoduché to je, pomyslela si a ucítila slzy v očích. Proč vlastně nevěřila, že za ní rodina bude stát? „Myslela jsem, že z toho obviňujete mě.“

„Proč proboha? Tvůj otec se ho ve skutečnosti chystal uhodit. Je to tak výjimečné, když se v něm začne vařit ta jeho irská krev, ale dalo docela práci ho uklidnit.“

Jude si zkusila představit svého důstojného otce, jak mlátí důstojného Williama, ale nějak to nešlo. „Ani nevíš, jak mi to dělá dobře.“

„Nikdy jsem k tomu nic neřekla, protože ses snažila zachovat dekorum, a doufám, že tě to nerozruší, ale nechci, abys to slyšela od cizích lidí.“ Jude se znovu stáhl žaludek. „O co jde?“

„William s novomanželkou se rozhodli vyrazit na Antily. Ze všech míst zrovna tam. A všem, kdo jsou ochotní poslouchat, radostně vyprávějí, že je to poslední exotická dovolená, než se budou muset usadit. Jude, v říjnu se jim má narodit miminko.“ Žaludek jí náhle klesl ke kotníkům. „Ach tak.“

„Chová se kvůli tomu jako blázen, to mi věř. Všude ukazuje fotku ze sonografu, jako by šlo o něco z rodinného alba. A koupil jí příšerný prsten se smaragdem, jako by to byla první ženská, která dokázala počít.“

„Asi je moc šťastný.“

„Jsem ráda, že to bereš klidně. Já osobně mám vztek. I dalším společným známým se ta jeho veřejná radost zdá dost nevhodná. Měl by se přece jen chovat taktněji.“

Linda se odmlčela, aby se trochu ovládla. Pak promluvila jemněji. „Nestál za jedinou hodinu tvého času, Jude, a je mi líto, že jsem to nepoznala ještě před vaší svatbou.“

„Mně taky,“ zašeptala, „ale nedělej si starosti, mami. Jen mě mrzí, že se musíš cítit trapně.“

„To přežiju. Jak jsem řekla, nechtěla jsem, abys to slyšela od cizích lidí, a jsem ráda, že už ti to tolik neublíží. Měla jsem strach, že to není ještě tak docela za tebou, a ulevilo se mi, že jsi rozumná. Jako vždy.“

„Ano, rozumná Jude,“ přikývla, třebaže se jí horce stahovalo hrdlo. „Neboj. A vyříd', že moc blahopřeju, až ho zase uvidíš.“

„Dobrá. Jsem ráda, že jsi tam spokojená. Ozveme se, až se zase vrátíme z New Yorku.“

„Fajn. Dobře se bavte a pozdravuj tat'ku.“

„Budu.“

Když Jude zavěsila, cítila se jako paralyzovaná. Docela ztuhla. Jako by jí chlad pronikl až do krve. Všechnu radost a vřelost předchozí části dne začalo pohlcovat zoufalství.

Tak William se svou pěknou ženuškou letí na nějaký kouzelný ostrov, kde se bude koupat v azurovém moři a vodit ji za úplňku za ruku po bílých plážích?

Představila si, jak se tetelí při představě, že bude otcem, vychloubá se svou těhotnou ženou, čte si s ní o výchově dětí a sestavuje seznamy jmen. Jak jí navléká smaragdový prsten, nosí květiny a do postele snídani, kde nechybí croissanty a čerstvě vymačkaný džus.

Bohužel měla příliš dobrou a bujnou představivost. Obvykle nažehlený William courající se v písku se svou madonou. Obvykle rezervovaný William radostně žvatlá před cizími lidmi o šťastné události v jeho nové rodině.

Notoricky šetrivý William utrácí za smaragdový a k tomu obludný prsten.

Ten parchant!

Tužku, co držela v ruce, zlomila na dva kusy a mrštila jimi o zeď. Teprve když vyskočila ze židle tak rychle, až uslyšela její zadunění na podlaze, pochopila, že necítí žádné zoufalství, ale vztek. Prachobyčejný, oslepující vztek.

Přerývaně dýchala a zatínala pěsti. Jen jimi neměla do čeho uhodit. Zlost v její hrudi byla jako černá koule, a tak se rychle rozhlížela, kde by si ji mohla vybit, než aby v ní explodovala.

Musí ven, pomyslela si, hýbat se a zhluboka dýchat, než začne ječet, až vysklí okna v chaloupce. Slepě vyrazila ze dveří, dolů po schodech a pryč z domu.

Pak vyběhla do kopců a utíkala, dokud ji nezačalo píchat v boku a nohy jí nezeslábly. Do slunečního svitu se začal snášet drobný deštík, který pozlacoval vzduch i trávu. Pak se zvedl náhlý vítr a zavyl jako plačící žena a do toho zaslechla vzdálený zvuk píšťal.

Všimla si, že je na silnici do Ardmore, a tak šla rovnou za nosem.

Deštivý večer nutil hosty v hospodě napůl mluvit a napůl snít. Mladý Connor Dempsey hrál na harmoniku smutnou píseň, zatímco jeho otec popíjel svůj smithwick a diskutoval o stavu světa se svým dobrým kámošem Jackem Brennanem.

Jackovo srdce už se částečně uzdravilo, a tak se dokázal kromě piva věnovat i konverzaci.

Aidan ho přesto od baru bedlivě sledoval. Jack a Dempsey senior se totiž na stavu světa často neshodli a někdy mívali potřebu svůj názor zdůrazňovat pěstmi.

Sice tuhle potřebu chápal, jen nechtěl, aby se debata rozhořela v jeho podniku.

Občas na obrazovce na baru zkontroloval stav fotbalového utkání. Claře porážel Mayo, a tak se v duchu zaradoval, protože vsadil na výsledek menší sumičku.

Očekával klidný večer a napadlo ho, že zkusí zavolat Brenně, jestli by ho nevystřídala. Měl potřebu podělit se s Jude o další jídlo. Tentokrát v restauraci se svíčkami a květinami na stole a dobrým bílým vínem k tomu.

Na něco takového byla spíš zvyklá, pomyslel si, než na míchaná vajíčka a smažené brambory v domácí kuchyni.

Možná se zdála plachá a jemná, ale i tak to byla sofistikovaná a vzdělaná dívka z vyšší třídy. Muži, s nimiž se stýkala, ji jistě brali do divadla a drahých restaurací a v obleku s kravatou s ní diskutovali o literatuře nebo filmu.

Ani on snad nebyl ignorant, nebo ano? Hodně četl a měl rád dobré filmy. Taky cestoval víc než ostatní a významná umělecká díla i architekturu viděl na vlastní oči. Nejspíš by v konverzaci obstál vedle jakéhokoli náfukey z Chicaga.

Zamračil se, když si uvědomil, co dělá. Proboha, on se rozčiluje porovnáváním s imaginárním mužem. Už tak bylo trapné, že nedokázal myslet téměř na nic jiného než na Jude Murrayovou.

Nejspíš šlo jen o důsledek sexuální abstinence. Vždyť už tak dlouho se nedotkl žádné ženy. Pokaždé, když si něco takového představil, viděl ve svých rukou Judeino tělo. A díky onomu ránu měl lepší představu, jak to tělo vypadá.

Jemná bílá plet', která tak snadno růžověla. Dlouhé, štíhlé nohy a malé sexy znamínko nad levým řadrem. A k tomu ta něžná, hezká ramena, která přímo žádala, aby po nich muž přejížděl rty.

A jak se styděla a pak náhle tála, když se jí dotkl. Kdo by se mohl divit, že se na ni začal upínat? Něco takového by vzrušilo i mrtvého.

Jistá jeho část – na niž nebyl příliš hrdý – ji toužila vlákat do postele a mít to odbyté. Uvolnit se, ulevit si, potěšit sebe i ji. Jiná část ale přiznávala, že ho její mysl a chování fascinují stejně jako všechno to, co je obaluje.

Tichá a plachá, spořádaná a zdvořilá. To vše ho nutilo odhalovat závoj její uhlazenosti, aby objevil vrstvy skryté pod ním.

Dveře se otevřely. Aidan navykle vzhlédl a pak šokovaně zaostřil.

Dovnitř vešla Jude. Nebo spíš vpadla. Byla celá zmáčená a z rozčuchaných vlasů jí kapalo. Oči měla potemnělé, a možná to byla jen hra světla a stínu, ale zdály se mu i nebezpečné. Přísahal by, že se jí v nich cestou k baru zablýsklo.

„Dám si drink.“

„Jsi celá mokrá.“

„Prší a cestou jsem zmokla,“ řekla úsečně, jako by potlačovala zlost. Prohrábla si vlhkostí ztěžklé vlasy,

protože někde po cestě ztratila sponu. „Tak už to chodí. Dostanu ten drink, nebo ne?“

„Jistě. Mám tu tvoje oblíbené víno. Zanes si ho ke krbu, ať se trochu ohřeješ. Najdu ti taky ručník na vysušení vlasů.“

„Nechci krb, ani ručník, chci whiskey.“ Pronesla to vyzývavě a zaťala na baru prsty do pěsti. „Tady.“

Stále měla oči jako mořská bohyně, jen poněkud pomstychtivá. Pomalu přikývl. „Jak si přeješ.“

Našel silnou skleničku a nalil do ní na dva prsty jamesona. Jude ji popadla a obrátila do sebe jako vodu. Horkost v prsou ji donutila prudce vydechnout, oči jí zvlhly, ale zůstaly divoké.

Aidan už věděl svoje a snažil se tvářit neutrálně. „Jestli chceš, můžeš si skočit ke mně nahoru pro suchou košili.“

„Je mi fajn.“ V krku ji píchaly tisíce jehliček, ale v žaludku už se jí rozhostilo příjemné teplo. Postavila skleničku zpět na bar a kývla na Aidana. „Ještě jednu.“

Zkušenost ho přiměla opřít se klidně o pult. S některými lidmi mohl bez problémů vypít celou láhev, aniž to někomu uškodilo. Jiné bylo třeba vystrčit ze dveří, aby se neopíjeli příliš často. A pak tu byli tací, kteří spíš potřebovali mluvit o svých problémech, než si nechat nalívat whiskey.

Hned poznal, o co jde. A pokud se přiočilá už po dvou sklenicích vína, dva panáky whiskey by ji zničily. „Co kdybys mi řekla, co tě trápí, zlatíčko?“

„Nic mě netrápí. Chci prostě jen další whiskey.“

„No, tak tady ji nedostaneš. Ale donesu ti ke krbu trochu čaje.“

Sykavě se nadechla, ale pak jen trhla rameny. „Fajn, zapomeň na whiskey.“

„Hodná holka.“ Pohladil ji po zaťaté pěsti. „Tak si běž sednout, já ti přinesu čaj a pak mi povíš, co se děje.“

„Nepotřebuju sedět.“ Odhodila si vlhké vlasy z tváře a naklonila se nad bar jako on. „Pojď blíž,“ nařídila mu. Když poslechl a měli obličeje jen pár centimetrů od sebe, popadla ho za košili pod krkem. Promluvila jasně a zřetelně, ale snažila se tlumit hlas. „Ještě se se mnou chceš vyspat?“

„Prosím?“

„Slyšel jsi mě.“ Ale vzrušovalo ji, že to může opakovat. „Chceš si to rozdat, nebo ne?“

Znervózněl a ztvrdl. Nebylo v jeho moci ovládnout tyto reakce. „Hned teď?“

„Teď se ti to snad nehodí?“ zeptala se. „Musí se všechno předem plánovat a promýšlet?“

Zapomněla krotit hlas a několik tváří se k nim obrátilo a několik obočí zpytavě zvedlo. Aidan se jemně dotkl ruky, která svírala jeho košili.

„Pojď dozadu do zašívány.“

„Do čeho?“

„Jen tady dozadu.“ Znovu ji pohladil po ruce a odtáhl jí prsty. Pak hlavou ukázal na dveře na druhém konci baru. „Shawne, pojď prosím na chvíli točit.“

Zvedl přepážku na konci pultu, aby Jude mohla projít k němu, a postrčil ji dveřmi dovnitř.

Zašívárna byla maličká místnost bez oken, zařízená dvěma křesly po babičce a viklajícím se stolem z otcovy dílny. Uvnitř se nacházela ještě kulatá lampička, kterou Aidan rozsvítil, a karafa s whiskey, již ignoroval.

Sem bylo možné zajít na soukromý rozhovor, popřípadě uzavřít obchod. Aidan si neuměl představit lepší místo, kam by zašel se ženou, o níž fantazíruje, když mu nabídla sex.

„Co kdybychom si...“, chtěl říct sedli, ale už nedostal možnost, protože se vrhla na jeho rty. Postrčila ho zády ke dveřím, ruce jí zajely do jeho vlasů a její horké rty se začaly pást na jeho ústech.

Zmohl se na jedno přidušené zasténání a pak si jen užíval milostného útoku mokré a roztoužené ženy. Tiskla se k němu. Bože, spíš lepila a tělo měla rozpálené, až se divil, že se na ní šaty nevypařily.

Srdce jí prudce bušilo, nebo to možná bylo jeho srdce, protože mezi jejich těly cítil splašený tep. Voněla po dešti a jeho whiskey a toužil po ní se zanícením, které se podobalo nemoci. Horkost mu spalovala hrdlo a stoupala do hlavy.

Jen vzdáleně zaslechl bratrův hlas, rozesmátou odpověď a melodii, kterou hrál mladík na flétnu. Pak si matně uvědomil, kde jsou a kdo jsou.

„Počkej, Jude.“ V hlavě mu hučelo, když se pokoušel odtáhnout. „Tady to nejde.“

„Proč?“ Cítila se tak zoufalá. Něco potřebovala. Jeho. Nebo cokoli. „Chci tě a ty mě taky.“

Stačilo, že si představil, jak ji obrací a vezme si ji tam na místě jako hřebec kobytku. Jen z té velké touhy a bez srdce.

„Tak přestaň, přece. Nemůžu popadnout dech.“ Rozechvělou rukou ji pohladil po vlasech. „Řekni, co se děje.“

„Nic se neděje.“ Ale hlas se jí zlomil, a tak ukázala, že lže. „Proč by se něco muselo dít? Prostě se se mnou pomiluj.“ Ruce se jí třásly, když se potýkala s knoflíky jeho košile. „Dotýkej se mě.“

Ted' ji opravdu obrátil, ale zády ke dveřím. Opřel ji o ně a zvedl jí hlavu, aby mu viděla do tváře. Ať už mu tělo říkalo cokoli, hlava a srdce nařídily něco jiného. Byl typ muže, který umí poslechnout své srdce.

„To můžu, ale nikdy k tobě nedosáhnou, pokud mi neřekneš, co tě trápí.“

„Nic mě netrápí,“ zasyčela na něho, ale pak se náhle rozplakala.

„Ale no tak, zlatíčko.“ Bylo bezpečnější ženu utěšovat, než odolávat její touze. Vzal ji něžně do náruče a přitiskl k sobě. „Kdo ti ublížil?“

„Nikdo. Chovám se hloupě, promiň.“

„Jasně že se něco stalo a nechováš se hloupě. Pověz, proč jsi tak smutná.“

Dech se jí zadrhl a pak zoufale vtiskla tvář na jeho rameno. Bylo tvrdé jako skála a utěšující jako polštář. „Můj manžel a jeho žena jedou do Karibiku a čekají miminko.“

„Cože?“ vyrazil ze sebe a prudce ji odtáhl. „Ty máš manžela?“

„Měla jsem.“ Popotáhla a zatoužila mít hlavu zpět na jeho rameni. „Ale nechtěl si mě nechat.“

Aidan se dvakrát zhluboka nadechl, ale hlava se mu ještě točila, jako by vypil celou láhev jamesona. Nebo ho s ní někdo majznul. „Tys byla vdaná?“

„Technicky vzato.“ Mávla rukou. „Nemáš kapesník?“

Omráčeně sáhl do kapsy a podal jí ho. „Tak to asi budeme muset vzít od začátku. Ale nejdřív ti seženeme něco suchého na sebe a teplý čaj, než nastydneš.“

„Ne, to je dobré. Měla bych...“

„Mlč už. Jdeme nahoru.“

„Já asi vypadám.“ Hlasitě se vysmrkala. „Nechci, aby mě tak lidi viděli.“

„Není tam nikdo, kdo by si občas nepobrečel, a někteří přímo tady v hospodě. Projdeme přes kuchyň.“

Než mohla protestovat, vzal ji za ruku a táhl ze dveří. A než se stačila zastydět, byli v kuchyni, kde na ně Darcy překvapeně pohlédla.

„Co se ti stalo, Jude?“ Ale ihned zmlkla, když Aidan odmítavě zavrtěl hlavou a vlekl Jude dál k úzkému schodišti.

Nahoře otevřel dveře a vešel do malého, přeplněného obývacího pokoje. „Ložnice je támhle. Vezmi si na sebe, cokoli se ti hodí, já uvařím ten čaj.“

Chtěla mu poděkovat nebo se omluvit, ale on už odešel do kuchyňky a jeho napjatý postoj ji ještě víc zdeptal.

Vešla do ložnice. Na rozdíl od obýváku byla dokonale uklizená a stroze zařízená. Zatoužila si to tam lépe prohlédnout, ale raději přistoupila přímo ke dveřím do malé šatny. Zahlédla jen postel s modrým přehozem, vysoký ohmataný prádelník a kobereček na věkem ztmavlé dřevěné podlaze.

Našla košili, šedou jako její nálada. Zatímco se převlékala, zadívala se na výzdobu šatny. Tady si dovolil trochu romantiky, uvědomila si. Fotografie a obrázky vzdálených míst.

Pouliční výjevy z Paříže, Londýna, New Yorku a Florencie a pak dramatické krajinky a zelené ostrovy. A samozřejmě také útesy a kopce jeho vlasti. Pokrývaly celé stěny jako excentrická, barevná tapeta.

Kde všude asi doopravdy byl? uvažovala. Všude, kde chtěl, nebo jsou to místa, která si ještě přál vidět?

Hlasitě si povzdechla, i když v tom zazněla sebelítost, a s mokrým svetrem v ruce se vrátila zpět do obýváku.

Přecházel sem tam, ale zastavil se, když ji zaslechl. V té jeho košili se zdála menší a zoufalejší. Měl dojem, že by neuměla čelit emocím, které se v něm rozvířily. A tak neřekl nic, jen si od ní vzal svetr a zanesl ho do koupelny, kde ho přehodil přes tyč se závěsem.

„Posaď se.“

„Máš právo se na mě zlobit. Takhle sem vpadnu a chovám se jako cvok. Jak mě to vůbec mohlo napadnout...“

„Můžeš už chvíli mlčet?“ vyštěkl, a když sebou trhla, omlouval se tím, že přece není z kamene. Pak raději zašel do kuchyně připravit čaj.

Byla vdaná, znělo mu v hlavě stále dokola. Jen takový detail, o kterém se zapoměla zmínit.

Myslel si, že s muži nemá mnoho zkušeností, a ona byla dokonce vdaná, rozvedla se a očividně po tom mizerovi pořád toužila.

Po nějakém tom náfukovi z Chicaga, který stejně nedodržel manželský slib, a on se na ni takhle upíná. Nejrychlejší cesta jak se spálit.

Připravil silný černý čaj a do svého šálku přilil pořádnou dávku whiskey.

Když se vrátil, stála tam a mnula si prsty. Vlhké vlasy se jí divoce kroutily kolem hlavy a oči měla vyděšené. „Zajdu dolů a omluvím se tvým zákazníkům.“

„Za co?“

„Za tu scénu.“

Odložil šálky, svraštil obočí a sledoval ji s úžasem i podrážděností. „Copak mi na tom záleží? Když jednou týdně v hospodě k něčemu nedorazí, už je to podezřelé. A sedneš si konečně a přestaneš se tvářit, jako bych ti měl nafackovat?“

Posadil se pak také a vzal si čaj. Jude usrkla, spálila si jazyk a zase hrnek odložila. „Proč jsi mi neřekla, že jsi byla vdaná?“

„Nenapadlo mě to.“

„Nenapadlo?“ Prudce šálek odložil, až zacinkal na talířku. „To pro tebe manželství tak málo znamenalo?“

„Znamenalo hodně,“ řekla s tichou důstojností a on přimhouřil oči. „Ale mnohem méně pro muže, kterého jsem si vzala. Snažím se s tím naučit žít.“

Když Aidan mlčel, zase se chopila čaje, aby si zaměstnala ruce. „Znali jsme se pár let. Byl profesorem na univerzitě, kde jsem učila. Na pohled jsme toho měli dost společného. Mým rodičům se moc líbil, a tak když mě požádal o ruku, řekla jsem ano.“

„Milovala jsi ho?“

„Myslela jsem, že ano, takže to nakonec vyjde nastejno.“ Ne, pomyslel si Aidan, to nevyjde, ale nechal to být. „A co se teda stalo?“

„My... spíš on to měl všechno naplánované. William rád plánoval pěkně do detailů, předvídal i problémy a jejich řešení. Koupili jsme dům, protože se zdál vhodnější pro přijímání hostů a on chtěl dělat kariéru. Měli jsme malou, exkluzivní a důstojnou svatbu s těmi správnými lidmi – kateringem, floristy, fotografie a hosty.“

Zhluboka se nadechla, a protože měla jazyk už spálený, napila se znovu čaje. „O sedm měsíců později za mnou přišel a řekl, že není spokojený. Ano, takový výraz použil. „Jude, nejsem spokojen s naším manželstvím.“ A já na to asi něco jako „Tak promiň.““

Zavřela oči a nechala to ponížení uležet v žaludku spolu s whiskey. „To bolí, uvědomit si, že moje první reakce byla omluva. A on ji blahosklonně přijal, jako by ji čekal. Ne,“ opravila se a znova na Aidana pohlédla, „on ji totiž vážně čekal.“

Ted' z ní byla cítit ublíženost. „Aspoň vidíš, že se omlouváš často a zbytečně.“

„Možná. V každém případě mi vysvětlil, že mě respektuje a chce se zachovat čestně, a proto mi musí sdělit, že se zamiloval do někoho jiného.“

Někoho mladšího, dodala v duchu, hezčího a chytřejšího.

„Že prý ji nechce zatahovat do špinavé aférky, takže mě žádá, abych se s ním co nejdříve rozvedla. Prý prodáme dům a rozdělíme se fifty fifty. A protože je iniciátorem rozvodu, mohu si dělat nároky na jakoukoli společnou věc.“

Aidan sledoval její obličej. Byla opět klidná a ruce si položila do klína. Až příliš klidná, uvědomil si. Dal by přednost její opravdovosti a zlosti. „A cos s tím udělala?“

„Nic. Mohl se rozvést, zase oženit a všichni jsme pokračovali ve svých životech.“

„Ublížil ti.“

„Tomu by asi William říkal smutný, vedlejší účinek dané situace.“

„Pak je pěkný idiot.“

Pousmála se. „Možná. Ale to co udělal, je asi lepší než snášet manželství, v němž nejsi šťastný.“

„A tys nebyla?“

„Ne. Ale předtím asi o nic šťastnější.“ Začínala ji bolet hlava a byla unavená. Zatoužila se stulit do klubička a spát. „Asi neumím nic naplno prožívat.“

Taky se cítil vyčerpaný. Tohle byla přece stejná žena, která se mu před chvílí roztouženě vrhla do náruče a pak se v ní hořce rozplakala. „Ne, ty jsi hotový klid'as, Jude Frances Murrayová.“

„Ano,“ zašeptala. „Rozumná Jude.“

„Tak co tě dneska tak nastartovalo?“

„Hloupost.“

„To těžko, když to pro tebe bylo tak důležité.“

„Ale nemělo být. Nemělo to znamenat nic.“ Prudce zvedla hlavu a oči se jí zlostně zaleskly. „Jsme přece rozvedení, ne? Už dva roky. Proč by mě mělo zajímat, jestli jede do Karibiku?“

„Tak proč vlastně?“

„Protože jsem tam taky chtěla jet!“ vybuchla. „Taky jsem chtěla podniknout svatební cestu na nějaké exotické místo. Měla jsem brožurky. Paříž, Florencie, Bimini. Všechno možné. Cokoli z toho by mě nadchlo. Ale on dokázal mluvit jen o... o...“

Mávla rukou, jak jí na moment chyběly správné výrazy. „O jazykové bariéře, kulturním šoku, cizích mikrobech. Panebože.“

Znovu se rozčílila a vyskočila ze židle. „A tak jsme odjeli do Washingtonu a strávili hodiny – nebo snad století – v muzeu Smithsonian a na přednáškách.“

Jestli byl předtím šokovaný, tohle ho dostalo. „Vy jste o *lábánkách* chodili na přednášky?“

„Prý kulturní spřízněnost,“ vyprskla Jude. „Tak to nazval.“ Rozhodila rukama a začala přecházet sem tam. „Většina párů prý od lábánek příliš očekává, pravil William.“

„A proč by neměli?“ zamumlal Aidan. „Přesně!“ Otočila se k němu a ve tváři měla spravedlivý hněv. „Prý je lepší najít duševní shodu na známé půdě a pohybovat se ve známém prostředí. To jistě! Měli jsme se bláznivě milovat na nějaké rozpálené pláži.“

Aidana docela potěšilo, že na to nedošlo. „Tak se mi zdá, že je dobře, že ses ho zbavila, zlato.“

„Ale o to tady nejde.“ Měla chuť si rvát vlasy. Irská část její krve začala kypět a vařit se, na což by babička jistě byla pyšná. „Jde o to, že mě opustil a dostal na dno. Možná to neodneslo srdce, ale hrdost a ego pošlapal, takže v čem je rozdíl? I to je moje součást.“

„Není v tom rozdíl,“ řekl Aidan tiše. „Máš pravdu.“ To, že s ní na okamžik souhlasil, přidalo palivo jejímu hněvu. „A teď si ten parchant s novomanželkou jede právě tam, kam jsem chtěla já. A k tomu čekají dítě a on je z toho *nadšený*. Když jsem o dětech začala mluvit já, předhazoval mi naše kariéry, životní styl, populační křivky, výdaje na studia a dělal si tabulky.“

„Co?“

„Tabulky. Ztracený počítačový tabulky, kde zohlednil finance a náš zdravotní stav, pracovní pozice a harmonogram kariéry na dalších pět až sedm let. Až prý dosáhneme některých cílů, můžeme zvažovat – jen zvažovat – jestli si nepořídíme jedno dítě. Ale nejbližších

pár let se chtěl věnovat práci, plánovaným povýšením a jeho pitomému portfoliu.“

Zuřivost už ji docela ovládla a zarývala jí drápy do prsou. „*On* chtěl rozhodnout, kdy budeme mít dítě, jestli vůbec, a že bude jen jedno. Kdyby mohl, rozhodl by i o pohlaví. Já jsem toužila po rodině a on mi nabídl ty svoje tabulky.“

Dech se jí zadržával a v očích měla znovu slzy. Ale když k ní Aidan chtěl přistoupit, jen prudce zavrtěla hlavou „Myslela jsem, že nechce cestovat a mít děti. Myslela jsem, že je jen tak usedlý, praktický, výkonný a ambiciózní. Ale v tom to nebylo. Vůbec ne. On nechtěl do Karibiku *se mnou*. On nechtěl mít děti *se mnou*. Co je na mně tak špatného?“

„Nic na tobě není špatného. Vůbec nic.“

„Ale určitě ano.“ Vytáhla jeho kapesník a hlas jí přeskakoval. „Jinak bych to nedopustila. Jsem divná. Nudil se se mnou asi hned od začátku. I jiným lidem asi připadám nudná. Mým studentům, kolegům, dokonce i rodičům.“

„To je ale blbost.“ Přistoupil k ní, vzal ji za paže a lehce s ní zatřásl. „Nic nudného na tobě není.“

„Protože mě ještě dobře neznáš. Jsem nudná a divná.“ Popotáhla a přikývla, aby ta slova zdůraznila. „Nikdy nedokážu udělat nic výjimečného nebo říct něco brilantního. Jsem tak průměrná, že nudím i sama sebe.“

„Kdo ti tohle nasadil do hlavy?“ Zatřásl by s ní znova, kdyby se netvářila tak nešťastně. „Nikdy tě nenapadlo, že nudný je spíš William se svými tabulkami a kulturním kdoví čím? Nebo že studenti nebyli nadšení, protože přednášení pro tebe nebyla ta pravá práce?“ Trhla rameny. „Jsem prostě průměr.“

„Jude Frances, která vyrazila sama do Irska, kde nikdy nebyla, nikoho nezná a kde se pustila do práce, kterou nikdy nedělala?“

„To je něco jiného.“

„Proč?“

„Protože jen utíkám.“

Cítil netrpělivost i soucit zároveň. „Nudná nejsi, spíš tvrdohlavá. Ty bys mohla školit paličaté osly. Proč bys neutekla, když ti to tam nevyhovovalo? Nevidíš to tak, že utíkáš za něčím lepším? Co bude to pravé?“

„Nevím.“ Byla najednou příliš unavená, aby to mohla promyslet.

„Sám jsem taky dost utíkal. Odněkud a někam. A nakonec jsem skončil tam, kde to mám rád.“ Sklonil se a políbil ji na čelo. „Taky to dokážeš.“

Pak ji odtáhl a setřel jí palcem slzu z tváře. „Teď si tu na chvíli sedni, já zatím dole něco vyřídím. Pak tě hodím domů.“

„To nemusíš, dojdu pěšky.“

„Nepůjdeš nikam potmě a v dešti, a když jsi takhle smutná. Sed' a dopij čaj, já se hned vrátím.“

Nechal ji tam, než mohla začít odporovat, ale zastavil se chvíli na schodech, aby se trochu uklidnil.

Snažil se na ni nezlobit, že mu neřekla o svém manželství. Bral takové závazky vážně. Manželství viděl jako něco pevného, z čeho by člověk neměl tak snadno odcházet.

Ona za krach svého vztahu nemohla, jen mu to už z principu měla říct.

A on se s tím musí vypořádat a přitom ji příliš neranit. Nechtěl ještě víc dráždit její citlivá místa.

Bože, pomyslel si a promnul si zátylek, s tou ženskou ještě bude práce...

„Co se jí stalo?“ chtěla vědět Darcy, jakmile vešel do kuchyně.

„Je v pořádku. Jen nějaké zprávy z domova ji rozhodily.“ Přistoupil k telefonu na zdi, aby zavolal Brenně.

„Snad ne něco s babičkou?“ Darcy odložila talíř s připraveným jídlem a zatvářila se ustaraně.

„Ne, nic takového. Zkusím brknout Brenně, jestli by to za mě na pár hodin nevzala, abych mohl Jude odvézt domů.“

„A kdyby nemohla, zvládneme to se Shawnem.“

Aidan se zarazil se sluchátkem v ruce a pak se usmál.

„Ty jsi ale zlatíčko, když se trochu snažíš.“

„Mám ji ráda a přála bych jí trochu radosti v životě. Mám pocit, že si ještě moc neužila. A taky jí nepřidalo, že jí utekl manžel s jinou, ještě než svatební kytka stačila zvadnout.“

„Moment. Tys věděla, že byla vdaná?“

Darcy povytáhla obočí. „Jasně.“ Popadla talíř a vyrazila do lokálu. „To není žádný tajemství.“

„Není to tajemství,“ zamumlal, pak stiskl zuby a Brennino číslo. „Nejspíš to věděli všichni kromě mne.“

12

Než se Aidan vrátil, stihla se Jude trochu uklidnit a přemýšlet.

Takový trapas. Vždyť ona vtrhla do hospody a sexuálně ho obtěžovala v jeho zaměstnání. Možná někdy za dvacet let se tomu zasměje, ale teď se cítila pod psa.

Pak to celé ještě zpečetila svými výlevy, pláčem a klení. Když uvažovala, co by mohlo být ještě trapnější, napadl ji jen opilecký striptýz na jeho baru.

Matka jí gratulovala, jak si ve stresových chvílích dokázala zachovat důstojnost. *No, maminko*, pomyslela si, *doufám, že se tohle nikdy nedovíš.*

Aidan ji po tom všem ještě veze domů, protože je tma a prší a protože je prostě laskavý.

Tušila, že se jí pak bude chtít rychle zbavit.

Když se kodrcali po cestě k domku, snažila se vymyslet nějaké omluvy, které by situaci vylepšily, ale všechny jí přišly ubohé. Přesto by měla něco říct a nechovat se zbaběle a nezdvořile.

Pomalů se nadechla a vzápětí ze sebe dech prudce vyrazila.

„Vidíš ji?“

„Koho?“

„Tam v okně.“ Jude ho chytila za paži a zírala na postavu v patře své chalupy.

Aidan zvedl oči a mírně se usmál. „Jo, ještě čeká. Jestlipak jí čas utíká jako nám, nebo je pro ni rok jako den?“

Vypnul motor a pak tam chvíli seděli, zatímco déšť bubnoval do střechy, dokud se postava za oknem nevytratila.

„Tys ji vážně viděl? Nebo se jen tak tváříš?“

„Jasně že jo. Už mockrát předtím a ještě ji určitě uvidím.“ Otočil se k Jude a prohlížel si její profil. „Nebojíš se tady s ní bydlet, že ne?“

„Ne.“ Odpověděla tak rychle, až se tomu zasmála. „Vůbec ne. Asi bych měla, ale necítím v tom domku nic nepříjemného. Někdy...“

„Copak?“

Zaváhala a říkala si, zda není lepší mlčet. Ale ve vytopeném autě, kolem něhož se válela mlha, bylo tak příjemně. „No, někdy ji tam cítím. Jako něco ve vzduchu. Něco... nedokážu to popsat... jako poryv vzduchu. A rozesmutní mě to, protože ona je tak smutná. Jeho jsem taky viděla.“

„Jeho?“

„Vlího prince. Už dvakrát, když jsem nesla kytky Maude na hrob. Já vím, že to zní šíleně a že bych asi měla jít k psychiatrovi...“

„Řekl jsem snad něco?“

„Ne.“ Uvolnila další zadržovaný dech. „Asi proto ti to říkám. Víím, že nic takového neřekneš ani si nepomyslíš.“ Ale ona už taky ne.

„Potkala jsem ho, Aidane.“ Natočila se k němu a oči jí vzrušeně zářily. „Mluvila jsem s ním. Nejdřív jsem si myslela, že je to někdo, kdo bydlí v okolí. Ale podruhé to bylo jako sen nebo trans... nevím. Něco mám,“ napadlo ji náhle. „Chtěla bych ti to ukázat. Asi se potřebuješ vrátit do práce, ale snad máš ještě minutku.“

„To mě zveš dál?“

„Ano. Já...“

„Pak mám času dost.“

Vystoupili a proběhli deštěm. Jude si trochu nervózně prohrábla vlhké vlasy a vešla do domku. „Mám to nahoře, přinesu to. Nedáš si trochu čaje?“

„Ne, jsem v pohodě.“

„Tak počkej,“ odpověděla a spěchala ke schodům. V ložnici mezi ponožkami našla onen drahocenný kámen.

Když se vrátila a držela ruku za zády, Aidan už roztápel v krbu. Byl ozářený ohněm a její srdce náhle bolestně poskočilo.

Hezký jako další vílí princ, pomyslela si. Jak mu ty odlesky plamenů tančily ve vlasech, pohrávaly si na ostře tvarovaném obličejí a pozlacovaly jeho modré oči.

Není divu, že se do něj zamilovala, nebo ano?

Proboha, ona se zamilovala! To zjištění ji zasáhlo jako rána do žaludku, až málem zasténala. Kolika idiotských chyb se dokázala dopustit za jediný den?

Nemohla si dovolit zamilovat se do krásného Ira, který by jí jen trapně zlomil srdce. On přece hledal zábavu a ani nic jiného nepředstíral. Chtěl sex, rozptýlení, legraci a vzrušení. Taký společnost. Ale určitě ne roztouženou zamilovanou ženskou, která navíc selhala v jediném vážném vztahu, co si dovolila.

Přál si jen milostnou aférku, což bylo něco docela jiného než láska. A jestli si to s ním chce užít, bude se muset naučit ty dvě věci oddělovat.

Nesmí nic příliš komplikovat. Rozebírat to a kazit.

A tak se jen usmála, když se ohlédl a vstal. „Oheň za deštivého večera je pěkná věc. Díky.“

„Tak k němu pojď blíž.“ Vztáhl k ní ruku.

Opravdu se blížila k ohni a tušila, že se brzy spálí. Přistoupila k němu a dál se mu dívala do očí. Pak vytáhla ruku a rozevřela prsty. Diamant na její dlani slavnostně zazářil.

„Kriste na nebesích.“ Aidan překvapeně zamrkal. „Je to, co si myslím?“

„Sypal je ze své brašny jako bonbónky. Viděla jsem, jak se na Maudeině hrobě mění v květiny. Kromě tady toho. Neměla bych tomu asi věřit,“ dodala šeptem a

myslela stejně na svou lásku jako na diamant. „Ale je tady.“

Uchopil ho a podržel ve světle ohně. Kámen jako by chvíli pulzoval a pak se utišil. „Má všechny barvy duhy. Tohle je velké kouzlo, Jude Frances.“ Zadíval se na ni. „Copak s ním uděláš?“

„Nevím. Myslela jsem, že zajdu ke klenotníkovi, aby ho ověřil, a pak jinde nechám zkontrolovat svůj mozek. Ale rozmyslela jsme si to. Nechci ho nechat testovat, studovat a oceňovat. Stačí, že existuje, nemyslíš? A že ho mám. Možná jsem zatím ničemu moc nevěřila, a chci to změnit.“

„To je moudré. A statečné. Třeba právě proto jsi ho dostala ty.“ Vzal ji za ruku, obrátil dlaní vzhůru, vložil tam kámen a sevřel kolem něj její prsty. „Je tvůj i s kouzlem, které obsahuje. Jsem rád, žes mi ho ukázala.“

„Potřebovala jsem se s někým podělit.“ Sevřela drahokam pevněji, a třebaže se to zdálo bláhové, měla dojem, že z něj čerpá odvahu. „Máš v sobě tolik pochopení a trpělivosti. Pro moje hrozné chování i to, jak jsem na tebe vysypala všechny svoje neurózy. Nevím, jak bych ti to oplatila.“

„V tomhle si nevedu účetnictví.“

„Já vím. Jsi ten nejlaskavější člověk, co znám.“ Trochu se zarazil. „Já že jsem laskavý?“

„Moc.“

„A taky chápat a trpělivý?“ Pousmála se. „Ano.“

„Třeba jako bratr, ne?“ Nepřestala se usmívat. „No, já... hmmm.“

„A to se často vrháš do náruče mužům, které vidíš jenom jako bratry?“

„Omlouvám se ti, bylo to trapné.“

„Neříkal jsem, že se omlouváš až moc? Stačí mi jednoduchá odpověď“

„Hm, víš... Vlastně jsem se ještě nevrhla do náruče nikomu.“

„Vážně? Tak to jsem poctěn, i když jsi byla trochu vystresovaná.“

„Ano, to byla.“ Kámen ji teď tížil v dlani, a tak přijala s povděkem, že může být k Aidanovi zády, a odložila ho na prádelník. „A jsi ve stresu i teď?“

„Ne, díky za optání, teď je mi fajn.“

„Tak to zkusme znovu.“ Otočil ji zpět k sobě, a jak se její rty překvapením rozevřely, zmocnil se jich. Škubla sebou a to ho nesmírně vzrušilo. „Ještě si myslíš, že jsem laskavý a trpělivý?“ zašeptal a kousl ji jemně do krku.

„Teď nemůžu myslet vůbec.“

„Prima.“ Jestli bylo něco silnějšího než žena pohlcená vlastní vášní, ještě to nepoznal. „Tak se mi líbíš víc.“

„Myslela jsem, že se zlobíš nebo...“

„Zase přemýšlíš.“ Prolíbal si cestu nahoru k jejímu spánku. „Radši toho nech.“

„Tak dobře. Fajn.“

Její zadýchaná odpověď mu učarovala. „*Mavourneen dhee-lish*. Chci tě dneska v noci.“ Jeho rty se vrátily k jejím a rozprášily její poslední souvislé myšlenky. „Ať je to dneska. Nechci odejít a jen o tobě snít.“

„Ty mě pořád chceš?“ Užaslá radost v jejím hlase ho dostala na kolena. Tak naprostý nedostatek marnivosti ho dojal.

„Chci všechno, co je tvoje. Nenech mě dnes odejít.“

Poslechla své srdce, když došla na tohle místo, a tady ho našla. Poslechne ho znovu. „Ne.“ Zajela mu prsty do vlasů a políbila se vši silou své nově objevené lásky a vášně. „Ne, nechod pryč.“

Mohl ji položit na podlahu a oba je potěšit přímo tam před krbem. Už nebyli děti a toužili po sobě. Ale vzpomněl si na svůj slib a zvedl ji do náruče. Když viděl její překvapený výraz, pochopil, že dělá dobře.

„Říkal jsem, že poprvé to bude pomalé a sladké. A já držím slovo.“

Ještě nikdo ji nenosil v náruči. Bylo to tak romantické i erotické zároveň. Srdce slyšela až v hlavě, když ji nesl po schodech a dál do její malé ložnice.

Byla vděčná, že je tam tma. Snáz tak potlačí stud. Posadil ji na postel a ona zavřela oči. Ale pak je prudce otevřela, protože rozsvítil lampičku.

„Hezká Jude,“ zašeptal a usmál se na ni. „Vydrž chvíli, zatopím v krbu.“

Oheň, pomyslela si. To bude hezké. Propletla si prsty v klíně a snažila se trochu uklidnit. Dodá tomu atmosféru. On by si jistě přál hezkou atmosféru. Bože, proč ji nenapadá nic, co by řekla? Proč nemá úchvatné neglizé nebo prádlo, do kterého by se převlékla, aby ho oslnila?

Beze slova ho sledovala, jak vstal od plápolajícího ohně a začal zapalovat svíčky, rozmístěné po pokoji.

„Dneska jsem ti chtěl zavolat a pozvat tě na večeři.“

Ten nápad ji překvapil. „Opravdu?“

„Ale to počká na jindy.“ Neustále ji pozoroval, trochu se těšil z její nervozity a pak zhasl lampičku. Místnost se ponořila do stínu a mihotavého světélkování.

„Zas takový hlad nemám.“

Zasmál se. „Tak to bych měl co nejdřív změnit.“ Šokoval ji, když si vzápětí dřepl k posteli a začal jí rozvazovat boty. „Mám na tebe chuť od chvíle, kdys poprvé vešla do mojí hospody.“

Polkla na prázdno. Na nic jiného se nezmohla. Začal jí zlehka přejíždět prstem po nártu a Jude zadržela dech.

„Máš hezké nohy,“ prohodil a s úsměvem v očích ji líbal na prsty. Zadržovaný dech se vydral ven a Jude zabořila ruce do matrace.

„Ale když jsem dnes po ránu viděl tvoje vlhká růžová ramena, musím říct, že jim dávám přednost.“

„Moje... hm...“ Začal se zabývat i druhou nohou a její mysl vyprázdnil docela. „Co?“

„Tvoje ramena. Jsou nádherná.“ Protože to myslel vážně, vstal a zvedl Jude na vibrující nohy. „Ladná, a přesto silná.“ Začal jí pomalu rozepínat zapůjčenou košili. Aby je oba trápil o chvíli déle, nesvlékl ji, jen sesunul z jejích ramen a přejížděl jazykem u okraje látky.

„Bože.“ Ten vjem se jí v těle měnil na zlatý prach, až se celá uvnitř třpytila. Když se kvůli rovnováze chytila jeho boků, začal ji pomalu líbat od ramene vzhůru po krku jako muž, který ochutnává různé pokrmy na banketu.

Pak lehce přejel po jejích rtech, až se jí začaly sbíhat sliny. Zaslechl její tiché zasténání a vrátil se zpět pro delší polibek.

Pohládila ho vzhůru po zádech a tiskla se k němu v zasněném rytmu. Na chvíli oddaně zvrátila hlavu.

Pomalou a sladce, řekl. Tak to má být. Míhotající se svíčky, tiché šumění deště, vdechy, které slyšela ve své hlavě, a stále delší měkké polibky. Její tělo jako by ožilo jeho dokonalou, mužnou vůní.

Když si sám stáhl košili, slastně zavrněla a začala mu mnout svaly na zádech.

Srdce se mu prudce rozbušilo. Ty její váhavé doteky ho doháněly k šílenství. Zázrak. A její měkké rty byly tak pohostinné. A jak se vždycky v očekávání rozechvěla, třeba když jí rozepnul kalhoty a nechal je spadnout na zem. Hned pocítil nový nával horkosti v krvi. V mysli mu vyvstávaly irské něžnosti, které pak vydechoval, když jí přejížděl rty po tváři, hrdle i těch úžasných ramenech, až se začínala prudce chvět a její vzdechy se měnily v lapání po dechu.

Zpomal, zpomal, nařizoval si. Ale jak mohl tušit, že se mu touha po ní zaryje tak silně do těla i duše? Ve strachu, že ji vyděsí, přitiskl rty ke křivce jejího hrdla a chvíli tak zůstal, než se jeho prudká žádost trochu utiší.

Vznášela se, byla příliš zabraná do různorodých pocitů, aby si všimla změny rytmu. Zasněně natočila hlavu, našla jeho rty a vtáhla je zpět do polibku. Měla pocit, že jí roztávají kosti, a tlak v břiše báječně stoupal. Kdekoli se jí dotkl, jako by ji zapaloval.

Tohle je milování, pomyslela si. Konečně. Jak si s tím cokoli jiného mohla splést?

Potřeboval si vzít víc. Stáhl jí košili a nechal se okouzlit jednoduchostí bílé podprsenky. Jen tak pro radost přejel prstem nad jejím horním okrajem a po malém mateřském znaménku.

Podlomila se jí kolena. „Aidane.“

„Jakmile jsem dnes ráno tuhle tečku uviděl,“ zašeptal, „měl jsem chuť si kousnout.“ Když překvapeně zamrkala, zazubil se a rozeplnul podprsenku. „Začalo mě zajímat, jaká další sexy tajemství máš pod tím úhledným oblečením.“

„Žádná nemám.“

Podprsenka dopadla na zem. Aidan sklopil oči a všiml si, jak její pleť zrudověla. Zdálo se mu to hříšně erotické. „To se pleteš,“ zašeptal a vzal do dlaní její ňadra.

Krátký šokovaný pohled jejích očí. Zkusmo jí přejel palci po bradavkách a sledoval, jak se její zelené oči zamlžily.

„Ne, nezavírej je,“ řekl a položil ji na postel. „Ještě ne. Chci vidět, co s nimi moje dotečky dělají.“

Laskal ji a pozoroval její tvář a zkoumal tajemství, o nichž ani nevěděla. Jemnou kůži a rozvířené vlasy, vonící deštěm. Něžné křivky, malé prohlubně. Pod jeho dlaněmi se chvěla. Každá odhalená drobnost přinášela radost oběma.

Jak ji zkoumal, svět jako by se někam vytrácel, až nebylo nic, než její splašený pulz a horkost jeho rtů na její kůži.

Těšně pod vrcholem se opřela do jeho dlaně, kterou jí zakryl klín. Pohybovala se proti ní, až se sladká bolest změnila v nesnesitelnou. Sklonil se nad ní a zachytil ústy její slastný výkřik. Dával jí víc a víc, až pod ním vzlykala a tála.

Oči, které ho tak fascinovaly, teď osleply, její kůže se vlhce leskla. Nejen její, ale i jeho svět se vytratil. Ona byla to jediné, co zůstalo.

Vyslovil její jméno a pronikl do ní. Horkost k horkosti, touha k touze, silně a hluboce. Zůstal tak, dokud se kolem něho neovinula.

Začali se pohybovat zaklesnutí do sebe pomalými, dlouhými tahy, které plnily jejich duše. Omámeně se usmála. Světlo se kolem nich zachvělo jako třpytivý diamant, když jí úsměv oplatil a políbil ji.

Tohle je skutečné kouzlo, pomyslela si. To nejsilnější. Přidržela se ho a pak sklouzla z okraje světa spolu s ním.

Plameny svíček se zatřepotaly. Oheň syčel, déšť bubnoval do okna a ona měla v posteli báječného, fascinujícího nahého muže.

Jude se cítila jako kočka, která se právě zmocnila klíčů od mlékárny. „Jsem tak ráda, že William čeká dítě.“ Aidan natočil hlavu, zjistil, že má obličej v jejích vlasech a trochu se odtáhl. „Krucí, proč mluvíš zrovna o něm?“

„Neuvědomila jsem si, že jsem to řekla nahlas.“

„Jak můžeš myslet na jiného chlapa, když jsem ještě nepřišel k sobě po milování s tebou?“

„Takhle to není.“ Vyděšeně se posadila a docela zapomněla, že je nahá. „Jen mě napadlo, že kdyby dítě nečekali, matka by mi o tom neřekla, já bych se nenaštvala a nešla do hospody a nevedlo by to až k tomuhle,“ dodala tiše.

Na trochu arogance ještě sílu měl. Povytáhl jedno obočí. „Sem bych tě nakonec dostal taky.“

„Jsem ráda, že to bylo dneska. Ted'. Bylo to dokonalé. Promiň, neměla jsem to říkat.“

„Přestaň si myslet, že z pusy vypouštíš jen hlouposti. Náhodou to má logiku, takže bych dodal, že se musíme napít na načasování Williamovy plodnosti.“

Úlevně se na něj usmála. „To bychom mohli, i když v posteli zdaleka není tak dobrý jako ty.“ Její radostný úsměv se ihned změnil v šok. „Ježiš, co to říkám!“

„Jestli myslíš, že mě to uráží, tak se pleteš.“ Aidan se posadil a hlasitě ji políbil. „To je na další přípitek. Na Williamovu hloupost, že nepoznal, jaký má poklad, a nechal mi ho spadnout do klína.“

Jude ho prudce objala. „Nikdo se mě nedotýkal jako ty. A myslela jsem, že ani nikdo nebude chtít.“

„Mně už se chce znova.“ Mazlil se s jejím hrdlem. „Co kdybychom si zašli dolů pro víno a třeba trochu polívky a pak se vrátili a zkusili to ještě?“

„To je báječný nápad.“ Poručila si nestydět se a vstala, aby se oblékla. Přece jen už viděl všechno, co na ní bylo k vidění.

I tak se jí ulevilo, když vklouzla do košile a kalhot. Pak se natáhla po gumičce do vlasů a šklubla sebou, když jí ruku zadržel. „Proč je stahuješ?“

„Protože jsou takhle hrozný.“

„Mně se líbí.“ Dotkl se vlasů konečky prstů. „Rozvířené a neposlušné a ta jejich sytá barva.“

„Hnědá.“ Což považovala za stejně originální jako barvu stromové kůry.

„Jsou jako norková kožešina, zlato.“ Políbil ji na špičku nosu. „Co ty si počneš, až sundáš klapky z očí a konečně se uvidíš v pravém světle? Pojd' dolů a nech vlasy být,“ dodal a táhl ji ke dveřím. „Já tě přece vidím taky.“

Potěšil ji, a tak se nehádala, a v kuchyni se postavila ke sporáku. „Tys vařil snídani, já udělám večeři,“ řekla a

našla láhev vína. „Nejsem super kuchařka, ale snad to moje jídlo spolkněš.“

„A co to bude?“

„Polévka z konzervy a grilované sýrové sendviče.“

„To zní jako to pravé pro deštivý večer.“ Vzal víno a usadil se u kuchyňského stolku. „A navíc tě budu rád pozorovat.“

„Tahle kuchyňka mi na první pohled připadala kouzelná.“ Přešla ke krbu a zažehla v něm oheň s lehkostí, která Aidana překvapila. „Ale pak jsem zjistila, že tady není myčka ani mikrovlnka nebo otvírač konzerv a kávovar.“

Se smíchem našla ve spíži konzervu s polévkou a začala ji otvírat. „To jsem se docela vyděsila, to mi věř. Ale zatím jsem toho tady uvařila víc než doma ve svém kondominiu, a tam mám luxusní kuchyň. Obří sporák a lednici s mrazákem.“

Během hovoru připravila polévku a našla v lednici máslo a sýr. „Samozřejmě nedělám nic složitého. Teď sbírám odvalu na domácí chleba. Nezdá se to tak těžké, a když to nepokazím, možná se vrhnu na pečení koláčů.“

„Takže nová touha?“

„Asi ano.“ Usmála se přes rameno a přitom potírala bílý chléb máslem. „Ale trochu pochybná, když jsem se o to nikdy nepokusila.“

„Zkus to, třeba v tom najdeš zalíbení.“

„Jen mám strach, že mi to nepůjde.“ Zavrtěla hlavou a začala nahřívat pánev. „V tom bude asi můj problém. Spoustu lákavých věcí jsem kvůli tomu zavrhla. Vždycky si řeknu, že to nebudu umět, a ani se do toho nepustím. Byla jsem neohrabané děcko dokonalých rodičů.“

Vložila sendviče na pánev, kde to příjemně zasyčelo. „Ale sýrové sendviče dělám dobré, tak snad hladovět nebudeš.“ Otočila se a prudce narazila do jeho hrudi.

A už zase cítila jeho rty. Horké, trochu drsné a vzrušující. Když ji nechal vydechnout, přikývl. „Na tobě nic neohrabaného není, aspoň podle toho, co jsem zatím viděl.“

Spokojeně si šel sednout zpět ke stolku a k vínu.

Jude se vzpamatovala právě včas, aby nepřetekla polévka.

Zůstal přes noc, a tak se k němu mohla přitulit. Za úsvitu, když slunce začalo pozlácovat vzduch, se k ní znovu natáhl, vláčně se s ní pomiloval a pak ji nechal dál snít.

Když se opět probudila, uviděla ho sedět na posteli. V ruce držel šálek s kávou a hladil ji po vlasech.

„Jé, kolik je hodin?“

„Po desáté, asi jsem ti zkazil pověst.“

„Deset?“ Rychle se posadila a vděčně si od něj vzala kávu. „Jakou pověst?“

„Už to asi neodčiním. Chtěl jsem vypadnout před svítáním, ale nějak jsem se zapomněl, a všichni teď viděli moje auto před tvým domem.“

Zhluboka si vzdychla. „Pamatuju se, jak ses zapomněl.“

„Teď začnou řeči o tom, jak Gallagherovic kluk obšťastňuje Američanku.“

Oči se jí zaleskly. „Vážně? To je zajímavé.“

Zasmál se a zatahal ji za vlasy. „Taky mě napadlo, že tě to pobaví.“

„Víc by se mi líbilo, kdybych kazila pověst já tobě. To jsem ještě nikomu neudělala.“ Dotkla se jeho tváře, šťastná, že vůbec může, a přejela prstem po prohlubni na bradě. „Radši bych byla ta hrozná Američanka, co čmajzla Gallaghery místním dámám pod nosem.“

„Jestli se nebojíš být povětrná ženština, vrátím se sem večer po zavíračce a ty mě můžeš zase zneužít.“

„Moc ráda.“

„Tak mi nech rozsvíceno, miláčku.“ Naklonil se, aby ji políbil, ale nemohl se odtrhnout. „Zatracené papírování,“ zamumlal pak. „Musím se na to vrhnout. Snad ti budu chybět.“

„Budeš.“

Když odešel, opřela se do polštářů, poslouchala, jak se za ním zavřely dveře a jak venku startuje auto.

Další hodinku nedělala nic, jen seděla na posteli a prozpěvovala si.

Mám milostný vztah. Jude Frances Murrayová má vášnivou aférku s nádherným, okouzlujícím a sexy Irem.

Musela jsem to napsat.

Málem jsem neodolala a jako školačka začala jeho jméno psát pořád dokola do notýsku. Aidan Gallagher. Takové krásné jméno. A jak je hezký. Já vím, že je hloupé zabývat se tolik fyzickým vzhledem, ale... Jestli nemůžu být trochu hloupá na stránkách vlastního deníku, tak kde potom?

Má sytě kaštanové vlasy, které slunce na koncích trochu vyšisovalo do ruda. A ty oči, jasná, ale tmavá modř, a když se na mě upřeně zadívá, což dělá často, všechno ve mně začne tát a ohřívat se. Má výraznou tvář. Silné kosti, jak by řekla babička. Usmívá se dlouze a pomaličku a taky miluju jemný zářez na jeho bradě.

Jeho tělo... Těžko uvěřit, že jsem ho cítila na sobě a pod sebou. Tak silné a pevné, se svaly ze železa. Mocné, to je to slovo.

Můj milenec je víc než dobře stavěný. Tohle libování v povrchnostech by asi stačilo. Takže dost. Jeho další vlastnosti jsou taky působivé. Je laskavý a má smysl pro humor. Umí naslouchat. Tohle umění už pomalu vymírá, ale Aidan ho ovládá skvěle.

V jeho rodině fungují hluboké a pevné vazby a k tomu má výbornou pracovní morálku. Jeho mysl mě fascinuje a schopnost vyprávět taky. Mohla bych mu naslouchat celé hodiny.

Taky je zcestovalý, viděl spoustu míst, o nichž jsem já zatím jen snila. Ted' když se jeho rodiče usadili v Bostonu,

převzal rodinný podnik a s klidnou autoritou vklouzl do role hlavy rodiny.

Vím, že bych se neměla zamilovat. Mezi Aidanem a mnou je teď uspokojivý intimní vztah a hezké přátelství. Obojí je velmi cenné a mělo by oběma postačovat.

Ale nemůžu si pomoci, jsem zamilovaná.

Uvědomila jsem si, že všechno, co se kdy o tomhle stavu napsalo, je pravda. Vzduch se zdá sladší a slunce svítí jasněji. Mám dojem, jako bych se vznášela. Je to nádherné i strašidelné.

Nikdy jsem nic podobného nezažila. Ani jsem netušila, že jsem schopná takových pocitů. Vášnivých, radostných, absolutně bláhových pocitů.

Jsem to přitom stále já. Když se na sebe podívám do zrcadla, vidím starou Jude. Ale přesto je mě nějak víc. Jako by některé skryté a neznámé prvky mého já vyplavaly na povrch.

Uvědomila jsem si, že fyzické a emocionální stimuly, přívál endorfinů a... do háje s tím, tohle se nedá analyzovat a zaškatulkovat. Stačí, že to existuje.

Je tak neskutečně romantické, jak za mnou v noci přichází. Za šera nebo měsíčního svitu a nosí mi luční kytky, mušle nebo krásné kamínky.

A s mým tělem provádí věci, o nichž jsem jen četla. Bože, čtení už je proti tomu dávno nic.

Cítím se provokativně smyslná. Musím se smát sama sobě. Jude Frances zná chtíč. A zdá se, že vůbec nepolevuje.

Ještě nikdy v životě jsem se tak nebavila.

Netušila jsem, že zamilovanost může být taková zábava. Proč mi to nikdo neřekl?

A připadám si krásná. To už je něco, cítím se krásná.

Dnes mám vyzvednout Darcy a pak vyrazíme do Dublinu nakupovat. Jsem rozhodnutá koupit si bezdůvodně něco extravagantního.

Gallagherovi měli krásný starý dům na vyvýšenině nad mořem na kraji vesnice. Kdyby se Jude zeptala, dověděla by se, že ho koupil Shamusův syn, jiný Aidan, v roce, kdy se oženil.

Gallagherovi se sice nikdy neživili rybařením, ale milovali výhled na moře.

Další generace dům postupně opravovaly a dostavovaly, jak dovolil čas a finance. A dnes, i při větším množství pokojů, byla téměř všechna okna obrácená k mořské hladině.

Byl postaven z tmavého dřeva a žlutého kamene a zdánlivě neměl jednotný styl. Jude se to zdálo zvláště jedinečné. Dvě podlaží s prostornou přední verandou, která potřebovala nově natřít, a úzkou kamennou pěšinkou. Okna ve tvaru kosočtverců musela dát velkou práci při mytí.

Napadlo ji, že je velkolepý i podivný. A s tou ranní mlhou kolem i trochu tajemný.

Představila si, jak v tom velkém domě Aidan vyrůstal. Jen co bys kamenem dohodil od velké pláže a vesnice se spoustou přátel.

Zahrada potřebovala údržbu, uvědomila si jako nově zasvěcená zahradnice, ale její neupravenost působila romanticky.

Na pěšině lenošila štíhlá černá kočka, která se na Jude ostře zahleděla. Přestože se obávala škrábanců, dřepala si k ní a pohladila ji po hlavě.

Kocourek ji odměnil rachotivým předením.

„To je Bub.“ Shawn stanul na verandě a zářivě se usmál. „Zkratka od Belzebuba, je to totiž hotovej čert. Pojd' dovnitř na čaj, protože jestli čekáš, že bude Darcy včas připravená, málo ji znáš.“

„Není kam spěchat.“

„To je dobře. Ta se dokáže zaseknout na pár hodin, i když jde jen pro mlíko. Netuším, jak dlouho se bude parádit do Dublinu.“

Nechal Jude vejít do domu jako první a pak křikl vzhůru ke schodům. „Je tady Jude a říká, abys hodila zadkem, jinak tě tu nechá.“

„To jsem neřekla,“ lekla se Jude a zrůžověla, ale Shawn se jen smál a uchopil ji pevně za paži a vedl dál.

„Nebude to brát vážně. Dáš si trochu čaje?“

„Ani ne.“ Rozhlédla se a všimla si, že se z haly vchází do zabydleného obývacího.

Domov, napadlo ji. Přívětivý domov pro rodinu.

„Aidan jel do hospody převzít objednávky.“ Shawn ji vzal přátelsky za ruku a táhl do obývacího pokoje. Už dlouho si přál osobně posoudit ženu, která tak okouzila jeho bratra. „Takže si musíš vystačit se mnou.“

„To nevypadá na žádné trápení.“

Když se zasmál, uvědomila si, že před pár měsíci by s žádným mužem takhle flirtovat nedokázala. Rozhodně ne s takovým, co má tvář jako padlý anděl.

„Brácha mi ještě nedal šanci si s tebou v klidu promluvit.“ Shawnovi se zablýsklo v očích. „Schovává si tě pro sebe.“

„Jsi vždycky vzadu v kuchyni, když přijdu do hospody.“

„Oni mě tam totiž zavírají. Ale teď si to vynahradíme.“

On flirtuje také, uvědomila si, ale docela neškodně. Nezervózoval ji. Nepociťovala přitom ty zvláštní vlhké stahy v břiše, jako když laškovali s Aidanem. Cítila se jen příjemně.

„Tak já začnu tím, že máte moc hezký dům.“

„Jsme v něm spokojení.“ Zavedl ji ke křeslu, a když se posadila, uvelebil se na jeho opěradle. „A s Darcy docela vycházíme.“

„Je to dům pro hodně lidí. Velkou rodinu se spoustou dětí.“

„Taky to tak často bylo. Táta je z deseti děcek.“

„Z deseti? Panebože!“

„Máme strýčky a tetičky všude kolem – Gallagherovy a Fitzgeraldovy. Ty jsi přece taky příbuzná,“ dodal s úsměvem. „Pamatuju si, že v dětství jsme pořád měli nějaké návštěvy a já se musel dělit o postel s bratrátky odněkud z Wicklow, Bostonu nebo Devonshiru.“

„A jezdí sem pořád?“

„Občas. Tys přijela, sestřenko Jude.“ Líbilo se mu, jak mile a plaše se usmála. „Ale teď tady žijeme jen my dva s Darcy. A bude to tak, dokud jeden z nás tři nezaloží rodinu. Pak dům přejde na něho.“

„A ostatním to vadit nebude?“

„Ne. Tak to u Gallagherů chodí.“

„A budou vědět, že jsou tady pořád doma a vítaní.“

„Přesně tak.“ Řekl to tiše, protože vycítil, jak také zatoužila po vlastním domově. „Máš v Chicagu svůj dům?“

„Ne. Jen condominium,“ dodala. Náhle pocítila neklid a vstala. „Tohle je krásné místo. Odevšad výhled na moře.“

Vydala se k oknu, ale zastavila se u odřeného piana. Mělo zažloutlé klávesy, některé dokonce uštípnuté, a na jeho desce se povalovaly volné notové listy. „Kdo hraje?“

„Všichni.“ Shawn došel k pianu a dlouhými prsty vyloudil několik rychlých akordů. I přes své stáří měl nástroj sladký a ryzí zvuk. „Hraješ taky?“

„Trochu. Moc dobře ne.“ Odfoukla si a napomenula se, aby se nechovala tak hloupě. „Ano.“

„Tak co z toho platí?“

„Ano, taky hraju.“

„No, tak to zkus.“ Postrčil ji bokem, až se svezla na lavičku.

„Nehrála jsem už celé měsíce,“ začala se bránit, ale on už se probíral notami a jeden list před ni položil. Pak usedl vedle.

„Třeba tohle.“

Chtěla zkusit jen něco z paměti, ale neměla po ruce brýle na čtení. Naklonila se tedy blíž a přimhouřila oči. Pocítila nervozitu. Musela si otřít vlhké dlaně o stehna a připomenout si, že nejde o jeden z jejích školních koncertů, před nimiž trpěla žaludeční nevolností.

Přesto se dvakrát zhluboka nadechla, čemuž se Shawn zasmál, a pak začala hrát.

„Jé!“ Postupovala od jednoho taktu ke druhému. „To je ale krásné.“ Zapomněla na nervozitu a zaposlouchala se do snivé melodie, z níž se jí až svíralo hrdlo. „Dojemné.“

„Tak to má být.“ Naklonil hlavu ke straně, poslouchal a prohlížel si ji. Bylo jasné, proč bratra zaujala. Hezká tvář, jemná povaha a pak ty překvapivé, výrazné, mlžné oči.

Ano, bavil se Shawn v duchu, taková kombinace musela vzít Aidana za srdce. A to její, to bylo roztoužené, tak daleko viděl.

„Hraješ moc dobře, Jude Frances. Proč jsi říkala, že to neumíš?“

„Říkám často, že něco neumím, protože to bývá pravda,“ odpověděla bezmyšlenkovitě a dál si užívala melodie. „Tohle by ale zahrál dobře každý. Je to krásné. Jak se to jmenuje?“

„Ještě jsem název nevymyslel.“

„Tos napsal ty?“ Zarazila se a zírala na něho. Schopnost vytvářet umění jakéhokoli druhu jí vždy vyrážela dech. „Vážně? Shawne, to je báječné.“

„Přestaň mu lichotit, už tak je dost nafoukanej.“ Brenna vešla do pokoje s rukama v kapsách pytlovitých džín.

„O'Tooleová nikdy neuměla ocenit hudbu, pokud nešlo o hospodskou písničku a neměla trochu v hlavě.“

„Až nějakou napíšeš, třeba si na tebe připiju.“

Přátelsky na sebe vycenili zuby.

„Co tady děláš? Nic rozbitého tady nemáme, pokud vím.“

„Vidíš snad, že bych si nesla náradí?“ Copak se na ni nikdy pořádně nepodívá? Pitomec jeden, pomyslela si. „Jedu s Jude a Darcy do Dublinu.“ Trhla ramenem. „Darcy mě tak dlouho ukecávala, až jsem to vzdala.“ Otočila se ke schodům. „Proboha, Darcy, proč ti to tak trvá? Už tady čekám hodinu.“

„Za tuhle lež se budeš muset zpovídat otci Clooneymu,“ řekl Shawn. „Právě jsi přišla.“

„To je jen způsob, jak ji popohnat. Nechci tu čekat další týden.“ Svalila se do křesla. „Proč vlastně nepomáháš Aidanovi v hospodě? Dneska přišlo zboží.“

„Protože mě poprosil, abych zabavil Jude, než se Darcy vyprdelkuje. Ale když jsi tady ty, můžu jít. A ty mi zas někdy přijď zahrát, Jude Frances.“ S úsměvem vstal. „Je potěšení slyšet vlastní hudbu od někoho, kdo ji ocení.“

Cestou se ještě zastavil u Brenny a zatlačil jí kšilt čepice do očí. Prudce ho zvedla, ale to už za ním bouchly dveře.

„Chová se, jako by mi pořád bylo deset a porážela jsem ho ve fotbale.“ Zahihňala se. „Ale zadek má hezký, že?“

Jude se zasmála a začala rovnat partitury. „Ani ten zbytek není špatný. A skládá skvělou hudbu.“

„Jo, je talentovaný.“

Jude překvapeně povytáhla obočí. „Před chvílí to vypadalo, že si to nemyslíš.“

„Kdybych mu to řekla, nafoukl by se jak balon a byl by ještě nesnesitelnější než obvykle.“

„Asi ho dobře znáš.“

„Celou věčnost,“ souhlasila Brenna. „Jsme od sebe čtyři roky, on je teda starší.“

„A v tomhle domě jsi byla tolikrát, že sem už můžeš kdykoli, jako by byl tvůj.“

Jude se procházela kolem, prohlížela si rodinné fotografie v rámečcích, které spolu neladily, a starý džbánek s jarní kyticí. Všimla si omšelých tapet a ošoupané podlahy.

„Myslím, že jsme tady řádili stejně hodně jako u nás doma,“ přikývla Brenna. „Ale paní Gallagherová mi taky klidně dala na zadek jako svým dětem.“

Jude nad tím užasla. Jí nedal nikdy nikdo na zadek. Byla vychována k disciplíně pasivně-agresivním pocitem viny. „Muselo být báječné vyrůstat tady, v prostředí naplněném hudbou.“

Rozhlížela se po pokoji se spoustou starých polštářků, ozdobných drobností, kam okny pronikalo mihotavé světlo. Potřeboval by jistou renovaci, ale jinak v něm bylo cítit vše – domov, rodina, kontinuita.

Ano, tohle byl dům pro rodinu a děti, stejně jako její chaloupka pro samotu a rozjímání.

Představila si, kolik zvuků, hlasů, radosti i stesku tyhle zdi pohltily, že tu nikdy nemohlo být opravdové ticho.

Dupot na schodech ji přiměl zvednout hlavu. Darcy sbíhala dolů a vlasy za ní vlály. „To tu chcete lenořit celý den?“ zvolala. „Nebo se jede do Dublinu?“

Byla to docela jiná cesta než při jejím příjezdu. V autě to hučelo jak v úle a Jude neměla čas se nervovat. Darcy vyprávěla drby z vesnice. Vypadalo to, že mladý Douglas O'Brian dostal Maggie Brennanovou do potíží a že bude svatba, jen co se rodiče uklidní. Jamese Brennana totiž tak rozčílila představa, že se jeho dcera vykrádala z domu za Douglasem, že se opil jako Dán a musel přespát na dvorku, než ho jeho žena pustila domů.

„Slyšela jsem, že Brennan honil Douglase, a ten se mu schoval v tátově seníku, kde podle všeho k tomu maléru došlo.“ Brenna se na zadním sedadle protáhla jako ospalá kočka a štítek čepice nechala stažený na očích. „Maggie bude mít o čem přemýšlet, až bude mít břicho jako balón a boty toho mladého pitomce u postele.“

„Ještě jim není ani dvacet,“ dodala Darcy a vrtěla hlavou. „Takhle blbě začínat.“

„A proč se musejí rovnou brát?“ chtěla vědět Jude. „Vždyť jsou to ještě děti.“

Darcy na ni zírala. „Čekají přece dítě, co jiného by měli asi dělat?“

Jude otevřela pusku, ale radši ji zavřela a nenavrhl jiná logická řešení. Tohle je přece Irsko, připomněla si. Zkusila to tedy jinak. „Ty bys to udělala taky tak?“ zeptala se. „Kdybys zjistila, že jsi v tom?“

„Tak za prvé bych si dávala pozor při sexu s někým, s kým nejsem připravená žít. A za druhé,“ dodala po chvilce zamýšlení, „mně je dvacet čtyři, mám práci a nebála bych se tolik pomluv, kdybych se rozhodla vychovávat dítě sama.“

Obrátila se k Jude a povytáhla významně obočí. „Ty nejsi těhotná, že ne?“

„Ne!“ Jude málem sjela ze silnice, jak se vyděla. „Jistěže ne.“

„Jaký ‚jistěže ne‘ když s Aidanem spíš každou noc? Ochrana je hezká věc, ale někdy selže, nebo ne?“

„Ano, ale...“

„Přestaň ji děsit, Darcy. Stejně jen závidíš, že má pravidelný sex, a ty ne.“

Darcy se ušklíbla. „Ale ty taky ne.“

„K mý škodě.“ Brenna se zvedla a opřela si lokty o přední sedadlo. „Tak buď kámoška, Jude, a vyprávěj deprimovaným ženským o sexu s Aidanem.“

„To ne,“ řekla Jude se smíchem.

„No tak, nebuď pruderní.“ Brenna ji šťouchla do ramene. „Pověz, dává si na čas, nebo taky patří do Klubu irské přede hry?“

„Klub irské přede hry?“

„Ještě jsi o tom neslyšela,“ řekla Brenna vážně a Darcy se uculila. „To začnou bojovým pokřikem: Drž se, Bridget, a jsou vevnitř a venku, než jim stihne zteplat pivo.“

Jude vyprskla smíchy. „Neřekl by mi Bridget, dokud bych mu neříkala Shamusi.“

„Ona udělala vtip.“ Darcy si otřela imaginární slzu. „Ta naše Jude. Jsem tak pyšná.“

„A dobřej,“ souhlasila Brenna. „Tak povídej, vychutnává si to, nebo je rychlejší a divokejší, že ani nevíš, co se děje?“

„Nemůžu mluvit o sexu s Aidanem, když vezu v autě jeho sestru.“

„No, tak ji vyhodíme, abys to mohla povědět mně.“

„Proč bys nemohla?“ podivila se Darcy a šlehla po Brenně okem. „Já přece vím, že sexuálně žije. Mizera. Ale jestli ti to dělá problémy, neber mě jako jeho sestru, ale jako kámošku.“

Jude si zničeně vydechla. „Tak jo, řeknu jen, že je nejlepší, jakého jsem zatím měla. S Williamem to totiž bylo jako... vojenský pochod,“ doplnila a šokovala sama sebe. „A předtím byl jen Charles.“

„Tak Charles, jo? Naše Jude má ale minulost...“

„A kdo byl Charles?“ zeptala se rychle Brenna.

„Jeden finančník.“

„Tak asi boháč, co?“ Darcy nad tím kouzelným slovem zapřemýšlela.

„Jeho rodina jistě. Potkali jsme se ještě na studiích. Myslím, že intimní chvíle s ním byly... No řekněme, že nakonec to většinou dobře dopadlo, ale cesta k cíli nic moc. Aidan je romantik.“

Její společnice si zasněně vzdychly, až ji tím rozesmály. „Nechte toho, nebo už nic neřeknu.“

„Takhle bys nás pokoušela?“ Brenna ji zatahala za vlasy. „Můžeš uvést aspoň jeden příklad jeho romantického chování v posteli.“

„Jeden?“

„Jen jeden a dáme pokoj, že, Darcy?“

„Jasně, přece bysme jí nešťouraly do intimního života.“

„Tak jo. Poprvé mě vzal do náruče a donesl až nahoru do ložnice.“

„Jako Rhett nesl Scarlett?“ zeptala se Darcy. „Nebo přes rameno jako pytel brambor?“

„Jako Rhett Scarlett.“

„To je dobrý.“ Brenna si položila tvář na ruce. „Za to má u mě body.“

„Zachází se mnou, jako bych byla něco zvláštního.“

„A proč by neměl?“ divila se Darcy.

„Nikdy to nikdo nedělal. A když už jsme u toho a není to žádné tajemství, uvědomila jsem si, že nemám nic hezkého a sexy na sebe. Prádlo třeba a tak. Možná byste mi pomohly něco vybrat.“

„Tak to znám to pravé místo.“ Darcy si radostí doslova promnula ruce.

„Tak jsem utratila dva tisíce za prádlo.“ Jude jako omámená procházela rušnou Grafton Street. Všude byly davy turistů, nakupujících, teenagerů a každých pár metrů i skupina pouličních muzikantů. Točila se jí hlava ze všech těch zvuků a barev, ale nic ji neomráčilo víc než to, co právě udělala.

„Dva tisíce. Jen za prádlo.“

„A stálo to za každou penci,“ dodala rychle Darcy. „Bude ti klečet u nohou.“

Byly obtěžkané nákupními taškami, a třebaže Jude původně chtěla nedbale utrácet, pro Darcy byla její

představa nedbalosti příliš konzervativní. Během dvou hodin nahromadila snad celý nový šatník i s doplňky, a to vše na Darcyn popud. „Nic dalšího už neunesu.“

„Tu máš.“ Darcy sebrala Jude několik tašek a strčila je Brenně do ruky. „Já si nic nekoupila.“

„Proto máš volné ruce a můžeš něco nosit. Páni, ty boty!“ Darcy už se tlačila davem kolem trojice muzikantů k výloze. „Ty jsou boží.“

„Já chci jít na čaj,“ stěžovala si Brenna a pak zakoulela očima na černé páskové boty na vysokém podpatku, které Darcy tak obdivovala. „Kdybys v tomhle ušla kilometr, měla bys puchýře a křečový žíly.“

„Taký nejsou na chození, ty trdlo. Musím je mít.“ Darcy už se hnala do obchodu.

„Já se toho čaje nedočkám. Umřu hladem a dehydratací a vy dvě si toho ani nevšimnete, protože budu zavalená taškami, kde, zdůrazňuju, není ani jedna věc moje.“

„Dostaneš čaj, jen co si zkusím tyhle boty. Na, Jude, tyhle jsou pro tebe.“

„Já už další nepotřebuju.“ Ale byla slabá a zhroutila se na židli a v ruce už držela bronzově zbarvené kotníkové boty. „Hezké, ale to bych si k nim musela koupit kabelku.“

„Kabelku, panebože.“ Brenna protočila oči a svezla se i s taškami ze židle na zem.

Koupila si boty, kabelku, v obchodě naproti ještě úžasné sako a navíc roztomilý slamák, který musela mít, až bude pracovat na zahradě. Protože už nákupy nemohly unést, shodly se, tedy kromě Brenny, že tašky uloží do kufru auta a teprve pak začnou hledat místo, kde by se najedly.

„Díkybohu a všem svatým za ty dary.“ Brenna se rozvalila v boxu útulné italské restaurace, která báječně voněla česnekem. „Omdlívám hlady. Dám si pintu harpa,“

objednávala hned, jak se přiloudal číšník, „a k tomu pizzu se vším, co najdete, kromě kuchyňského dřezu.“

„Tak to ne.“ Darcy rozbalovala ubrousek a přitom se na číšníka usmála tak, že se musel okamžitě zamilovat. „Všechny si dáme pizzu a každá si může vybrat dvě ozdoby. Já chci taky harp, ale jen sklenici.“

„Já si dám houby a salám.“

„Fajn.“ Darcy kývla. „Já olivy a zelenou papriku. Ty, Jude?“

„Minerálku a...“ Zachytila Brennin pohled a to, jak zoufale artikuluje, že chce feferonky a kapie. „A na pizzu feferonky a kapie,“ objednala si poslušně.

Pak se s povzdechem opřela do židle a v duchu výlet rozebírala. Nohy ji pekelně bolely, nepamatovala si ani půlku toho, co nakoupila, hlava se jí točila z hladu a neustálého hovoru, a přesto se cítila šťastná.

„Tohle je můj první den v Dublinu,“ promluvila. „Nebyla jsem v muzeu ani galerii a neudělala jsem jedinou fotku. Neprošla jsem se po St. Stephen Green ani Trinity College a neviděla knihu Kells. To je ale ostuda.“

„Proč? Dublin ti nikam neuteče.“ Darcy se probrala z flirtování s číšníkem. „Můžeš se vrátit a zajít, kam je libo.“

„To můžu, ale normálně bych to udělala takhle. A naplánovala bych si to předem podle příruček. Možná bych taky nakoupila nějaké suvenýry, ale ty by byly na mém seznamu až úplně dole.“

„Tak jsi seznam jednou obrátila, no.“ Darcy věnovala číšníkovi další zářivý úsměv, protože jim přinesl pití.

„Všechno je nějak obráceně. Počkej,“ chytila Brennu za zápěstí, dřív než se stihla napít piva.

„Jude, mám v puse sucho jak osmdesátiletá panna. Měj slitování.“

„Chtěla jsem jen říct, že jsem nikdy neměla takové kamarádky.“

„Jasně, protože žádné jako my nejsou.“ Brenna na ni mrkla a zvedla oči v sloup, když ji Jude nechtěla pustit.

„Myslela jsem tím, že jsem neměla kamarádky, se kterými bych se mohla bavit o sexu a podělit o pizzu nebo které by mi pomohly vybrat černé prádlo s krajkami.“

„Holka, nezačínej s tím teď.“ Brenna trochu zoufale otočila ruku a poplácala Judeinu. „Já mám soucitné slzné kanálky, které moc neovládám.“

„Promiň.“ Ale bylo pozdě, oči už jí plavaly. „Jsem prostě šťastná.“

„Tady máš.“ Darcy také popotáhla a podala jí papírový kapesník. „My taky. Tak teda na kamarádství.“

„Ano, na přátelství.“ Jude si třaslavě vydechla a pak cinkly skleničkami. „*Slainte*.“

Něco z Dublinu přece jen viděla, když se snažily rozchodit pizzu. Nakonec vytáhla i fotoaparát a potěšila se snímky obloukových mostů nad řekou Liffey a roztomilých hospůdek se zelenými okenicemi a košíky květin.

Sledovala pouličního malíře, jak dokončuje východ slunce nad mořem, a znenadání se rozhodla obraz koupit Aidanovi.

Několikrát donutila Brennu s Darcy k pózování a podplatila je sladkostmi z cukrárny, aby se s ní ještě trochu prošly.

Při návratu na parkoviště pořád sršela energií. Měla dojem, že už jí to zůstane. Cestou z Dublinu západní část oblohy hýřila nádhernými barvami. A když se blížily k Ardmore, měsíc postříbřil louky a vrhal mečovitě paprsky na moře.

I potom, co vysadila kamarádky doma a pomohla Darcy odnést její nákupy, nebyla vůbec unavená. Doslova vtančila do svého domku, vynesla tašky nahoru a radostně zavolala: „Jsem doma a báječně jsem se bavila.“ A neměla

v plánu to ještě ukončit. Její nejtěžší rozhodnutí bylo, co si vzít pod novou hedvábnou halenku.

Rozhodla se prodloužit si večer návštěvou hospody těsně před zavírací hodinou. A vyzývavě si zaflirtovat s Aidanem.

Měl toho plné zuby. Ten večer v místní škole proběhla přehlídka step dance a snad všichni se pak rozhodli zajít ještě ke Gallagherovi na pivo. Několik děvčat si znovu obulo taneční boty a předvádělo přítomným část svého vystoupení.

Byl to sice docela příjemný výstup, ale hospoda praskala ve švech.

Naléval pivo oběma rukama, udržoval tři hovory a k tomu obsluhoval pípu. Měl chuť se střelit do hlavy za to, že dal Darcy na den volno.

Shawn občas vyklouzl z kuchyně a pomáhal na baru nebo s obsluhou. Ale často se zabral do pozorování tanečnic a zapomněl se vrátit.

„Nejsi na večírku,“ připomněl mu Aidan, když se zas jednou přiloudal k baru.

„Ale zní to tak. Všichni se dobře baví.“ Shawn kývl směrem k hloučku, který obklopoval tanečnice. „Mladé Duffyové to jde podle mě nejlíp. Má to v sobě.“

„Přestaň je okukovat a běž na svou půlku baru.“

Ostrý příkaz přiměl Shawna k úsměvu. „Chybí ti tvoje slečna, co? Není se co divit. Je to zlatíčko.“

Aidan si vzdychl a podal pár plných sklenic do dychtivých rukou. „Nemám čas na stýskání, když se tady topím v pivu.“

„To je škoda, protože právě přišla a vypadá i v tuhle hodinu jako ranní kvítek,“ dodal Shawn, když Aidan prudce zvedl hlavu.

Snažil se na ni nemyslet. Vlastně záměrně zkoušel, jestli to vydrží. A dařilo se mu to až zhruba na deset případů, kdy ho myšlenky na ni odváděly od práce.

A teď ji tu měl s vlasy staženými do úhledného účesu a úsměvem jen pro něho. Než se protlačila k baru, smála se a on docela zapomněl na roztočené pivo.

„Co se to tu děje?“ Musela se naklonit a zvýšit hlas, aby ji slyšel, ale přitom zachytil její tajemnou vůni.

„Vypadá to, že tu máme party. Naliju ti víno, jen co budu mít volnou ruku.“ Radši by si uvolnil obě, popadl ji a přetáhl přes bar do náruče.

Jsi do ní blázen, Gallaghere, pomyslel si a rozhodl se užít si toho pocitu.

„Takže ses v Dublinu bavila dobře?“

„Ano, skvěle, koupila jsem snad všechno, co neměli přibíté. A když už jsem chtěla couvnout, Darcy mě přemluvila.“

„Jo, ta umí utrácet,“ odpověděl, ale pak se zarazil. „Darcy? Takže je zpátky. Díkybohu. Další pár rukou by nás mohl zachránit od katastrofy.“

„Můžeš mít moje ruce.“

„Hmm?“

„Budu brát objednávky.“ Ten nápad ji rychle nadchl. „A taky servírovat.“

„Drahoušku, to po tobě nemůžu žádat.“ Naklonil se k zákazníkovi, který si přišel sám objednat pár piv a perlivou vodu.

„Taky nežádáš. Ráda to zkusím. A když něco pokazím, lidi si řeknou, že ta Američanka je prostě trochu pomalá, a pak můžeš zavolat Darcy.“

„Už jsi to někdy dělala?“ usmál se takovým způsobem, že se ihned naježila.

„Copak to může být tak těžké?“ odsekla, a aby dokázala svou pravdu, hned se začala tlačit k jednomu ze stolků.

„Nevzala si ani tác a notes.“ Aidan hledal pochopení u zákazníka, kterému naléval objednané nápoje. „Ale jestli teď budu volat Darcy, odskáču si to.“

„Ženský,“ slyšel odpověď, „jsou přinejlepším nebezpečný.“

„Pravda, pravda, ale tahle je normálně docela klidná. Dělá to pět liber osm pencí. Jenže,“ pokračoval, když muži vrátil drobné, „ty tiché člověku uříznou hlavu rychleji, když se jednou vytočej.“

„Jsi rozumný chlap, Aidane.“

„Jo.“ Aidan se v pauze zhluboka nadechl. „Dost rozumný na to, abych teď volal Darcy, a nechal se sežrat dvěma najednou.“

I tak věřil, že Jude po čtvrt hodině zjistí, že je toho na ni příliš. Byla přece taky rozumná. A později by ji mohl utěšit tím, že tohle byl výjimečně rušný večer, a poděkovat za ochotu a tak dále, dokud by ji nedostal do postele.

Potěšený tou představou připravoval další pití o něco veselěji. A měl pro Jude nachystaný úsměv, když se opět protlačila k baru. „Chceš teď nalít víno?“

„V práci nepiju,“ odpověděla s vtipem. „Potřebuju dvě pinty harpu a sklenici smithwicku, dvě whiskey, Paddy's, dvě koly a Baileys.“ Usmála se. „A hodila by se mi zástěra, kdybys pro mě nějakou našel.“ Začal nalívat a musel si odkašlat. „Ale vždyť neznáš ceny.“

„Určitě máš nějaký ceník, ne? Vlož ho do té zástěry. Sčítat umím docela slušně. A jestli mi půjčíš táč, než to natočíš, sklídím prázdné sklo ze stolků, než skončí rozbité na zemi.“

Tak ještě čtvrt hodiny, pomyslel si znovu, našel ceník i zástěru a obojí položil na prázdný táč. „Je hezké, že mi chceš pomoci, Jude Frances.“

Povytáhla obočí. „Myslíš si, že to nezvládnou, co?“ S tím zase odplula.

„Bolí to?“ zeptal se Shawn za jeho zády. „Co?“

„Jak ti to pěkně nasolila. Řekl bych, že ti splasklo ego.“ Pak jen sykl, když ho Aidan nabral loktem do žeber. „Drží se vážně dobře,“ dodal a zadíval se, jak Jude o

něčem konverzuje s rodinkou u nízkého stolku. „Moc rád ti ji přeberu, kdybys náhodou...“

V reakci na bratrův ostrý pohled zmlkl. „Jen žertuju.“ A přesunul se na druhý konec baru.

Jude se vrátila, vyložila prázdné sklenice a brala si na tác plné. „Pintu a sklenici Guinnessu, dvě oranžády a šálek čaje s whiskey.“

Než stihl něco říct, zvedla trochu nejistě tác, že zadržel dech, a vydala se obsluhovat.

Bavila se jako nikdy. Stala se součástí toho všeho – hudby, pohybu, konverzace i smíchu. Lidé na ni volali jménem a ptali se, jak se jí daří. Nikdo se nezdál překvapený, že bere objednávky a vysypává popelníky.

Věděla, že nemá Darcyinův ladný styl, ale zvládala to. Jednou málem vylila pivo panu Duffymu do klína, důležité bylo slůvko ‚málem‘. Zachytil ho a přiznal se, že by ho raději dostal do sebe než na sebe.

Peníze také dokázala vybírat a měla dojem, že se nedopustila větší chyby. Ve skutečnosti se jedna kapsa její zástěry začala plnit dýškem, na což byla patřičně hrdá.

Když se k ní přitočil Shawn a vtáhl ji do rychlého tance, ani se nestihla stydět. „Já to neumím.“

„Ale jasně že umíš. Přijdeš mi zase zahrát na piano, Jude Frances?“

„Moc ráda. Musíš mě pustit, protože nestačím s dechem a šlapu ti na nohy.“

„Ale kdybys mi předtím ještě dala pusu, Aidan by pukl žárlivostí.“

„To asi ne. Nebo ano?“ Měl neodolatelný úsměv. „Dám ti pusu, ale proto, že jsi moc hezký.“

Když šokovaně otevřel pusu, políbila ho na tvář. „A teď musím pracovat. Jinak mi šéf strhne plat za to, že tady s tebou tancuju.“

„Ty Gallagherovi kluci jsou ale rošťáci,“ řekla jí Kathy Duffytová, když Jude sklízela z jejího stolku. „Bůh jim

žehnej. Párek dobrých děvčat by je donutil usadit, ale pořád by asi byli k světu.“

„Aidan se oženil s hospodou,“ řekl na to Kevin Duffy a zapálil si. „A Shawn zase se svojí muzikou. To ještě potrvá, než si někoho najdou.“

„Chytrá holka by to mohla zkusit už teď, vid’, Jude?“ mrkla na ni Kathy.

Jude se zmohla na úsměv a přešla k jinému stolu. Usmívala se dál, ale hlavou jí bloudily nové obavy.

Tohle si lidi myslí? Že se pokouší dostat Aidana k oltáři? Vždyť ji to nikdy vlastně ani nenapadlo. Ne doopravdy. Jestli vůbec.

A on taky věří, že na něj má spadeno?

Kradmo na něho pohlédla. Naléval po paměti další pivo a povídal si se sestrami Rileyovými. Určitě tomu nevěřil. Oni dva se spolu přece jen baví. Jestli na sňatek pomyslela, tak je to docela přirozené, ale rozhodně se tím vážně nezabývala.

Vlastně si to ani nepřála. Už jednou touhle cestou šla a zůstala rozmáznutá na chodníku.

Zábava byla lepší. Žádné závazky a očekávání. To osvobozovalo. Přitahovali se a respektovali, a jestli se do něho navíc zamilovala, tak to jen věci přidalo na romantice.

Nebude to kazit. Spíš z toho vytěží co nejvíc, každou kapku radosti, dokud je čas.

„Až budeš mít cestu kolem, dal bych si ještě jednu pintu, Jude.“

„Hmm?“ Probrala se ze zamyšlení a pohlédla na širokou, dobrosrdečnou tvář Jacka Brennana. „Promiň.“ Vzala si od něj prázdnou sklenici a trochu se zamračila.

„Nejsem naštvaný,“ ujišťoval ji. „Srdce už se zahojilo. Vlastně ani nechápu, proč jsem se tak trápil kvůli jedny ženský. Pokud máš strach, zeptej se Aidana, jestli mi ještě něco naleje.“

Byl tak milý, že musela potlačit chuť pohladit ho po hlavě jako velké, chlupaté štěně. „Dnes nemáš chuť někomu rozbít nos?“

„Přiznávám, že jemu bych ho někdy rozbil rád už proto, že se to nikomu nepovedlo. Zato on ho kdysi rozbil mně.“

„Aidan ti zlomil nos?“ zeptala se užasle.

„Ne schválně,“ vysvětloval. „Bylo nám patnáct, hráli jsme fotbal a jedno vedlo k druhému. Aidan moc kamarády nemlátí, pokud teda...“

„Jedno nevede k druhému?“

„Jo.“ Zářivě se usmál. „Mám dojem, že se už pár měsíců s nikým nechytíl. Asi proto, že má jinou práci a dvoří se tobě.“

„On se mi přece nedvoří.“

Jack zmateně našpulil rty. „Takže ho nemáš ráda?“

„Já...“ Jak na to měla odpovědět? „Mám ho moc ráda. Radši ti zajdu pro to pivo, už se bude zavírat.“

„Musela sis uběhat nohy,“ řekl Aidan, když se za posledním hostem konečně zavřely dveře. „Sedni si a já ti naleju to víno.“

„Ted' bych si vážně dala.“ Musela přiznat, že to bylo dost práce. Radostné, ale vyčerpávající. Ruce ji bolely od nošení těžkých táců. Není divu, že má Darcy tak vypracované paže, uvědomila si.

A nohy, ty skoro necítila. Usedla na stoličku a zakroužila rameny.

Shawn v kuchyni domýval nádobí a zpíval si u toho. Vzduch byl stále těžký kouřem, pachem piva a whiskey. Připadalo jí to domácí.

„Kdyby ses rozhodla nechat psychologie,“ řekl Aidan a postavil před ni sklenici, „přijmu tě rád.“ Nemohl ji víc potěšit. „Takže jsem si vedla dobře?“

„Skvěle.“ Vzal ji za ruku a políbil. „Díky.“

„Líbilo se mi to. Nepořádala jsem doma moc večírků. Byla jsem z toho vždycky ve stresu. To plánování a pak dělat hostitelku a na nic nezapomenout... Tohle bylo jako večírek, ale bez všech těch starostí a nervů. A...“ zacinkala mincemi v zástěře, „dostala jsem zapláceno.“

„Tak chvíli klidně sed' a vyprávěj mi o Dublinu, než to tady uklidím.“

„Povím, a přitom ti pomůžu.“

Nechtěl riskovat její dobrou náladu, ale myslel, že ji nechá jen omýt pár sklenic a postavit je na bar. Ale zase byla rychlejší. Vyhrnula si rukávy, poprosila Shawna o kbelík a hadr a začala otírat stolky.

Poslouchal její klesající a stoupající hlas, když vyprávěla, co ten den všechno prožila. Slova nebyla tak důležitá. Nejvíc ho těšilo, že ji může poslouchat.

Zdálo se, že všude s ní přichází takový požehnaný klid.

Začal umývat podlahu a brzy pracovali bok po boku. Zvláštní, napadlo ho, jak rychle se vpravila do jeho rytmu. Nebo on do jejího? Nedokázal to rozeznat. Jak přirozeně zapadla do jeho prostředí a jeho světa. Vlastně do jeho života.

Nikdy by si ji nepředstavil, jak roznáší tácy s pitím nebo vybírá drobné. Samozřejmě na to nebyla stavěná, ale slojí to dobře. Jen taková zábava. Určitě by nemohla každý večer utírat rozlité pivo. Ale všechno dělala s tak praktickým klidem, že měl chuť ji vzít do náruče.

Když poslechl svoji touhu a zezadu ji pevně objal, opřela se o něj.

„Tohle je fajn,“ zašeptala.

„Ano, to je. I když tě nutím dělat do noci špinavou práci?“

„Líbí se mi to. Teď když je klid a všichni šli spát, můžu přemýšlet o tom, co mi řekla Kathy Duffyová, vzpomenout si na vtip Douglase O'Briana nebo poslouchat, jak Shawn zpívá v kuchyni. V Chicagu bych

už asi spala, měla opravené písemky a přečtenou kapitolu z knihy, o které vyšly slušné recenze.“

Položila si ruce na jeho paže a uvolnila se. „Tohle je mnohem lepší.“

„A teď až se vrátíš...“ Položil si tvář na temeno její hlavy. „Najdeš v sousedství hospodu a jeden dva večery strávíš tam?“

To pomyšlení postavilo černou zeď před její budoucnost. „Na to je ještě dost času. Líbí se mi žít chvíli ze dne na den.“

„A noc za nocí.“ Obrátil ji a začal s ní tančit waltz v rytmu písně, co si prozpěvoval Shawn.

„Ano, noc za nocí. Jsem hrozná tanečnice.“

„To tedy nejsi.“ Jen váhavá, pomyslel si, a nejistá sama sebou. „Sledoval jsem, jak jsi tančila se Shawnem a pak ho před celým světem líbala.“

„Říkal, že pukneš žárlivostí.“

„Možná bych pukl, kdybych nevěděl, že ho můžu po libosti zmydlit.“

Zasmála se a užívala si, jak se s ní místnost otáčí. „Políbila jsem ho, protože je hezký a řekl si o to. Ty jsi taky hezký. Taky bych tě políbila, kdyby sis řekl.“

„Když tak rozdáváš, tak si jednu pusu vezmu.“ Aby ho poškádčila – a nebyl to snad krásný pocit, že dokáže pokoušet muže – políbila ho sestersky na tvář. Pak ještě jednou na druhou. Když se usmál a zatočil s ní, zajela mu prsty do vlasů, zadívala se mu do očí, zvedla se na špičkách a horce ho políbila na rty.

Tentokrát to s ním cuklo. Zaskočila ho, řídila ten polibek a prohlubovala, až byl jako opilý jeho chutí a vůní.

Omámeně stiskl v pěsti její blůzu na zádech a nechal si docela vyprázdnit mozek. „Zdá se, že je nejvyšší čas vypadnout.“ Aidan zvedl hlavu. „A zamkni za sebou, Shawne,“ řekl, aniž odtrhl oči od Jude. „Jasně. Dobrou noc, Jude.“

„Dobrou noc.“

Shawn si pohvizdoval, zaklapl a zamkl dveře, zatímco Aidan s Jude dál stáli uprostřed čerstvě vytřené podlahy. „Strašlivě po tobě toužím.“ Donesl si její ruku ke rtům a políbil ji. „To je dobře.“

„Někdy je ale těžké být pořád něžný.“

„Tak nebud’.“ Vzrušení jí projelo jako horká láva. Nabuzená vlastní odvahou přistoupila blíž a začala si rozepínat blůzu. „Můžeš být, jaký chceš, a dělat si, co chceš.“

Ještě se nesvlékala před mužem, tedy ne proto, aby ho vzrušila. Nervozita ale rychle ustupovala slastnému pocitu v břiše a čistě ženskému potěšení z toho, jak se mu oči temně zaleskly.

Černá krajková podprsenka byla hluboce vykrojená a eroticky kontrastovala s mléčnou kůží, přesně jak to mělo být.

„Ježíši.“ Užasle vydechl. „Ty mě chceš zabít.“

„Jen svést.“ Vystoupila z bot. „Dělám to poprvé.“ Pomalu si rozepnula kalhoty. „Takže mi snad odpustíš nějaké ty chyby.“

V ústech mu vyschlo v očekávání věcí příštích. „Nic takového nevidím. Spíš budeš přirozený talent.“

Prsty měla poněkud ztuhlé, ale zajela za pásek kalhot a nechala je spadnout na zem. Další černá krajka, nebo spíš jen trojúhelníček s páskem vysoko na bocích.

Neměla odvalu obléct si ještě podvazkový pás, který jí Darcy vnutila, ale kvůli výrazu Aidanovy tváře se rozhodla zkusit to příště.

„Dneska jsem hodně nakupovala.“

Nedokázal ani promluvit. Stála tam v plném osvětlení, s vlasy staženými dozadu, zasněnými očima mořské bohyně, na sobě nic než pár černých krajek, které si říkaly o sex.

Kterou její součást měl chlap poslechnout víc?

„Bojím se tě dotknout.“

Jude sebrala odvahu, vystoupila z kalhot a udělala krok blíž. „Tak se budu dotýkat já tebe.“ S rozbušeným srdcem ho objala kolem krku a zvedla k němu rty.

Bylo tak vzrušující přitisknout se k němu téměř nahý, když zůstal oblečený. Dodával jí sílu, jak se celý rozechvěl, jako by bojoval s nějakou divokou potřebou.

Zamrazilo ji, když pochopila, že touží dát té jeho divokosti prostor.

„Vezmi si mě, Aidane.“ Kousla ho do spodního rtu a doslova se kolem něho ovinula. „Vezmi si, co chceš.“

Zaslechl, jak jeho sebekontrola vybuchla někde v jeho mozku, jako když se vystřelí z kanónu. Věděl, že je drsný a mnoho s tím nenadělá, jeho ruce ale dráždily a rty se na ní pásly. Její šokovaný vzdech dodal pohon jeho touze, když ji stahoval na podlahu.

Obraceli se tam, ruce divoce šátraly v potřebě brát si víc a víc. Rty i zuby hltaly okraje černého prádla na jejích prsou.

Prohnula se slastně do oblouku, povzbuzená drobnými bolestmi. Nabíjelo ji vědomí, že v něm probudila cosi necivilizovaného. Jen svým bytím. Jen tou výzvou.

V touze dotýkat se tahala za jeho oblečení, dokud neucítila jeho kůži. Pak se přidaly její rty a zuby.

Horkost a divokost, hladové ruce, kterými se navzájem popoháněli k další slasti. Tohle nebyl trpělivý muž a plachá žena, ale obnažená zvířecí žádost. Libovala si v ní, vnímala každý ostrý dotek a snažila se ho vracet. První orgasmus v ní zazářil jako slunce. Ještě, ještě bylo to jediné, na co dokázal myslet. Měl chuť pohltnout ji, sníst zaživa, aby si v sobě už navždy uchoval tu její náhle omamnou vůni. Pokaždé když se zachvěla a vykřikla, si jen pomyslel, že to chce ještě jednou. Znovu a znovu.

Touha spojit se ho přemohla. Prodral se do ní a zvyšoval tempo, když vyvrcholila s jeho jménem na rtech

a přitom ho doháněla v rytmu. Oči se mu zamžily, takže její tvář, výraz i rozvířené vlasy plavaly v jemné mlze.

Pak i tohle vše zmizelo, protože z něho zbyl jen živočich, který je oba na chvíli spolkl.

Ležela na něm s úsměvem na tváři, vyčerpaná, bolavá. On pod ní, zaražený, neschopný slova. Jejich opačné pocity měly stejný důvod. Vzal si ji na podlaze v hospodě. Nedokázal se ovládnout a kontrolovat. Žádná finesa, žádná trpělivost. Nebylo to jemné milování, ale živočišné páření. Jeho chování ho šokovalo.

Jude přemýšlela o tom samém. Ale jejich reakce ji nadchly. Když zaslechl, jak dlouze vydechla, trhl sebou a rozhodl se jí rychle zajistit co největší pohodlí. „Donesu tě nahoru.“

„Hmmm.“ V to rozhodně doufala, aby to všechno mohli zopakovat.

„Možná by sis nejdřív dala horkou koupel a čaj, než tě odvezu domů.“

„Hmmm.“ Vzdychla si znovu a našpulila rty. „Ty se chceš koupat?“ Zajímavý nápad.

„Napadlo mě, že by ses pak mohla cítit líp.“

„Nemyslím, že bych se mohla cítit ještě líp než teď.“

Nadzvedl se, a protože byla neskutečně vláčná, bylo snadné vzít ji na klíně do náruče. Když se usmála a položila si hlavu na jeho rameno, nechápavě zavrtěl hlavou.

„Co to se mnou děláš, Jude Frances? Vezmeš si prádélko, ze kterého šílím, a necháš mě to dělat na podlaze.“

„Mám ještě.“

„Co?“

„Další prádlo,“ odpověděla vesele. „Nakoupila jsem ho plné tašky.“

Teď si bezvládně položil hlavu na její rameno on. „Dobrý bože. To asi další týden nepřežiju.“

„Začala jsem u černého, protože Darcy řekla, že zabere na každého tupce.“

Tomu se jen bezmocně zasmál.

Potěšená jeho reakcí se přitiskla blíž. „Byls jako hračka v mých rukou. Líbilo se mi to.“

„Tak ona si mě takhle zneužívá.“

„Ano. A přeju si, abys mě donesl nahoru, protože je to strašně romantické, lichotí mi to a cítím se děsně žensky. Chci do tvé postele.“

„Když to musí být, tak musí.“ Rozhlédl se po rozházeném oblečení a slíbil si, že se pro něj vrátí. Později.

Když to pak skutečně udělal, nahmatal potmě i tu černou krajkou a všechno odnesl nahoru. Byla samé překvapení, jeho Jude Frances. A nejspíš překvapovala i sama sebe, napadlo ho. Plaché poupě naplno rozkvetlo.

Ted' klidně spala uveleбенá v jeho posteli a zdála se být na tom správném místě. Usedl vedle ní a pozoroval ji. Stejně tak mu připadala, když roznášela drinky v hospodě, pracovala na zahradě nebo se procházela po kopcích v doprovodu O'Tooleovic psa.

Tak hladce zapadla do jeho života. A proč by vlastně nemohla zůstat jeho součástí? Proč by se musela vracet do Chicaga, když tu byla šťastná a on byl šťastný s ní?

Bylo na čase, aby si našel ženu. A založil rodinu. Ještě nepotkal nikoho, s kým by se ta představa zdála tak příjemná.

Stále na něco čekal. A pak se jednoho deštivého večera objevila v jeho hospodě. Osud je někdy takhle prostý. Možná by to viděla jinak, ale on ji přemluví. Nemusela by se vzdát své práce, a tak bylo třeba ještě vymyslet, jak by mohla využít to, co ji nejvíc uspokojovalo. Jako každá praktická žena potřebovala znát svoje možnosti.

Její city k němu byly silné, uvažoval a pohrával si s jejími vlasy. Stejně jako ty jeho. Měla v Irsku kořeny jako

on a každý mohl vidět, že když se k nim vrátila, konečně rozkvetla.

Všechno to mělo logiku, která by ji mohla zaujmout. Možná mu ta představa trochu stáhla žaludek, ale to je přece přirozené, když muž přemýšlí o tak velké životní změně, stálosti a odpovědnosti za manželku a děti.

Pokud se mu mírně zpotily dlaně, nic to neznamenal. Ještě to promyslí a pak zkusí zajít dál. Spokojeně vklouzl do postele vedle ní a přitáhl si ji blíž, jak to měl nejraději.

Když pak usnul, zdálo se Jude o Carrickovi, jak na bílém koni přelétá po obloze nad zemí i vodami. Jak sbírá sluneční kameny, perly měsíce a loví srdce oceánu.

Byl to odvážný krok, ale poslední dobou jich už udělala mnoho. Neviděla na něm nic špatného. Možná je to bláhové a nepraktické, pomyslela si, ale ne ilegální.

Přesto se zahanbeně rozhlédla a pak teprve vynesla stolek na přední zahradu. Místo už měla vybrané přesně v ohybu cesty, kde se trsy kakostů opíraly o prastaré kameny. Než se mohl objevit někdo, kdo by chtěl vědět, co to tam provádí, zaběhla dovnitř ještě pro laptop.

Rozhodla se pracovat venku a ta představa ji doslova nadchla. Změní pracovní místo, aby měla výhled na kopce a křoviny a divoké kvetoucí fuchsie. Slunce jemně pronikalo vrstvami oblaků a vrhalo dolů zlatostříbrné světlo. Vanul mírný vánek, který rozhýbal pouze její květiny a přinášel k ní jejich vůni.

Uvařila si čaj do jednoho s nejhezčích šálků po paní Maude. K dokonalému požitku pak už chyběla jen čokoládová sušenka na talířku.

Jude si přísahala, že o to víc bude pracovat.

Přesto ještě chvíli seděla, popíjela čaj a zasněně pozorovala okolní krajinu. Její soukromé nebe, pomyslela si. Zpěv ptáků, mezi nimiž rozeznala duet strak, pokud to byly straky.

Jedna pro žal, druhá pro radost, vzpomněla si na pořekadlo. A ta třetí? To jí nějak vypadlo. Usmála se. Zůstane tedy u radosti.

No ano, v tu chvíli se nemohla cítit šťastnější. A čím jiným by to štěstí prodloužila než pohádkou?

V náhlé inspiraci se pustila do práce.

Kolem zněl dál ptačí zpěv, motýli třepotali křídly nad květy a včely ospale bzučely, zatímco se nořila do světa čarodějek, bojovníků, elfů a krásných panen.

Překvapilo ji, kolik příběhů za tak krátkou dobu dokázala nasbírat. Víc než dvacet historek, pohádek a pověstí. Materiál postupně narůstal a vůbec jí to nepřipadalo jako práce. Ještě je neměla všechny dokonale rozebrané, a bude to muset dohnat, ale její slova se zdála tak suchá a obyčejná proti řeči pohádkových příběhů.

Možná by mohla některé z nich začlenit do své studie. Proč musely být všechny analýzy tak suchopárně vědecké? Uškodilo by, kdyby do nich přidala trochu domněnek a pocitů nebo vlastních zkušeností? Třeba popisy lidí, kteří příběhy vyprávěli.

Nebo míst, kde je slyšela. Setmělý sál v hospodě, rušná kuchyně O'Tooleových, stezka v kopcích, kde se procházeli s Aidanem. Všechno by pak bylo osobnější a reálnější.

Bylo by to skutečné psaní.

Přitiskla k sobě dlaně a třela je o sebe. Konečně by si mohla dovolit psát, jak vždycky toužila. Když na to pomyslela a představila si tu zářivou možnost, jako by se v ní s klapnutím odemkl nějaký zámek.

A když to nevyjde, co na tom? Zatím byla přinejlepším průměrnou učitelkou. Jestli se z ní stane jen průměrná spisovatelka, alespoň bude dělat něco, po čem zoufale toužila.

Vzrušeně položila prsty na klávesy, ale po chvíli ucukla. Sebeepochybnost, ta stará přítelkyně, jako by usedla na židli vedle ní.

No tak, Jude, ty přece nemáš talent pro takové sebevyjádření. Drž se toho, co znáš. Nikdo ti to přece nevydá. Už předem si toho moc nalháváš. Zůstaň u původního plánu a tohle nech být.

Jasně že jí to nikdo nevydá, pomyslela si s povzdechem, protože je to příliš dlouhé na studii nebo články. Přes dvacet příběhů je moc. Měla by vybrat nejlepších šest, rozebrat je, jak plánovala, a pokusit se najít vydavatele v nějakých okrajových akademických listech. To je rozumná myšlenka.

Na roh stolu si sedl motýl a rozevřel kobaltově modrá křídla. Na chvíli se zdálo, že si ji zvědavě prohlíží stejně jako ona jeho.

Pak zaslechla vzdálenou hudbu, dudy a píšťaly a náhlý plačtivý trylek harfových strun. Proudila jako voda odněkud ze vzdálených kopců a donutila ji zvednout hlavu k mihotavé zeleni.

Proč by se na takovém místě měla chovat jako rozumná Jude? Kouzlo ji tady přece už zasáhlo a stačilo jen najít odvahu víc se mu otevřít.

Ona přece nechce psát žádnou pitomou studii. Bože, chce psát knihu. Nemusí se držet jen toho, co umí a co od ní všichni čekají. Touží se konečně natáhnout po něčem, co teprve pozná a co by sama od sebe nečekala. Uspěje, nebo prohraje, v tom bude svoboda jejího prožitku.

Když se opět ozval hlas sebepochybnosti, hrubě ji odstrčila stranou.

Pršelo a kolem oken se převalovala mlha. V krbu v kuchyňce mé chalupy žhnul oheň. Na pracovní desce stála ve sklenici orosená kytice. Na stolku mezi námi se kouřilo ze šálků s čajem, když mi Aidan vyprávěl tenhle příběh.

Měl hlas jako zdejší krajina, plný hudby a poezie. Stará se o hospůdku v Ardmore, kterou jeho rodina vlastní celé generace, a vytvořil z ní přívětivé a přátelské místo. Často jsem ho tam vídala za barem, jak naslouchá nebo sám vypráví příběhy, zatímco hraje hudba a hosté popíjejí své penty piva.

Je to člověk s osobním kouzlem a tváří, která přitahuje pohledy žen a budí důvěru mužů. Má vždy připravený

úsměv a krotí svůj temperament, třebaže obojí je velmi silné. Když toho deštivého odpoledne usedl v tichu mé kuchyně, pustil se do vyprávění.

Jude zvedla ruce z klávesnice a přitiskla si je na rty. Oči jí jasně zazářily uvědoměním si té chvíle. Tak ona začala, pustila se do toho a je nadšená. Její vlastní slova. Bože, cítila se jako opilá.

Zhluboka se nadechla pro uklidnění a začala psát příběh o lady Gwen a princí Carrickovi.

Vše znovu přečetla, přidala popis toho, jak Aidan vyprávěl, co si myslela, jak oheň ohříval místnost a jak si sluneční paprsek přišel pohrát na jejím stole.

Když byla u konce, vrátila se k úvodu, změnila některé věty a připojila další. V návalu energie otevřela nový dokument, protože potřebovala nějaký prolog. Myšlenky jí náhle proudily hlavou, a tak bez oddechu zapisovala, co přinesla inspirace.

V hlavě slyšela jakousi píseň s prostým, ale zázračným textem. *Já píšu knihu.*

Aidan se zastavil u zahradní branky a chvíli ji jen tak pozoroval. Takový hezký pohled, pomyslel si, jak tam seděla uprostřed květin a klapala do kláves té chytré mašinky, jako by na tom záležel její život.

Na hlavě veselý slamák proti slunci a na nose brýle s černými drátěnými obroučkami. Jasně modrý motýl se jí třepotal u ramene, jako by četl slova vyskakující na obrazovce.

Nohou vytřukávala jakýsi rytmus ve své hlavě. Napadlo ho, jestli si to uvědomuje a slyší hudbu jako podbarvení svých myšlenek.

Rty měla protažené v úsměvu, takže to byly příjemné myšlenky. Doufal, že mu je nechá přečíst. Mohla za to jeho láska, nebo byla opravdu tak nádherná a vyzařovala tichou silou?

Neměl v úmyslu ji rušit, dokud neskončí, a tak se jen opřel o branku s tím, co jí nesl, zaklesnutým v ohbí lokte.

Náhle se zarazila, sundala ruce z kláves, jednou se chytila za srdce a rozhlédla se. Zadívala se na něho a i na tu dálku rozeznal v její tváři směsici různých pocitů. Radost, překvapení a pak mírnou rozmrzelost.

„Dobrý den přeju, Jude Frances. Nerad ruším od práce.“

„No...“ Vnímala jeho blízkost. Něco vycítila, i když to znělo směšně, nějakou změnu ve vzduchu. Teď ji nachytil. „To nic.“ Rychle uložila dokument, zavřela ho a brýle odložila na stolek. „To není nic důležitého.“ Je to to nejdůležitější, je to všechno, chtělo se jí zakřičet. Celý můj svět. Vlastní svět. „Já vím, že je divné sedět tady venku,“ začala se omlouvat a vstávat.

„Proč? Je nádherně.“

„Ano... ano, to je.“ Vypnula počítač, aby šetřila baterii. „Nějak jsem zapomněla na čas.“

Protože to říkala, jako by se z něčeho zpovídala, musel se zasmát a volnou rukou si otevřel branku. „Zdalo se, že se dobře bavíš a jde ti to od ruky. Proč si dělat starosti s časem?“

„Tak jen řeknu, že je čas na přestávku. Čaj sice už dávno vychladl, ale...“

Zmlkla, když rozeznala, co nese v náruči. Potěšeně spěchala blíž. „Ty máš štěňátko! No, není nádherné?“

Procházka z Ardmoru štěně uspala, ale nové hlasy ho zburcovaly. Nejdřív si mocně zívlo a pak otevřelo hnědá kukadla. Byla to černobílá chlupatá kulička s vlajícími oušky a krátkým pohyblivým ocáskem.

Nadšeně vykviklo a hned sebou začalo šít.

„Ty jsi zlatíčko. Takový měkoučký mazlíček,“ šeptala Jude, když jí Aidan vložil pejska do rukou. Mazlila se s jeho srstí a on jí za to na oplátku olizoval tvář.

„Není třeba se ptát, jestli se vy dva jeden druhému líbíte. Láska na první pohled, a to na ni naše Jude nevěří.“

„Kdo by mu odolal?“ Zvedla štěně do vzduchu a to se jen tetelilo blahem.

„Clooneyovic fenka před pár týdnů porodila a já měl dojem, že tenhle má nejlepší povahu. Je zrovna odstavený a připravený na nový domov.“

Jude si dřepala, nechala si štěně lézt po klíně a lehat na zádička, aby ho podržela na břiše. „Vypadá připravený na cokoli. Jak ho pojmenuješ?“

„To je na tobě.“

„Na mně?“ Zvedla hlavu, ale zasmála se, když ji štěně kouslo do prstu, aby si znovu zjednálo její pozornost. „Nenasyta, co? Ty chceš, abych mu dala jméno místo tebe?“

„Za sebe. Přinesl jsem ho tobě, pokud ho budeš chtít, aby ti dělal společnost na tomhle Vílím kopci.“

Ruce jí ztuhly. „Tys ho přinesl mně?“

„Máš ráda O'Tooleovic fenku, tak mě napadlo, že by ti štěně udělalo radost.“

Jen tiše zírala, a tak Aidan začal couvat. „Ale jestli se o něj nechceš starat, vezmu si ho sám.“

„Tys mi přinesl štěně?“

Přešlápl z nohy na nohu. „Asi jsem se tě měl nejdřív zeptat, ale chtěl jsem tě překvapit a...“

Ztichl, když náhle usedla na zem, vzala psa do náruče a rozplakala se.

Slzy docela snášel, ale tyhle přišly bez varování a neznal jejich přesný důvod. Čím víc se štěně tetelilo v jejích rukou, tím pevněji ho tiskla a usedavěji plakala.

„Ale drahoušku, to ne, tohle není třeba.“ Dřepal si vedle, našel kapesník a začal ji hladit. „No tak, je to jen moje vina.“

„Tys mi přinesl štěně.“ Skoro zakvílela a pejsek se k ní soucitně přidal.

„Já vím, já vím, promiň. Měl jsem to líp promyslet. Bude spokojený i v hospodě. Žádný problém.“

„Je můj!“ Když se pro něj Aidan natahoval, schoulila se a zakryla ho tělem. „Dals mi ho, tak je můj.“

„No jo,“ řekl opatrně. Bože, ta ženská je ale záhada. „Takže ho chceš, nebo co?“

„Vždycky jsem chtěla štěně.“ Vzlykala a pohupovala se dopředu dozadu.

Aidan si prohrábl vlasy a vzdal to. Posadil se na zem vedle ní. „Tak proč sis ho nepořádila?“

Konečně zvedla uplakaný obličej. „Moje matka má kočky,“ vypravila ze sebe škytavě.

„Aha.“ Ale ještě to nechápal. „Kočky jsou prima. My taky jednu máme.“

„Tohle je honorace. Krásné, vznešené, uhlazené a mrzuté. Čistokrevné siamské. Ale nikdy mě neměly rády. A já si tolik přála pitomé štěně, které bude ničit nábytek a boty a... bude mě mít rádo.“

„Myslím, že tohle ti splní všechno najednou.“ Aidan ji s úlevou pohladil po tváři smáčené slzami a psím olizováním. „Takže mě nebudeš proklínat, až bude nechávat loužičky na podlaze a žvýkat tvoje italské botky, co Darcy tak obdivuje?“

„Ne. Je to ten nejhezčí dárek, co jsem kdy dostala.“ Natáhla se k Aidanovi a nadšené štěně jemně přimáčkla mezi jejich těly. „Ty jsi ten nejbáječnější chlap na světě.“

Stejně jako Jude teď pejsek olízl i Aidana.

Chtěl jí udělat radost a už se nemusel cítit provinile, protože se to víc než povedlo. Jak mohl tušit, že tím malým oříškem někomu splní dětský sen?

Zahnal nejisté pocity a zakryl její rty svými.

Přál si, aby byla šťastná, a to bylo nejdůležitější.

„Potřebuju knihu,“ zamumlala.

„Knihu?“

„Nevím, jak se mám o štěně starat. Potřebuju si koupit odbornou literaturu.“

Jelikož to byla její obvyklá reakce, zazubil se. „Ze všeho nejdřív potřebuješ staré noviny, abys mohla likvidovat loužičky, a pak kus provazu, abys zachránila boty.“

„Provazu?“

„Který by žvýkal místo nich.“

„Aha, to je chytré.“ Celá teď zářila. „Ale taky jídlo, obojek, hračky a očkování. A...“ Znovu zvedla psíka radostně do vzduchu. „A mě. Bude potřebovat mě. To ještě nikdo nepotřeboval.“

Já tě potřebuju. Slyšel ta slova v mysli, tlačila se mu na jazyk, jenže ona už vyskočila a točila se se štěnětem v kruhu.

„Musím zanést svoje věci dovnitř a pak vyrazit do vesnice sehnat všechno, co je třeba. Počkal bys a hodil mě tam?“

„Jasně, proč ne. Ten stolek odnesu, ty se tady zatím seznam se svým novým kámošem.“

Cestou ke stolku si nejistě vydechl. Je lepší, že to nevyslovil, přesvědčoval se. Ještě je moc brzy měnit úroveň jejich vztahu a začínat o manželství.

Má čas promyslet si, jak na to jít nejlíp.

Koupila červený obojek, vodítko a jasně modré misky. Aidan našel kus lana a uvázal na něm pevný uzel. I tak ještě naplnila pár nákupních tašek věcmi, které se jí pro štěněčí štěstí zdály nezbytné.

Pak ho vzala na procházku po vesnici, nebo to aspoň zkusila. Většinu času se pokoušel setřást obojek, zamotával se do vodítka nebo ho okusoval. Rozhodla se, že si pořídí výcvikový manuál.

Na konci vesnice narazila na Brennu, která nakládala kufřík s náradím do dodávky parkující před místním motelem.

„Ahoj, Jude, copak to máš? Není to jeden od Clooneyových?“

„Je. Že je krásný? Dala jsem mu jméno Finn, po velkém bojovníkovi.“

„Tak bojovník, jo?“ Brenna si dřepa a přátelsky Finna podrbala. „No jo, divoch.“ Zasmála se, když pes vyskočil a olízl jí obličej. „Ten je opravdu čilý. Bude to prima společník.“

„To Aidan taky říkal. On mi ho přinesl.“

Brenna našpulila rty a zvedla hlavu. „Vážně?“

„Dneska odpoledne. Bylo to od něj moc sladké. Myslíš, že ho Betty bude mít ráda?“

„Jasně, Betty taky miluje společnost.“ Brenna pejska naposled pohladila a vstala. „Štěně jí udělá radost. Zrovna jsem chtěla zajet do hospody na jedno pivo, nechceš se připojit? Zvu tě.“

„Díky, ale musím dostat Finna domů, určitě už bude hladový.“

Jakmile se rozešly, vyrazila Brenna do hospody. Mrkla na Darcy, trhla hlavou a vlákala ji k rohovému stolu, kde měly trochu soukromí.

Darcy jí rovnou donesla sklenici harpu. „Copak se děje?“

„Sedni si na minutku.“ Ztišila hlas a přes Darcyino rameno sledovala Aidana. „Právě jsem na ulici potkala Jude s novým štěnětem.“

„Tak ona má pejska?“

„Ššt. Nekřič, nebo zaslechne, že o tom mluvíme.“

„Kdo zaslechne co?“ zašeptala Darcy.

„Aidan, že mluvíme o tom, jak dneska vybral štěně u Clooneyových – moc hezké – a donesl ho Jude jako dárek.“

„On...“ Darcy se zarazila, protože ji Brenna znova tišila, a pak se spiklenecky naklonila blíž. „Aidan že jí dal

štěně? Mně o tom ale nic neřekl, ani nikomu jinému, pokud vím.“

Darcy se nad tou překvapivou novinkou zamyslela. „Občas holkám dával šperky, ale to už musela být vzácná chvíle.“

„To mě taky napadlo.“

„Nebo kytky,“ pokračovala Darcy, „když ho některá zaujala, ale tohle je něco úplně jiného.“

„Přesně tak.“ Brenna pro důraz plácla rukou do stolku. „Tohle je živá věc a natrvalo. Sladký dárek, nejen poděkování za hezké chvílky v posteli.“ Vzala sklenici a napila se.

„Jude mu přivezla ten obraz a on z něj byl celý na měkko. Tak třeba jí to chtěl něčím oplatit a náhodou narazil na štěně.“

„Kdyby jí chtěl oplatit obraz, kterej se mi teda taky moc líbil, dal by jí náramek nebo tak něco. Dárek za dárek,“ odpověděla Brenna přesvědčeně. „Štěně je něco daleko víc.“

„To máš pravdu.“ Darcy bubnovala prsty do stolu a přimhouřenýma očima pohlédla na bratra za barem. „Ty myslíš, že je do ní zamilovaný?“

„Vsadila bych si na to.“ Brenna se zavrtěla. „Měly bysme to zjistit, a když ne my, tak Shawn. Z něj to pak snadno dostaneme, protože moc nemyslí a nedává si pozor na pusy.“

„Jo, ale zase hodně drží s Aidanem. Ona by se mi jako švagrová líbila,“ uvažovala Darcy dál. „A připadá mi, že se k Aidanovi hodí jako nikdo. Taky se na žádnou ženskou nikdy nedíval jako na ni. Jenže všichni chlapi z naší rodiny jsou v tomhle děsně pomalí. Mamka říkala, že musela tátu přímo bombardovat láskou, než ji konečně požádal o ruku.“

„Má v plánu zůstat ještě tři měsíce.“

„Tak to ho budeme muset trochu postrčit. Oba jsou typy pro manželství, takže by to neměl být takový problém. Ale musí se to promyslet.“

Aidan se nespletl. Finn byl skvělý společník. Procházel se s Jude po kopcích a sám se nějak zabavil, když trhala zvonky a jiné květiny na počátku léta. To přicházelo do Irska jako nádherná teplá vlna a vzduch jím poeticky voněl.

Když se zamračilo a z nebe padal sametový déšť, zachumrlala se s pejskem v domku.

Jakmile bylo sucho, užívali si spolu těch dlouhých toulek, kdy divoce běhal v kruzích kolem oddané fenky Betty.

Jude si přitom pokaždé vzpomněla na muže, kterého zahlédla cestou z Dublinu, jak se procházel se svým psem. A jak snila o tom moci dělat to samé, kdykoli se jí zachce.

Stejně jako pes toho muže i Finn usínal u krbu, když se pokusila péct svůj první chleba. A pak také smutně vyl, když se ve tři ráno o samotě probudil.

Jakmile začal vyhrabávat květiny, musela si s ním Jude dlouze promluvit. Dokonce se celé dva týdny dokázal držet dál od jejích bot. Kromě jednoho případu, na který oba rychle zapomněli. Nechala ho volně běhat, dokud se neunavil, a pokud to počasí dovolilo, vynesla si stolek ven a on vyspával pod její židlí.

Její kniha bylo takové tajemství. Ani sama sobě ještě nepřiznala, že by ji moc ráda vydala a viděla na pultech s krásnou obálkou a svým jménem.

Tuhle skoro bolestnou naději pečlivě ukrývala. O to víc se vrhala do práce, která jí přinášela radost. Navíc si po večerech často našla hodinku dvě, aby načrtla zamýšlené ilustrace ke svým příběhům.

Zdály se jí primitivní a podivné, protože hodiny kreslení, kam ji rodiče zapsali, nikdy nepovažovala za velký přínos. Ale bavilo ji to.

Pokud dorazila návštěva, vždy se ubezpečila, že je vše dobře schované, i když občas velmi narychlo.

Právě v kuchyni zkoušela znovu nakreslit svůj domek, a výsledek se jí zdál docela dobrý, když se ozvalo klepání na dveře a vzápětí bouchnutí.

Nadskočila, až se Finn hlasitě rozštěkal, a nacpala výkresy do jedné složky.

Sotva ji stačila zavřít a strčit do zásuvky, už se dovnitř hnuly Darcy s Brennou.

„Tady je ten bojový pes.“ Brenna se svezla na podlahu a jako obvykle začala se štěnětem něžně zápasit.

„Nemáš něco studeného pro unavenou kámošku, Jude?“ Darcy vklouzla na židli u stolku.

„Nějaké nealko tu je.“

„Pracovala jsi?“ zeptala se zvědavě Darcy, když Jude otevřela lednici.

„Ani ne. Co jsem chtěla, to už jsem dneska stihla udělat.“

„Fajn, protože pro tebe s Brennou máme plán.“

„Ano?“ Jude pobaveně nalévala pití. „Snad tak brzy nechcete na další nákupy?“

„To já chci pořád, ale o tohle nejde. Už tady s námi žiješ čtvrt roku.“

„Víceméně,“ souhlasila Jude a snažila se nemyslet na to, že už má půlku pobytu za sebou.

„Tak nás s Brennou napadlo, že je nejvyšší čas na *ceili*.“

Jude si zaujatě sedla na židli. Vždycky ráda poslouchala, jak babička vypráví o *ceili*, kterých se zúčastnila jako dítě. O jídle, hudbě, tanci a jak všeho byl plný dům i dvorek. „Vy chcete uspořádat *ceili*?“

„Ne.“ Darcy se zazubila. „Ty.“

„Já?“ Jude s hrůzou otevřela pusu. „To bych nemohla. Ani neuměla.“

„Na tom nic není,“ ujišťovala ji Brenna. „Paní Maude ho pořádala každý rok touhle dobou, dokud jí vydrželo zdraví.“

Gallagherové budou hrát a další se k nim určitě přidají a každý donese nějaké jídlo a pití.“

„Stačí jen, když je pozveš do domu a užiješ si to,“ dodala Darcy. „My ti to pomůžeme dát dohromady a rozhlásit po okolí. Myslely jsme, že od soboty za týden, to je slunovrat, by se to hodilo. Svatojánská noc je na *ceili* skvělý čas.“

„Za týden?“ vyrazila ze sebe Jude. „Ale to je moc brzo. Copak bych to mohla stihnout?“

„To naprosto stačí.“ Darcy na ni mrkla. „Pomůžeme ti, neboj. A myslíš, že bys mi půjčila ty červené šaty s proužky a to nové sako?“

„No jistě, ale já vážně nemůžu...“

„Žádný obavy.“ Brenna se šla posadit. „Naše mamka se taky ráda přidá. Bude to pro ni rozptýlení, protože ji Maureen pořád moří s tou svatbou. Jinak bych ti radila dát muzikanty do obýváku a soudky s pitím a to ostatní ven. A lidi můžou chodit od jednoho k druhému.“

„Budeme muset přesunout nějaký nábytek kvůli tancování,“ napadlo Darcy. „A jestli se udělá hezky, dáme nějaké židle taky ven.“

„Bude úplněk. Mamku napadlo, že by se venku měly zapálit svíčky, aby to bylo slavnostnější, a lidi nezakopávali.“

„Ale já...“

„Co kdyby Shawn uvařil colcannon, Darcy?“ přerušila Brenna Jude, než mohla protestovat.

„Jasně, nadělá spoustu št'ouchaných brambor s cibulí a hospoda dodá pár sudů a lahví. A tvoje máti by mohla upéct masový koláč, nikdo ho neumí líp než ona.“

„To by jí asi udělalo radost.“

„Bezva.“ Jude měla dojem, že se topí, a její kamarádky jí místo lana hážou kotvu. „To snad ani nemůžu chtít.“

„Aidan ten večer zavře hospodu, takže přijdu brzo a se vším ti pomůžu.“ Darcy si spokojeně vydechla. „Takže už je to skoro v kupě.“

Jude se zmohla jen na to, že si položila hlavu na stolek.

„Já myslím, že to šlo dobře,“ řekla Darcy Brenně, když naskočily do dodávky.

„Cítím se provinile, že jsme to na ni takhle vybaflý.“

„Vždyť to děláme pro ni.“

„Zůstala tam bledá jako stěna, ale jinak to šlo.“ Brenna se smíchem nastartovala. „Ještě že jsem si vzpomněla, že můj táta požádal mamku o ruku na *ceili* zrovna v tomhle domku. To je dobré znamení.“

„Od čeho má člověk kamarády?“ Někdo by mohl myslet, že je povrchní, ale nebylo věrnější kamarádství než s Darcy Gallagherovou, pokud se k němu uvolila. „Je do něho cvok, ale neměla by odvahu dostrkat ho, kam by chtěla. Postaráme se o ten správný večer a hudbu a já přijdu dost brzo, abych ji tak vyparádila, že Aidanovi vypadnou oči z důlku. A jestli ani tohle nezabere, tak mu není pomoci.“

„Pokud můžu soudit, tak žádnému chlapovi u vás v rodině není pomoci.“

„Jak mám proboha pořádat večírek,“ ptala se Jude, „když vůbec netuším, kolik lidí přijde? Vždyť nemám menu ani časový plán. Vlastně žádný plán.“

Protože ji mohl slyšet jedině Finn, a ten na to neměl odpověď, klesla do křesla v dokonale uklizeném obýváku a zavřela oči. Už celé dny jen smýčela. Aidan se jí smál a tvrdil, že to není potřeba. Že prý nikdo v koutech prach hledat nebude, ani ji za to neodsoudí k deportaci. Nerozuměl tomu. Prese všechno to byl jenom chlap. Jak domek vypadal, bylo to jediné, nad čím měla kontrolu. „Je to můj dům,“ zašeptala. „A dům je odrazem ženy, ať máme kterékoli století.“

V minulosti pár večírků uspořádala, ale obvykle měla týdný nebo dokonce měsíce na jejich přípravu. Připravila si seznamy a téma večírku, pozvala catering a pečlivě vybírala lahůdky.

A snědla tuby prášků proti bolení břicha. Ted' se od ní čekalo, že jen otevře dům přátelům i cizím lidem.

Už nejmíň šest lidí, které nikdy neviděla, ji dole ve vesnici zastavilo a zmínilo se o *ceili*. Doufala, že se tvářila potěšeně a řekla něco vhodného, ve skutečnosti ale trnula hrůzou.

Mělo to být její první *ceili*. První opravdový večírek v jejím domku a vůbec v Irsku.

Proboha, vždyť se ocitla na jiném kontinentu. Jak mohla tušit, co se po ní přesně chce?

Měla by asi spolknout aspirin velký jako celý Ardmore.

Znovu se pokusila uklidnit, opřela si hlavu dozadu a zavřela oči. Mělo to být neformální. Lidí přinesou kbelíky

a tácy a celé hory jídla. Ona to pouze naaranžuje, uklizeno už má.

Koho se to snaží obalamutit? Všechno to směřuje k pořádné katastrofě.

Domek je na takovou akci moc malý. Jestli se dá do deště, nemůže po lidech chtít, aby stáli pod deštníkem na dvoře, zatímco jim bude podávat jídlo oknem. Uvnitř nebylo dost míst na stání ani na sezení, snad ani dost kyslíku, aby se všichni pozvaní mohli nadechnout, a rozhodně ne dost Jude Murrayové, aby všem dělala hostitelku.

A co hůř, několikrát se zapomněla u své knihy a zanedbala některé věci na seznamu příprav. Opravdu si předsevzala, že bude psát pouze do jedné hodiny v noci. Dokonce si nastavila budík, když ten čas jednou přetáhla. Jenže pak ho zase zamáčkla, aby mohla dopsat kapitolu, a probrala se až ve tři ráno. A tak nebyla ani jedna koupelna nablýskaná podle jejích představ.

Přesto všechno se za několik hodin začnou scházet lidé a budou čekat, že je nakrmí a zabaví.

Prý si s ničím nemá dělat starosti. Opakovali jí to pořád dokola. Ale *samozřejmě* že si je musí dělat. Musí myslet na jídlo, nebo ne? Je to její dům a ona je neurotická, tak co lidi vlastně čekají?

Pokusila se upéct dortíky, ale byly jako kus šutru. Ani Finn se jich nedotkl. Podruhé už to vyšlo lépe, alespoň ochutnal, než to vyplivl. I tak musela přiznat, že se z ní žádná hvězdná cukrářka nestane.

Podařilo se jí připravit alespoň pár dobrých omáček podle receptů staré paní Maude, přesto měla obavy, aby někoho nepřiotrávila.

V troubě se pekla šunka. Už třikrát kvůli ní volala babičce, protože byla tak veliká, že netušila, jak pozná, že je hotová.

Nejspíš zůstane uvnitř napůl syrová a několika hostům se udělá zle. Aspoň ji lidem nabídne v uklizeném domě.

Díkybohu, že k drhnutí podlahy a mytí oken nepotřebovala žádný zvláštní talent. Tohle měla skutečně v pořádku.

V noci sprchlo a od moře ještě vanula mlha, ale vzduch se postupně pročistil a nastal slunečný letní den, plný ptačího zpěvu a rozkvetlých květin. Mohla jen doufat, že aspoň počasí vydrží. Nablýskaná okna nechala otevřená, aby dovnitř proudil vzduch provoněný Maudeinými růžemi a svlačcem. Tahle vůně Jude trochu uklidňovala.

Květiny! Vyskočila ze židle. Vždyť žádné nenařezala na výzdobu domu. Vyrázila do kuchyně pro nůžky a Finn za ní. Na čerstvě navoskované podlaze uklouzl a narazil hlavou do skříňky.

To samozřejmě vyžadovalo hodně mazlení a hlazení. Jude ho se slovy útěchy donesla ven. „Tak, ale žádné hrabání v záhonech, ano?“

Zbožně na ni pohlédl, jako by ho nikdy nic takového nemohlo napadnout. „A nehonit se za motýly mezi kytkami,“ dodala, postavila ho na zem a pohladila po zádech. Pak vzala košík a začala vybírat nejvhodnější květy do vázy. Tohle jí vždycky dělalo radost. Volit správné tvary, barvy a vůně pro co nejzajímavější kytici. Procházela se po kamenné stezce, která jako by mezi záhonky vedla dál do nekonečných kopců a ztichlé krajiny.

Kdyby si tady měla vytvořit domov natrvalo, uvažovala, rozšířila by zahradu o něco dál za dům. Na východní straně by nechala postavit menší zídku, kterou by pokryla popínavými růžemi nebo trsy levandule. A před ní by vysázela celou řeku Jiřinek. Na západní straně by se možná vyjímal loubí s nějakou sladce vonící popínavkou.

Přes zahradu by vedla pěšina, která by směřovala přímo do okolních kopců a polí.

Někde by přidala ještě kamennou lavičku, kde by večer po práci mohla usednout a naslouchat světu, který vytvořila.

Byla by přesídlená americká spisovatelka z chaloupky na Vílím kopci, kde žije s květinami a věrným psem. A navíc s milencem.

Jistě, šlo jen o fantazii, připomněla si. Její čas tady už pomalu končil. Na podzim se vrátí do Chicaga. A i když najde odvahu nabídnout svoji knihu nějakému nakladateli, bude si muset hledat ještě jinou práci. Těžko by vystačila jen s úsporami. A nebylo by to... správné.

Nebo ano?

Nakonec zase skončí ve školství, usoudila. Představa praxe privátního psychologa byla pochybná a učení se zdálo jako jediná možnost. Aby ji nepřemohla deprese, radši na to nemyslela. Třeba najde místo v malé soukromé škole, kde by se studenty cítila větší propojení. A měla by čas dál psát. Toho už se nechtěla vzdát.

Odstěhuje se někam na předměstí, koupí malý domek. Nic ji přece nenutí zůstat v bytě v centru města. Stačila by garsonka, jen jako pracovna pro psaní, protože o knihu se pokusí. Už si nedovolí být zbabělec, když jde o tak důležitou věc. Nikdy víc.

A do Irska se může vrátit. Zase v létě na pár týdnů. Navštíví přátele a nabije si psychiku. A opět uvidí Aidana.

Ne, na to by neměla myslet. Na další léto anebo nějaké ještě vzdálenější. Žije teď a to kouzelné okno dokázala otevřít tady. Proto by si toho času měla vážit, že je tak cenný a omezený.

Oba dva nejspíš půjdou dál. To je nevyhnutelné.

Nebo on půjde a ona se vrátí. Je úžasné vědět, že už nikdy nebude stejná. Už byla někdo jiný. Teď dokáže

budovat nový život. I kdyby nebyl jako její fantazie, bude uspokojivý a produktivní.

Mohla by být šťastná a naplnit svůj čas. Poslední tři měsíce jí ukázaly, kde jsou možnosti. Dokončí, co začala.

V duchu si gratulovala. Ze zamyšlení ji vytrhl Finn, který radostně vyštěkl a hnal se přes zahradní sedmikrásky k brance.

„Dobrý den, Jude.“ Mollie O’Tooleová vešla na dvorek a pustila Finna ven, aby se mohl vrhnout na Betty. Psi se vzápětí šťastně rozběhli do kopců. „Řekla jsem si, že se zastavím, jestli s něčím nepotřebuješ pomoci.“

„Ani nevím, co dělám, tak snad radou.“ Pohlédla do košíku. „Nařezala jsem těch kyttek moc.“

„Květin není nikdy dost.“

Mollie uměla vždycky říct tu správnou věc, pomyslela si Jude s obdivem a vděčností. „Jsem moc ráda, že jste tady.“

Mollie mávla rukou, ale potěšeně se začervenala. „Je hezké, že to říkáš.“

„Myslím to vážně. Vždycky se vedle vás cítím klidnější, jako by se nic nemohlo pokazit, když jste poblíž.“

„No, to mi tedy lichotí. A je tu něco, čeho se bojíš, že by se pokazilo?“

„Všechno.“ Ale Jude to řekla s úsměvem. „Půjdemě dovnitř. Než dám kytky do vody, určitě mi řeknete, na co jsem zapoměla.“

„Vsadím se, že vůbec na nic, ale velmi ráda ti pomůžu s aranžováním.“

„Myslela jsem, že je rozmístím po celém domě do různých lahví a misek. Maude tady nemá žádnou opravdovou vázu.“

„Protože to dělala taky tak. Dala od každého trochu všude. Jsi jí víc podobná, než myslíš.“

„Vážně?“ Zvláštní jak ji představa, že je podobná ženě, kterou nikdy nepoznala, potěšila.

„Ano. Staráš se o květiny, chodíš na dlouhé procházky, hovíš si tady v tom domku, ale dveře pro přátele máš vždycky otevřené. A máš její ruce,“ dodala Mollie. „Jak už jsem říkala. A taky kus jejího srdce.“

„Ona žila sama.“ Jude se rozhlédla po útulném domku.

„Vždycky.“

„Vyhovovalo jí to. Ale nebyla osamělá. Jen už po Johnnym nikoho tak nemilovala. Anebo jak sama říkala, nemilovala nikoho v tomhle životě. Hm.“ Mollie nasála vzduch, „máš v troubě šunku. Voní hezky.“

„Fakt?“ Jude se cestou do kuchyně také nadechla. „Mohla byste se na ni podívat, Mollie? Dělán ji poprvé a jsem z toho nervózní.“

„Jasně, kouknu se.“

Otevřela troubu a prohlédla si pečeni, zatímco Jude stála opodál s košíkem a kousala si spodní ret.

„Je to super. Skoro hotové,“ oznámila, když zkontrolovala, jak jde snadno stáhnout kůrčička. „A voní tak, že ti z ní nejspíš na zítřejší oběd nezbyde vůbec nic. Můj Mick pečenou šunku miluje, tak mám strach, aby ji nezblajzl sám.“

„Vážně?“

Mollie zavrtěla hlavou a zavřela troubu. „Jude, ještě jsem nepoznala ženskou, kterou by tak překvapila každá pochvala.“

„Jsem neurotická.“ Ale řekla to spíš jako vtip než omluvu. „To asi víš nejlíp ty. Chalupu jsi dokonale uklidila a na sousedku nezbylo nic než nějaká ta rada.“

„Ráda si ji poslechnu.“

„Tak až naaranžuješ květiny, dej šunku chladit, ale hodně vysoko, aby ji nezačal ochutnávat pes. Mám totiž podobnou zkušenost a nebyla moc příjemná.“

„Dobrá rada.“

„A pak běž nahoru a udělej si radost dlouhou koupelí s bublinkami. Slunovrat je dobrý čas na *ceili* a ještě lepší na romantiku.“

Mateřským gestem ji pohladila po tváři. „Vezmi si nějaké hezké šaty a zatanči si s Aidanem při měsíčku. A slibuju, že zbytek se postará sám o sebe.“

„Vždyť ani nevím, kolik lidí dorazí.“

„Deset nebo sto deset, co na tom sejde?“

„Sto deset?“ zajíkla se Jude a zbledla. „Každý se stejně přijde hlavně pobavit.“ Mollie našla láhev na květiny. „*Ceili* znamená hlavně zábavu a pohostinnost. A to Irové umějí, dávat i brát.“

„Co když nebude dost jídla?“

„To je ta nejmenší starost.“

„A co kdyby...“

„Kdyby jsou chyby.“ Mollie pobaveně rozhodila pažemi. „Dům je hezký a přívětivý. Udělej to samé se sebou a zbytek, jak jsem řekla, přijde sám.“

Moc hezká rada, usoudila Jude, ale nevěřila jí ani trochu. Protože koupel nemohla nic pokazit, napustila si horkou vodu do své oblíbené vany na nožkách a ponořila se do bublinek, až jí plet' zrudověla a voda pomalu stydla.

Pak se natřela krémem, co koupila v Dublinu, a začala se cítit žensky.

Naprosto uvolněná s myšlenkou na krátký ozdravný spánek se vydala do ložnice. A zavřískala. „Panebože, Finne!“

Pes právě uprostřed její postele sváděl urputnou bitvu s jejími polštáři. Peří lítalo všude kolem. Otočil se k ní, vítězoslavně zavrtěl ocasem a v tlamě stále držel jeden roztržený polštář.

„Moc, moc ošklivý pes!“ vykřikla a spěchala k posteli. Štěně vycítilo zábavu a seskočilo i s polštářem dolů. Další peří se vysypalo na zem a nechávalo na ní bílou cestičku.

„Ne, to ne! Stůj! Počkej. Finne, okamžitě mi to dej!“

Rozběhla se za ním, až na ní župan vlál, a snažila se sbírat peří. Utekl jí až dolů, kde ho dostihla, jen udělala tu chybu, že chytla polštář místo psa.

Oči se mu divoce zaleskly, že bude přetahovaná. Hravě vrčel, zaťal zuby do polštáře a škubal hlavičkou, až další peří létalo na všechny strany.

„Pusť to! Krucinál, podívej, co děláš.“ Skočila po něm, ale na peří a vosku uklouzla, natáhla se a přejela po břiše půlku obýváku.

Vtom zaslechla klapnutí dveří, ohlédla se přes rameno a pomyslela si: *Tak to je perfektní, absolutně perfektní.*

„Copak to provádíš, Jude Frances?“ Aidan se opíral o dveře a za jeho zády vykukoval Shawn.

„Ale nic.“ Odfoukla si vlasy a trochu peří z očí. „Nedělám vůbec nic.“

„Já myslel, že budeš pucovat vypucované a leštit naleštěné jako celý týden předtím, a ty se tady povaluješ a hraješ si se psem.“

„Ha ha.“ Posadila se na podlaze a mnula si loket, kam se při pádu uhodila. Finn přehopkal místnost a hrdě vyplivl polštář k Aidanovým nohám.

„Aspoň tak. Dej mu to.“

„Tak jsi ho přepral. Je už docela mrtvej, že?“ Aidan štěně pochvalně poplácal a šel pomoci Jude na nohy. „Neublížila sis?“

„Ne.“ Vážně se na něj zadívala. „Tohle není k smíchu.“ Odstrčila mu ruku a zamračila se na Shawna, který se také hihňal. „Všude samé peří. Bude trvat týden, než všechno pochytám.“

„Začni tím ve vlasech.“ Aidan ji popadl v pase a zvedl ze země. „Máš ho všude na sobě.“

„Prima, díky za pomoc. Ale teď to musím uklidit.“

„Dovezli jsme pár soudků. Zaneseme je za dům.“ Odfoukl jí prýrku z tváře a přičichl k jejímu hrdlu. „Báječně

voníš,“ zašeptal, když do něj znova strčila. „Běž pryč, Shawne.“

„Neopovažuj se. Na tohle nemám čas.“

„A zavři za sebou,“ dodal Aidan a přitáhl ji blíž.

„Vezmu s sebou psa, stejně už to tady dokončil. Pojd', ty strašlivá bestie.“ Shawn se usmál na štěně a poslušně zavřel dveře.

„Musím uklidit ten binec,“ protestovala Jude.

„Na to je dost času.“ Aidan ji pomalu zatlačoval ke stěně.

„Nejsem oblečená.“

„To jsem si všiml.“ Opřel ji zády o zeď a přejel dlaněmi po těle. „Dej nám jednu pusu, Jude Frances. Takovou, co mi dá sílu do nekonečně dlouhého dne.“

Zdálo se to jako docela rozumná žádost, zvlášť když se jí tak intimně zadíval do očí a tiskl se k ní pevným, teplým tělem. Ovinula se mu pažemi kolem krku, prudce ho otočila, přitiskla zády ke zdi, přimáčkla se na něho a horce ho políbila.

Vydal zvuk jako člověk, co se topí, ale dobrovolně. Chytil ji za boky tak silně, až jí připomněl noc, kdy nad sebou ztratil kontrolu. Dodalo jí to sílu a pocit majetnictví.

Byl její, dokud bude chtít. Mohla se dotýkat, brát si a ochutnávat. Chtěl jenom ji. Po ní vztahoval ruce. To z ní se mu tak rozbušilo srdce.

Tohle byla ta největší síla na světě, uvědomila si.

Dveře se otevřely a bouchly. Jude od Aidana neodtrhla rty. Bylo jí jedno, jestli dovnitř vpadne třeba celá vesnice.

„Ježíšikriste,“ stěžovala si Brenna. „Umíte vy dva taky něco jinýho? Jakmile se člověk otočí, už jste v sobě.“

„Ona jen závidí,“ řekla Jude a třela se Aidanovi o krk.

„Znám lepší věci než někomu závidět, že ocucává Gallaghera.“

„Asi se zase zlobí na Shawna.“ Aidan zabořil tvář do Judeiných vlasů. Neměl jistotu, jestli ještě může dýchat.

Věděl jen, že se dalších deset let nechce pohnout z místa. „Chlapi jsou tupci a tvůj brácha je ze všech nejtupější.“

„Přestaň pomlouvat Shawna,“ nařídila Darcy a drala se dovnitř. „Co se tady stalo? Co to peří všude? Jude, pusť ho, musíš se oblíknout. A já taky. Aidane, ty mazej pomoci Shawnovi. Myslíš, že to všechno zvládne sám?“

Aidan jen natočil hlavu a položil tvář Jude do vlasů. Výraz jeho tváře v té chvíli sestru tak omráčil, že pár sekund němě zírala a pak začala Brennu strkat do kuchyně. „Odložíme jídlo a najdeme smeták.“

„Přestaň se na mě tlačit, kruci. Dneska mám všech Gallagherů po krk.“

„Tiše. Nech mě přemýšlet.“ Darcy zaraženě odložila tácy s jídlem na linku. „On je vážně zamilovaný.“

„Kdo?“

„Aidan.“

„Proboha, Darcy, tys konečně začala myslet? Nepořádáme snad kvůli tomu tohle *ceili*?“

„Ale on ji opravdu miluje. Vidělas ten jeho pohled? Myslím, že si musím sednout.“ Dopadla na židli a vydechla si. „Nějak mi to nedošlo. Zdálo se mi to spíš jako hra. Ale teď, jak ji objímal... Nikdy jsem ho neviděla takhle se tvářit, Brenno. Takhle chlap kouká jen na ženskou, která mu může ublížit a zarýt se mu do srdce.“

„Jude by neublížila mouše.“

„Schválně ne.“ Starost sevřela Darcyn žaludek. Aidan byl její pevný bod a nečekala, že ho někdy uvidí bezmocného. „Určitě jí na něm záleží a je v tom až po uši.“

„Tak v čem vidíš problém? Je to, jak jsme říkaly.“

„Ne, tohle jsme neříkaly.“ Copak se sama nevyhýbala zoufalství lásky, aby nepoznala, že bratra už doopravdy přemohla? „Brenno, ale ona má elitní vzdělání a tituly za jménem a život v Chicagu. Rodinu, práci, domov. Aidanův svět je tady.“ V očích měla upřímné obavy.

„Copak to nevidíš? Jak by mohl odejít, nebo ona zůstat? Co mě to napadlo dávat je dohromady?“

„Už přece byli pohromadě.“ Protože ji Darcyina slova taky vyděsila, zašla raději pro smeták. Lip jí to myslelo, pokud si zaměstnala ruce. „Co bude, bude. Neudělaly jsme nic, než zorganizovaly jednu party.“

„O slunovratu,“ připomněla jí Darcy. „O svatojánské noci. Pokoušíme osud, a jestli to nevyjde, jsme za to zodpovědné.“

„Jestli pokoušíme osud, je to na něm. Nic jiného se nedá dělat,“ oznámila Brenna a pustila se do zametání.

Jude se rozhodla pro modré šaty, které si také koupila v Dublinu na Darcyino naléhání. Jakmile se oblékla, děkovala Darcy za vytrvalost.

Byly hladké, dlouhé, bez výrazných ozdob, s jemnými ramínky a jejich stříbřitě modrá barva připomínala svit letní noci. Na uši si připnula malé perličky. Další měsíční symbol, napadlo ji.

Moc ráda by si vzala k srdci Mollieinu radu a zatančila si s Aidanem v záři úplňku.

Ale protože nastal nejdelší den v roce, i večer zůstávala obloha světlá. Za okny domku se prostíraly barevné záhony a vzduch jimi byl provoněný.

Příroda se rozhodla stvořit triumfální svatojánskou noc.

Jude nedokázala myslet na nic jiného, než jak hudba plní její obývací pokoj, jak dům pulzuje hlasy lidí, kteří tančí a smějí se.

Triumf přírody nebyl nic ve srovnání s jejím vlastním. Už víc než půlka šunky zmizela.

A všem zatím bylo dobře. Sama z ní maličko ochutnala, ale většinu času nestihla víc, než sem tam něco zobnout a upíjet ze sklenice víno.

Páry tančily v chodbě, v kuchyni i na dvorku. Lidé chovali na klíně děti nebo se jen hloučkovali kvůli hovoru.

První hodinu se pokoušela být dobrou hostitelkou, přecházet mezi skupinkami a ujistit se, zda má každý talíř s jídlem a sklenici s pitím. Ale zdálo se, že od ní nikdo nic zvláštního nepotřebuje. Každý si sám nabral, na co měl chuť, ať už v kuchyni, nebo z provizorních stolů na dvorku.

Všude kolem se proháněla děcka, pokud někomu neseseděla na klíně. Batolata se občas dožadovala mléka nebo pozornosti, čehož se jim s úsměvem dostalo. Polovinu tváří, které se míhaly kolem, Jude nikdy neviděla.

Konečně pochopila, že může udělat to, co nikdy předtím. Sednout si a užít si večírek.

Vtěsnala se mezi Mollie a Kathy Duffyovou, napůl poslouchala jejich debatu a docela zapomněla na talíř s koláčem na svém klíně.

Shawn začal hrát na housle, jasně a výrazně, že zatoužila umět ty správné taneční kroky. Darcy, oslnivá v půjčených červených šatech, se přidala na příčnou flétnu a Aidan tvrdil muziku malým akordeonem. Každou chvíli si však nástroje vyměnili nebo si vzali nový. Zobcové flétny, bubínky a malá harfa putovaly z ruky do ruky beze změny rytmu.

Jude nejvíc obdivovala, když se přidaly jejich hlasy v tak intimní harmonii, až to bralo za srdce.

Aidan zpíval o mladém Williemu MacBrideovi, kterému navždy bude devatenáct let. Jude pomyslela na Johnnieho a Maude a vůbec se nebránila několika slzám na veřejnosti.

Romantickou melodii vystřídala ryčná, do tance. Kdykoli se na ni Aidan zadíval a usmál, zasáhlo ji to jako dospívající dívku.

Brenna se usadila u jejích nohou a položila hlavu do klína své matce. Judejí podala nedotčený koláč.

„Stojí za to poslechnout si, když hraje,“ zamumlala.
„Člověk by málem zapomněl, jaký je to jinak tupoun.“

„Jsou skvělí. Měli by to nahrát. A vystupovat na jevišti, nejen tady v obýváku.“

„Shawn hraje jen pro radost. Neví, co jsou ambice.“

„Anebo nechce dělat honem všechno najednou jako třeba ty a tvůj táta,“ pohladila ji Mollie po hlavě.

„Čím víc toho děláš, tím víc stihneš, ne?“

„No jo, ty jsi celý Mick. A proč netancuješ jako tvoje sestry, místo abys tady dumala? Bože, holka, ty jsi O'Tooleová do morku kostí.“

„Snad přece taky trochu Loganová.“ Brenna se usmála, vyskočila a popadla matku za ruku. „Tak pojd', jestli se na to ještě cítíš.“

„Tebe ještě utancuju.“

Ozval se potlesk, když Mollie začala se sérií rychlých, komplikovaných kroků. Jiní tanečníci s pískotem a potleskem ustoupili stranou.

„Mollie byla kdysi šampionka ve step dance,“ pověděla Kathy Jude. „A předala to svým dcerám. No, že jim to spolu sluší?“

„Ano. Koukejte na ně!“

Dcery se jedna po druhé připojily k matce, až vytvořily formaci tří proti třem. Šest menších žen se světlými nebo zrzavými vlasy, rukama v bok a rychlýma nohama. Čím svižnější bylo tempo, tím hbitěji tančily, až se Jude zadrhával dech jen při tom pohledu.

Nejen jejich šikovnost budila u Jude obdiv a závist. Bylo to především propojení ženy se ženou, sestry se sestrou, matky s dcerou. Hudba znamenala pouze další pouto.

Aidan měl pravdu. Nejen legendy a mýty vytvářely tradice a kulturu. Nemohla zapomínat na hudbu, pokud chtěla psát o Irsku.

Válečné bubny, hospodské písně, balady a sborové písně. Bude muset co nejdříve nastudovat jejich zdroj, ironii, humor i zoufalství.

S touhle novou inspirací se nechala hudbou unášet.

Než dohráli, naplnila se místnost lidmi z jiných částí domu a při posledním taktu se spustil velký aplaus.

Brenna přiklopýtala zpět a znovu se svezla na zem. „Mamka nelže, nedokážu s ní držet krok. Je to neuvěřitelný.“ Otřela si pot z čela a vzdychla. „Ať se někdo slituje a sežene mi pivo.“

„Zajdu pro něj. Zasloužila sis ho.“ Jude vstala a snažila se protlačit davem do kuchyně. Cestou se smíchem odmítla několik vyzvání k tanci a přijala komplimenty, co se týkalo vzhledu. Jen ji napadlo, že ti hosté asi už mají vypito.

Když se konečně dostala do kuchyně, překvapil ji Aidan, který sevřel její ruku ve své. „Pojď se ven trochu vydýchat.“

„Slíbila jsem Brenně pivo.“

„Jacku, zanes Brenně pintu, ano?“ zavolal a táhl Jude k zadním dveřím.

„Moc ráda poslouchám, jak hrajete, ale už musíš být unavený.“

„Pár hodin muziky snesu vždycky. Je to v rodině.“ Vedl ji dál kolem skupiny mužů a pak cestou lemovanou svíčkami na zahradu. „Ale neměl jsem čas se dostat k tobě a říct ti, jak moc ti to dneska sluší. Nechala sis rozpuštěné vlasy,“ dodal a dotkl se jejich konečků.

„Nějak se to k těm šatům víc hodilo.“ Setřepala je dozadu a zvedla obličej k nebi. Bylo temně modré barvou noci, která nebude opravdovou nocí v přítomnosti dokonale oblého měsíce.

Magická noc plná světél a stínů, kdy vycházejí tančit víly.

„Nemůžu uvěřit, jak zbytečně jsem se kvůli všemu trápila předem. Lidi říkali, že to nějak dopadne samo, a dopadlo. Nejlepší věci jsou vždycky takové.“

Obrátila se na místě, kde si představila nové loubí. Dům za nimi – její dům, pomyslela si pyšně – zářil jako o Vánocích. Hudba proudila až k nim a s ní hlasy a smích.

„Takhle by to mělo být,“ zašeptala. „Dům plný hudby.“

„Dodám ti ji, kdykoli budeš chtít.“ Když se usmála a vklouzla mu do náručí, vedl ji do tance, přesně jak si vysnila.

Bylo to dokonalé. Kouzlo, hudba a měsíční svit. Dlouhá noc, v níž temnota zavládne jen na okamžik.

„Kdybys odjel do Ameriky a zahrál jednu písničku, dostal bys nahrávací smlouvu ještě před poslední slokou.“

„To není nic pro mě. Já mám zůstat tady.“

„No ano.“ S úsměvem se zaklonila. Opravdu si ho jinde neuměla představit. „Ty patříš sem.“

Právě kouzlo, hudba a měsíc ho popohnaly dál, než měl připravená vhodná slova. „Ale ty taky. Není důvod, proč by ses vracela.“ Odtáhl ji. „Jsi tady šťastná.“

„Byla jsem, ale...“

„Copak to nestačí? Co je na štěstí špatného?“

Jeho rozhodný tón ji zmátl. „Samozřejmě nic, ale musím pracovat a nějak se živit.“

„Tady bys taky našla práci, která tě uspokojí.“

Už se stalo, pomyslela si. Našla se v psaní. Ale starý zvyk je železná košile. „Nezdá se, že by v Ardmoru potřebovali moc profesorů psychologie.“

„Ale to tě nebavilo.“

Začala z něho být nervózní. Po pažích jí přejel mráz, až zatoužila po saku. „Je to moje práce. Jediná, kterou ovládám.“

„Tak najdeš něco jiného. Chci, abys byla se mnou, Jude.“ Srdce jí při těch slovech poskočilo, ale on pokračoval. „Potřebuju ženu.“

Netušila, jestli to zadunění byl další srdeční stah nebo prostý šok. „Prosím?“

„Potřebuju ženu,“ opakoval. „Myslím, že bychom se měli vzít. Dál už to nějak dořešíme.“

„Tak ty potřebuješ ženu,“ opakovala a co nejkldněji odměřovala slova. „Ano.“ Přesně tak to říct nechtěl, ale už bylo pozdě. „Potřebujeme jeden druhého. Hodíme se k sobě. Nemá smysl vracet se k životu, který tě neuspokojoval, když můžeš mít lepší.“

„Aha.“ Ale jasné jí to nebylo. Jako by se snažila prohlédnout zakalenou vodou. „Tak ty myslíš, že bych měla zůstat a vzít si tě, protože potřebuješ manželku a já... jiný život?“

„Ano. Ne.“ Nějak se mu nezdálo to její opakování. Ani její tón. Ale byl příliš znejistělý, aby to přesně rozeznal. „Říkám, že bych tě dokázal podporovat, dokud bys nenašla práci, která by tě bavila, nebo kdyby ses jen chtěla starat o domácnost, taky dobře. Hospoda mi vynáší a nejsem chudák. Takže i když by to možná nebyl životní styl, na jaký jsi zvyklá, nějak bysme to zvládli.“

„Tak zvládli. Zatímco ty bys... podporoval životní styl, na jaký nejsem zvyklá. A já bych bloumala kolem, než bych přišla na něco, co bych zvládla.“

„Hele...“ Proč mu z pusy nevycházela ta správná slova? „Říkám, že tady máš nový život. Se mnou.“

„Mám?“ Odvrátila se, jak v sobě potlačovala něco temného, co hrozilo proniknout ven. Neuměla to pojmenovat, ale cítila, že je to nebezpečné. Irové by přece měli být básníci a používat ta nejkouzelnější slova. Ale ona už podruhé v životě slyšela, že se má za někoho provdat, protože to pro ni bude dobré.

William taky potřeboval ženu, vzpomněla si, aby mu pomohla v kariéře, aby ho zabavila a vypadala reprezentativně. A ona dostala muže, který jí říkal, co, kdy

a jak má dělat. Život pro jednoho, manželka pro druhého. Copak to není logické?

Poprvé když to slyšela, poslechla. Tiše a oddaně. Rozčilovalo a zahanbovalo ji, když na to jen pomyslela, ale i to, že něco podobného toužila udělat také pro Aidana.

Jenže v ní teď už bylo něco víc. Víc, než si uvědomila. Chtěla se něčím stát a hodlala to dokončit, aniž by ji přitom někdo vedl, jako by sama byla docela neschopná.

„Užila jsem si to tady, Aidane.“ S klidnou tváří i hlasem se k němu pomalu otočila a prohlédla si jeho výraz v záři měsíce. „I s tebou. Ale na tom se nedá postavit život. Můj život, který se teď snažím znova vybudovat a něco z něj i ze sebe udělat.“

„Udělej to se mnou.“ Záchvěv zoufalství ho znehybněl. „Přece ti na mně záleží, Jude.“

„To jistě.“ Nějak se dokázala udržet, třebaže se ten kypějící temný proud v ní stále hlásil k životu. „Manželství je vážná věc, Aidane. Už jsem to zkusila, ty ne. Takový závazek na sebe znova nevezmu.“

„To je směšné.“

„Neskončila jsem.“ Její hlas teď zazněl ledově. „Takový závazek na sebe znova nevezmu,“ opakovala, „dokud nebudu věřit sobě, tomu muži a okolnostem, že vše opravdu vydrží nastálo. Už to jen tak nezařadím.“

„Myslíš, že já bych něco takového bral?“ Zlostně ji popadl za paži a přidržel na místě. „To mě chceš srovnávat s tím mizerou, co tě odkopl?“

„S tebou a touhle situací se nic srovnat nedá. Ale je fakt, že svatbu zatím nemám v plánu. Díky za nabídku, ale teď bych se měla vrátit dovnitř. Zanedbávám svoje hosty.“

„Do háje s tím. Tohle se musí dořešit.“

„Je dořešeno.“ Se stejně přísným úsměvem mu odstrčila ruku. „Jestli jsem se nevyjádřila jasně, tak to zopakuju. Nevezmu si tě, ale děkuju za návrh.“

Jakmile to řekla, nad kopci zahřmělo a rozeklaný blesk vzápětí ozářil temnou oblohu. Jude se vydala rázně k domu a první poryv větru vyloudil z její zvonkohry divokou a hořkou píseň.

Divné, ale její srdce na tom bylo podobně. Zdivočelé a plné hořkosti.

Aidan stál a zíral. Řekla ne. Vůbec nebyl připravený na možnost, že by ho odmítla. Už plánoval svatbu. Ona byla ta pravá. Pro něho bude jen jedna ta pravá.

Náhlý silný vítr mu rozcuchal vlasy a další blesk přinesl pach ozonu. Stál tam uprostřed počínající bouřky a snažil se pročistit si hlavu.

Potřebuje jen o něco déle přesvědčovat. Tím to bude, musí být, říkal si a třel si zápěstím místo nad srdcem. O neznámou bolest tam vůbec nestál. Ona přijde k rozumu, samozřejmě že ano. Každý přece viděl, že oni dva patří k sobě.

Jen jí musí ukázat, že tady bude šťastná a že se o ni postará. A že ji nezklame, jak to jednou zažila. Prostě se bojí, to je celé. Zaskočil ji. Ale když teď zná jeho úmysly, postupně si zvykne. O to už se postará.

Gallagherové se nevzdávají po první ráně. On něco vydrží. A Jude brzo pochopí, jak dlouho a silně si umí stát na svém.

S vážnou tváří se vrátil do domu. Kdyby zvedl hlavu, zahlédl by v hořejším okně postavu. Ženu se světlými vlasy kolem ramen a jedinou slzou, zářící jako briliant na její tváři.

Jude nějak přečkala zbytek večírku. Smála se, tančila a povídala si s lidmi. Nedalo práci obklopit se jimi a vyhnout se další konfrontaci s Aidanem. O něco těžší bylo dostat ho ze dveří, když se hosté rozcházeli, a s úsměvem se vymluvit, že je vyčerpaná a že se potřebuje vyspat.

Ale to nešlo. Jakmile v domě osaměla, vyhrnula si rukávy. Nechtělo se jí přemýšlet, ještě ne, a mohla se tomu vyhnout jedině pořádnou prací.

Posbírala talíře a sklenice, pak je myla, utírala a ukládala na místo. Trvalo to hodiny a pak byla skutečně vyčerpaná, jak původně tvrdila. Její mysl však odmítla odpočívat, a tak se donutila ještě vytírat, čistit a uklízet.

Jednu chvíli měla dojem, že seshora zaslechla ženský pláč, ale ignorovala ho. Zoufalství v něm jí vhánělo slzy do očí, a to se nehodilo. Její slzy by lady Gwen nebyly nic platné. Nepomohly by nikomu.

Dovlekla nábytek zpět na své místo, pak vytáhla lux a začala vysávat. Tvář měla pobledlou únavou a oči potemnělé, když se konečně odebrala nahoru do ložnice.

Neplakala tam. Cítila jen fyzické vyčerpání. Oblečená se svalila na postel, zabořila tvář do polštáře a donutila se usnout.

Snila o tanci s Aidanem pod magickým měsícem v moři květin, roztančených jak lesní víly.

Pak se s ním vznášela na širokém hřbetě bílého koně nad třpytivými zelenými poli, bouřlivým mořem a tichými jezery.

Tohle je to, co nabízím, slyšela ho. Tuhle zemi, která fascinuje i uklidňuje. Domov a rodinu, které je třeba založit a vybudovat.

Vezmi si to i mě.

Ale odpověď zněla ne. Muselo to tak být. Nebyla to její země, její domov, aspoň dokud neměla dost síly, důvěry a jeho lásky.

Poté se ocitla u okna smáčeného deštěm, protože ve všech jeho slibech nebylo jediné slůvko lásky.

Když se probudila, slunce jasně svítilo a hlas plačící ženy byl její vlastní.

Mysl měla znavenou nedostatkem spánku a tělo křehké, jako by se probudila stará a nemocná. Sebelítost a

počínající deprese, uvědomila si, protože příznaky dobře znala. Po rozvodu se v tomhle stavu ocitla na dlouhý čas.

Neklidné noci, nekončící nešťastné dny, pocity zklamání a zoufalství.

Tohle už ne, slíbila si. Ted' je přece svou paní a dělá vlastní rozhodnutí. Nebude se v tom utápět už ani hodinu.

Natrhala květiny, svázala je pěknou stužkou a ve společnosti Finna a Betty vyrazila k Maudeinu hrobu.

Bouřka, která jim v noci hrozila, se vůbec nedostavila. Třebaže se na jihozápadě ještě převalovaly mraky, vzduch byl příjemně teplý. Moře si zpívalo a na kopcích se slunily pryskyřníky. Králíka s bílým ocáskem zahlédla dřív, než ho ucítila fenka. Ta za ním vzápětí vyrazila jako střela, ale po chvíli se vrátila s vyplazeným jazykem a provinilým výrazem, že se zase nechala svést k honičce.

Už po několika minutách pozorování, jak štěně poskakuje kolem Betty, se Jude zlepšila nálada.

Než došla na hřbitov, cítila se klidná. Jako obvykle usedla vedle Maudeina hrobu, aby jí převyprávěla poslední novinky.

„To *ceili* včera bylo moc fajn. Všichni říkali, že je hezké slyšet v domku zase hudbu. Dvě Brenniny sestry si přivedly své nápadníky a všichni vypadali spokojeně. Mollie jen zářila. Jo, a zatancovala jsem si s panem Rileym. Měla jsem strach, že si ublíží, jaký je to staroušek, ale sotva jsem mu stačila.“

Se smíchem pohodila hlavou a lépe se usadila na patách. „Pak se mě zeptal, jestli si ho vezmu, takže už mě tady asi přijali. Upekla jsem šunku. Poprvé, ale povedla se. Nezbylo ani pro psy. Pozdě večer Shawn Gallagher zazpíval ‚Four Green Fields‘ a jedno oko nezůstalo suché. Ještě jsem nepořádala večírek, kdy by se lidi tolik smáli a plakali a zpívali a tančili. A už nechápu, pro co jiného by se měli pořádat.“

„Proč jí neřekneš o Aidanovi?“

Zvedla hlavu a už ji nepřekvapilo, že vedle hrobu vidí stát Carricka. Kouzla už jí nepřipadala nemožná. Jen povytáhla obočí, protože se tvářil zlostně a oči se mu leskly.

„Aidan tam byl taky,“ řekla klidně. „Moc hezky zpíval a hrál a dodal tolik piva, že by se v něm určité potopila bitevní loď.“

„A vzal tě ven a za měsíčního svitu tě požádal o ruku.“

„Víceméně. Řekl, že potřebuje manželku a já se mu hodím.“ Jude se podívala na štěně, které Carrickovi očichávalo měkké kožené boty.

„A jak jsi odpověděla?“ Jude si složila ruce na kolenou. „Když víš tohle, víš i ostatní.“

„Ne!“ vybuchl, až se tráva zachvěla. „Odpověděla jsi ne, protože máš mozek jako hrášek.“ Ukázal na ni prstem, a třebaže byli metr od sebe, ucítila píchnutí do ramene. „Měl jsem tě za rozumnou ženu s dobrým vychováním a velkým srdcem. Teď vidím, že jsi slabá, hloupá a nevědomá.“

„Pokud o mně takhle smýšlíš, nebudu tě obtěžovat.“ Vstala, zvedla bradu, ale když se otočila, zalapala po dechu, protože tam do něho narazila.

„Zůstaneš tady, dámo, dokud tě nepropustím.“

Poprvé zaslechla v jeho hlase povýšenost krále, ale také hrozbu moci. Aby se nechvěla strachem, začala se bránit. „Nepropustíš? Můžu si jít, kam budu chtít. Tohle je totiž můj svět.“

Oči se mu zuřivě zaleskly a nebe se okamžitě zatmělo jako před bouří. „Byl můj, ještě když jste se choulili v jeskyních. A bude můj, až se rozpadnete na prach. To by sis měla uvědomit.“

„Proč se s tebou vlastně hádám? Jsi jen iluze. Mýtus.“

„A stejně skutečný jako ty.“ Popadl ji za paži a jasně cítila maso a kosti. „Čekal jsem na tebe třikrát sto let.“

Jestli jsem se spletl a budu muset čekat znovu, chci vědět proč. Odpověz, proč jsi odmítla, když tě požádal o ruku.“

„Protože to byla moje volba.“

„Volba.“ Nechápadě se uchechtl a odvrátil. „Vy smrtelníci a vaše posvátné volby. Tolik na nich lpíte, a přesto vás všechny osud dostane.“

„Možná, ale mezitím si můžeme volit vlastní cestu.“

„I kdyby to mělo být špatným směrem.“

Pousmála se, když se zase otočil. Jeho pohledná tvář byla tak užaslá. „Ano, i nesprávným směrem. Máme to v povaze, Carricku, a to se nedá změnit.“

„Miluješ ho?“ Když zaváhala, usmál se na oplátku on. „Namáhala by ses lhát i nějaké iluzi a mýtu?“

„Ne, nebudu lhát. Miluju ho.“

Rozhodil rukama a zasténal. „Ale nechceš mu patřit.“

„Už nechci být pro nikoho jen vhodná.“ Zvýšila hlas a dala tak najevo jiný druh síly. „Patřit si lidé musí navzájem, aby to bylo kompletní. Už jednou jsem se oddala muži, který mě nemiloval, protože se to zdálo rozumné a protože...“

Na chvíli zavřela oči a uvědomila si, že to ještě nepřiznala ani sama sobě. „Protože jsem se bála, že se nikdo jiný nenajde. A že zůstanu sama. Nic se mi tehdy nezdálo děsivější. Ale to už neplatí. Učím se být sama, mít se ráda a respektovat, kdo jsem.“

„Takže když umíš být sama, znamená to, že musíš být?“

„Ne.“ Ted' rozhodila pažemi ona. „Muži,“ zamumlala. „Proč se jim všechno musí vysvětlovat po lopatě? Nemusím se vdát, abych byla šťastná. A rozhodně nechci měnit život, jaký jsem začala, riskovat další manželství a dávat se někomu na milost, když nevím, jestli to chci. Dokud si nejsem jistá, že mám pro změnu přednost já. Jude Frances Murrayová.“

Přitom se klepla do prsou a Carrick zamyšleně přimhouřil oči.

„Nespokojím se s ničím menším. Jen proto, že Aidana miluju, nebudu šílet blahem, když řekne, že potřebuje manželku a vybral si mě. Teď si chci vybírat já.“

Udýchaná a trochu zardělá pohlédla na Carricka. Pochopila, že právě vyslovila, co předtím neuměla pojmenovat. Už nikdy se nesmíří s něčím, co nebude úplné.

„Myslel jsem, že nerozumím smrtelníkům,“ řekl Carrick po chvíli. „Ale teď mám dojem, že jen ženám. Tak mi vysvětli, Jude Frances Murrayová, proč láska není dost?“

Tiše si povzdechla. „Je dost, pokud je.“

„A proč mluvíš v hádankách?“

„Protože dokud to sám nepochopíš, nemá cenu nic vysvětlovat. A až pochopíš, nebudeš potřebovat vysvětlení.“

Zahučel něco v keltštině a zavrtěl hlavou. „Uvědom si, že jedna volba může ovlivnit nebo zničit celou věčnost. Vybírej dobře.“ Pak pohnul zápěstím a s poryvem vzduchu zmizel.

Aidan byl v té chvíli z žen stejně zoufalý jako Carrick. Kdyby mu někdo řekl, že má pošlapané ego, že mu strach stahuje žaludek a že ho bolí srdce, vysmál by se mu nebo ho vyhnal z hospody. Ale tohle všechno pociťoval a k tomu silnou zmatenost. Myslel, že Jude dobře rozumí, že pochopil její myšlení i srdce. Ponižovalo ho, že se někde spletl. Možná příliš spěchal, ale i tak by nikdy nečekal tak chladnou odpověď.

Proboha, vždyť jí nabídl manželství a ona jen s úsměvem řekla pardon a vrátila se na *ceili*.

Jeho sladká, plachá Jude Frances se ani nezačervenala, ale chladně si ho změřila a pak odrovnala. Vůbec to

nedávalo smysl, když každý tupec musel vidět, že oni dva patří k sobě.

Stejně jako dvě očka dlouhého, složitého řetězu. Žena a muž, generace za generací. Tak to přece mělo být, aby společně mohli navázat na tradici.

Chtělo to asi jiný přístup, uvažoval a místo papírování přecházel sem tam po místnosti. Se ženskými to přece uměl, nebo ne? Zvládl jich už hodně.

Samozřejmě z jiných důvodů, dodal v duchu a znova se lekl. Zatím byl totiž zelenáč, co se týkalo přesvědčování ženy, aby se stala jeho manželkou.

Zaslechl kroky na schodech pár vteřin předtím, než Darcy jako obvykle bez klepání vrazila dovnitř. „Shawn je v kuchyni, dělá si ze mě poslíčka a mám vyřídit, že máš objednat mrkev a brambory. A ptá se, jestli Patty Ryanová dodá koncem týdne ryby, jak bylo v plánu.“

„Patty slíbila ryby na zítřek a zbytek bude v týdnu. Stejně ještě nezačal vařit večere, vždyť je teprve jedna.“

„Ne, ale dostal včera na *ceili* nějaký nový recept, vymýšlí si a nechává servírování na mně. Půjdeš už konečně za bar, nebo tady budeš posedávat a koukat do zdi?“

„Pracuju,“ odpověděl trochu rozhozený, protože většinou opravdu zíral na zeď. „Jestli se chceš o ta lejstra postarat sama, zlatíčko, máš možnost kdykoli.“

Tón jeho hlasu ji udivil. Věděla, že nechává Shawna dole na pospas, ale usedla do křesla a přehodila nohy přes opěradlo. „Čísla nechám na tobě, protože jsi tady ten nejchytřejší.“

„Tak nech a běž dělat svou práci.“

„Ted' mám mít deset minut přestávku a chci si ji vzít tady.“ Usmála se příliš sladce, aby to myslela vážně. „Tak nad čím se trápíš?“

„Netrápím.“

Na to jen zvedla ruku a okázale si prohlížela nehty. Aidan přecházel sem tam a sestra nechala ticho působit. „Za posledních pár měsíců ses s Jude sblížila, že?“

„No jo.“ Její úsměv se přiosťřil. „Ale určitě ne tak moc jako ty. Pohádali jste se? Proto tady chodíš jako lev v kleci?“

„Ne, to zrovna ne.“ Vrazil si ruce do kapes. Bylo ponižující to přiznat, ale co mohl dělat? „A co ti o mně říkala?“

Darcy se jen potichu uculila, ale v duchu se musela smát. Pak na bratra provokativně zamrkala. „To ti nesmím prozradit.“

„Hodinu volna navíc příští sobotu.“

Okamžitě se nadzvedla. „Proč to neřekneš hned? Co bys chtěl vědět?“

„Co si o mně vlastně myslí.“

„No, že jsi hezký a okouzlující. Nic z toho, co o tobě vím já, jí ten názor nevyvrátí. Taky jsi ji dostal romantikou. Ten kousek s odnesením v náručí do postele se ti povedl.“ Na jeho bolestný výraz reagovala smíchem. „Neptej se, co si holky říkají, když to nechceš slyšet.“ Opatrně se nadechl. „A co bylo pak, řekla taky?“

„O každém vzdechu a zašeptání.“ Nemohla si pomoci, vyskočila, vzala jeho tvář do rukou a políbila ho. „Jasně že ne, ty trdlo. Ona je diskrétní, a to jsme to z ní s Brennou lámaly. Co tě trápí? Pokud vím, Jude je přesvědčená, že jsi nejlepší milenec od Šalamouna, když sváděl královnu ze Sáby.“

„Jen o to teda jde? O sex a romantiku a aférku na pár měsíců? Nic jiného?“ Zatvářila se vážněji. „Promiň, zlato, ty máš vážně starosti.“

Co se stalo?“

„Včera jsem ji požádal, ať se za mě provdá.“

„Fakt?“ Okamžitě se na něho vrhla a omotala se mu kolem krku jako krajta. „To je báječný! Jsem tak ráda!“ Se

smíchem ho líbala na obě tváře. „Pojď dolů do kuchyně, řekneme to Shawnovi, zavoláme rodičům!“

„Řekla ne.“

„Budou chtít přijet a poznat ji ještě před svatbou. A až budeme všichni... Cože?“

Srdce mu ještě víc ztěžklo, když Darcy užasle otevřela pusku. „Řekla ne.“

Darcy se cítila provinile. „To není možné. To nemyslela vážně.“

„Řekla to docela jasně, zdvořile a dodala, že mi děkuje.“ To poděkování byla hořká pilulka.

„Co se to s ní sakra děje?“ Náhle rozezlená Darcy se odtáhla a zapřela si pěsti o boky. Vztek byl někdy mnohem snesitelnější než pocit viny. „Jasně že si tě chce vzít.“

„Řekla, že nechce, že se vůbec nechce vdávat. Za to může ten parchant, co ji opustil. Srovnává ho se mnou, ale tvrdila, že není co srovnávat. Ať to proboha nedělá, já jsem přece já.“

„No jistě, ty jsi desetkrát lepší chlap než ten William.“ Je to její vina, napadlo ji znovu. Viděla jen to zábavné a nepočítala s něčí bolestí. „Není to teda v tom, že jen nechce opustit svůj život v Americe?“

„Tak daleko jsme se nedostali. A proč by nemohla, když je tady šťastná a tam nebyla.“

„No...“ Darcy si odfoukla a snažila se přemýšlet. „Nikdy by mě nenapadlo, že nebude stát o manželství.“

„Prostě se nedokáže přenést přes minulost. Bolelo ji to. Nejradši bych tomu chlapovi zakroutil krkem.“ Oči se mu zakalily. „Já bych jí neublížil.“

Ne, vážil by si jí a staral se, jako o všechno, co mu bylo drahé, pomyslela si Darcy a zabořilo ji to.

„Možná za to může i ta nezahojená rána. Všechny holky hned netouží po prstenu a miminku.“

Zachtělo se jí bratra obejmout, pohladit a utěšovat, ale ještě byl příliš našťvaný, aby to přijal. „Tomu bych rozuměla, Aidane. To už je totiž navěky.“

„Nemá to být konec, ale začátek.“

„Pro tebe by byl, ale pro každého být nemusí.“ Darcy se posadila a zaťukala prsty do stolu. „No, myslím, že se v lidech vyznám, a řekla bych, že Jude je typ pro manželství, ať si právě teď myslí, co chce. Chtěla by hnízdečko, jen ještě nedostala šanci nějaké budovat. Možná jsme postupovali příliš rychle.“

„My?“

„Teda ty,“ opravila se, přestože měla na mysli spiklenectví s Brennou. Nebylo třeba to zmiňovat, když za všechno očividně nemohla jen ona sama. „Ale už je pozdě to změnit, musíš jít dopředu. Přesvědčit ji.“ Znovu se usmála. „Dej si s tím na čas, ale měla by pochopit, o co by odmítnutím přišla. Jsi přece Gallagher, Aidane, a ti nakonec vždycky dosáhnou svého.“

„Máš pravdu.“ Kousky jeho poničeného ega zapadly zpátky na místo. „Už to nejde vrátit. Prostěji pomůžu si na tu myšlenku zvyknout.“

Ulevilo se jí, když se mu do očí vrátilo trochu lesku, a poplácala ho po tváři. „Sázím na tebe.“

Nebude ho čekat, rozhodně ne tak brzy. Jelikož mu Darcy nabídla pomoc, vzal si volno chvíli před zavíračkou a vydal se pěšky k Judeině domku.

Noc byla provoněná větrem od moře, po nebi se honily mraky a mezi nimi se chvílemi třpytily pruhy hvězd. Bílý měsíc dolů vrhal měkké světlo.

Hezká noc na schůzku se ženou, kterou si chcete vzít, pomyslel si Aidan.

Nesl jí několik růžových růží, které ukradl v zahradě Kathy Duffyové. Doufal, že by té ztráty příliš nelitovala, kdyby tušila její dobrý účel.

V domku svítila okna, jako by ho Jude chtěla uvítat. Představil si, že by to tak mohlo být i v budoucnu, až by se vzali a usadili. Vracel by se z práce a ona by na něho čekala s rozsvíceným světlem, aby viděl na cestu. Už ho nepřekvapovalo, jak moc po tom touží a jak jasná je taková představa. Noc za nocí, rok za rokem až do konce života.

Nezaklepal. Takové formality už mezi nimi neplatily. Všiml si, že po večírku už všechno uklidila. Celá ona, pomyslel si láskyplně. Vše vysmýčené a na svém místě, jak to má být. Seshora zaslechl hudbu a vydal se ke schodům. Seděla ve své malé pracovně u tiše puštěného rádia s dřímajícím pejskem pod stolem. Vlasy měla svázané a prsty jí rychle kmitaly po klávesnici.

„Měla jsem práci.“ *A netušila jsem, že mě chceš vidět. Copak se na sebe nezlobíme?* divila se, když ji jemně líbal na rty.

„A já tě vyrušil. Ale když už se stalo...“ Odtáhl se. „Nešla by ses se mnou projít?“

„Ted’?“

„Jo.“ Už ji otáčel k zadním dveřím. „Je krásná noc na procházku.“

„Je tma,“ řekla na to, ale už byla venku. „Není. Co měsíc a hvězdy? To je nejlepší osvětlení. Budu ti vyprávět příběh o vílí královně, která ze svého paláce vycházela jen v noci, kdy její kroky vedl měsíc. I víly jsou často zakleté a tahle na sebe za dne brala podobu bílého ptáka.“

Šli dál ruku v ruce a on vyprávěl. Maloval obrazy osamělé královny bloudící nocí a černého vlka, kterého našla zraněného na úpatí útesů.

„Měl smaragdově zelené oči a ostražitě ji pozoroval, ale její srdce dokázalo překonat strach. Ošetřovala ho a využila všechno své umění, aby vyléčila jeho rány. Od té chvíle se stal jejím průvodcem. Procházeli se každou noc po kopcích a skalách a vždy ráno ho opustila s mávnutím bílých křídel a smutným výkřikem svého zlomeného srdce.“

„A jak se to kouzlo dalo překonat?“

„Vždycky je nějaká možnost.“ Zvedl jejich spojené ruce ke rtům, políbil ji na prsty a vedl dál na útesy, kde bouřilo moře. Tam se do nich opřel vítr.

Měsíc postříbřil vysokou travu, kamínky na cestě připomínaly lesklé mince a balvany sehnuté elfy. Nechala se vést vzhůru po cestě a čekala na pokračování příběhu.

„Jednoho rána lovil v polích mladý muž. Byl hladový a měl jenom luk a šípy. Zvěře bylo málo, králíci a jeleni utíkali. K večeru ho hlad docela stravoval. Tehdy uviděl bílého ptáka vysoko nad hlavou, a protože myslel jen na svůj žaludek, namířil, vystřelil a zasáhl ho. Tady pozor, zlatíčko, tak je to dobře.“

„Ale určitě ji nezabil.“

„Ještě jsem neskončil.“ Přitáhl ji k sobě nahoru a chvíli ji jen držel v náruči, protože do něho tak hezky zapadala.

„Vykřikla a byl to výkřik plný bolesti a zoufalství, který ho zasáhl v srdci. Spěchal k ní a spatřil její oči, modré jako voda v jezeře. Pak pochopil.“

Aidan vzal Jude kolem ramen a vedl ji dál pod hvězdnou oblohou. „Třebaže byl tak vyhladovělý, udělal všechno, aby ošetřil ránu, kterou způsobil, a zanesl ji do úkrytu na těchto útesech. Rozdělal oheň, aby ji zahřál, seděl u ní na stráži a čekal na východ slunce.“

Na nejvyšším bodě útesů se zastavili a obrátili směrem k moři. Valilo se ke břehu a zpět v nekonečném, primitivním a smyslném rytmu.

Jude pochopila, že i Aidanovo vyprávění má daný rytmus, a dotkla se jeho ruky. „A co bylo dál?“

„Když noc ustupovala slunci, začala se proměňovat, ale on také. Ze ženy se stával za dne pták, z muže v noci vlk. Jen na jediný okamžik k sobě směli vztáhnout ruce. Ruka ale minula ruku a proměna byla dokončena. Ona se v noci zmítala v horečkách a neměla sílu na uzdravení, ale vlk se od ní nehnul, zahříval ji svým tělem a strážil. Není ti zima?“ zeptal se, když se Jude zachvěla.

„Ne,“ zašeptala. „Jsem dojatá.“

„Příběh pokračuje. Tak ubíhaly dny a oni měli pokaždé jen jedinou chvíli, kdy k sobě vtáhli ruku a pak byli zatraceni. Přesto ji ani na chvíli neopustil, ať jako vlk či muž, až byl vyhladovělý k smrti. Vycítila to a snažila se použít všechna svá kouzla, aby ho posílila a zachránila, protože její láska byla silnější než její touha žít. Pak znovu přišel úsvit a oni se v beznadějně touze k sobě natáhli. Ona už tušila, že se dalšího rána nedočká. Ale tentokrát byla jejich společná oběť odměněná. Ruka se dotkla ruky, prsty se sevřely a oni na sebe konečně pohlédli, muž na ženu, žena na muže. A první slova, která vyslovili, byla slova lásky.“

„Takže štěstí na věky věků?“

„Ještě líp. On, král vzdálené země, si vzal vílí královnu za ženu. A do konce života nestrávili jediný východ nebo západ slunce jeden bez druhého.“

„To je krása.“ Položila mu hlavu na rameno. „A tohle taky.“

Zachtělo se mu ji zvednout do náruče, ale za dané situace mu to nepřišlo vhodné.

Přesvědčování nesmí být rychlé a násilné, připomněl si, ale klidné a pomalé.

Tiše k ní přistoupil a políbil ji vzadu na krk.

Trhla sebou, ale protože to čekal, zasmál se, objal ji zezadu, až měla kytici pod bradou a jeho rty na uchu.

„Moc ti to sluší, jak tady pracuješ po nocích. Jaký příběh to sepisuješ?“

„Uf, já...“ Srdce jí bušilo až v krku. Opravdu ho nečekala. Ne tak brzy, jestli vůbec. Věděla, že se zachovala hrubě a chladně, a přesvědčila se, že to mezi nimi jistě skončí. Dokonce jejich vztah začala oplakávat.

„Historku o strašidelném koni a Paddym McNeeovi, co mi vyprávěl pan Riley. Ty jsou krásné, Aidane.“ Nebyla připravená někomu ukazovat svoji práci, a tak sklopila monitor laptopu a přivoněla si k růžím.

„Jsem rád, že se ti líbí, protože jsou kradené a každou chvíli mě můžou zatknout.“

„Zaplatím kauci.“ Otočila se k němu. Překvapeně zjistila, že se na ni nezlobí. Takhle by se přece neusmíval. „Dám je do vody a uvařím čaj.“

Když vstala, štěně se s mručením obrátilo.

„Jako hlídací pes teda selhal,“ poznamenal Aidan.

„Je to ještě miminko.“ Nesla květiny dolů. „A stejně na mně není co hlídat.“

Bylo příjemné vklouznout do starých kolejí a přátelského flirtování. Jude měla potřebu promluvit si o včerejší noci, ale raději to odsunula. Proč teď zmiňovat něco, co je rozděluje?

Už nejspíš litoval, že ji požádal o ruku, a ulevilo se mu, když odmítla. Z neznámého důvodu se v ní při tom pomýšlení zase ozval ten temný proud. Potlačila své pocity a zasunula růže do světla modré láhve.

Pak si všimla hodin. „Ještě není ani deset. To už jsi zavřel hospodu?“

„Ne, vzal jsem si trochu volna, stýskalo se mi po tobě,“ dodal a chytil ji kolem pasu. „Protože ty jsi za mnou nepřišla.“

„Je to moje místočko. Nebo jsem si to myslel, když jsem sem chodil jako kluk, pozoroval svět a snil, kam jednou pojedu.“

„A kam jsi chtěl?“

„Všude.“ Obrátil tvář do jejích vlasů a uvědomil si, že teď je pro něj to všechno tady. Ale pro ni ne. „A kam ses chtěla vypravit ty?“

„Nevím, nikdy jsem o tom tak nepřemýšlela.“

„Tak přemýšlej teď.“ Přiměl ji posadit se na útes vedle něj. „Které místo ze všech bys teď chtěla nejvíc vidět?“

„Benátky.“ Netušila, odkud to přišlo, a musela se zasmát, jak to z ní vyklouzlo. „Asi bych chtěla vidět ty krásné domy v Benátkách, katedrály a tajemné kanály. A francouzské vinice se zrajícími hrozny, staré farmy a zahrady. A pak Anglii. Londýn, samozřejmě, muzea, historické stavby, ale hlavně venkov. Cornwall, kopce a útesy, a dýchat vzduch, kde se narodil král Artuš.“

Takže žádné tropické ostrovy, rozpálené pláže a exotické přístavy, pomyslel si. Spíš romantika a tradice s nádechem legend.

„Nic z toho není tak daleko od místa, kde zrovna sedíme. Co kdyby ses tam se mnou jela podívat, Jude?“

„Jasně, ještě dnes poletíme do Benátek a pak se vrátíme přes Francii a Anglii.“

„No, dnes by se to asi nestihlo, ale nějak tak bych si to představoval. Vydržela bys čekat třeba do zítřka?“

„O čem to mluvíš?“

O svatební cestě. Málem to vyslovil, ale už se rozhodl být opatrnější. „O cestování ve dvou.“ Znovu jí líbal ruku a přitom sledoval jej výraz. „Na romantická, legendární a tajemná místa. Ukážu ti Tintagel, kde byl počat Artuš tu noc, kdy Merlin očaroval Uthera a Igrain byla přesvědčená, že se k ní vrací manžel. A taky se ubytujeme v nějakém venkovském domě ve Francii, budeme pít jejich víno a milovat se v měkké posteli. Projedeme kanály v Benátkách a podíváme se na katedrály. Líbilo by se ti to, miláčku?“

„No jistě.“ Znělo to neskutečně kouzelně. Jako další z jeho příběhů. „Ale to není možné.“

„Pročpak?“

„Protože... mám práci, a ty taky.“

Usmál se a přesunul pozornost od její ruky k hrdlu. „Copak zatím hospoda spadne nebo se tvoje psaní vypaří? Co jsou třeba dva týdny v proudu času?“

„To je pravda, ale...“

„Já jsem se na všechna ta místa už podíval.“ Přesunul se k jejím rtům, aby ji tiše sváděl. „Ale teď bych tam chtěl být s tebou.“ Pohladil ji po tváři a začal se ztrácet v její vůni a měkkosti. „Pojeď se mnou,“ zašeptal a přitiskl ji blíž, až se zachvěla.

„Já... já bych se přece měla vrátit do Chicaga.“

„Nevracej se.“ Jeho rty byly náhle horké a majetnické. „Buď se mnou.“

„No...“ Myšlenky se jí někam rozutekly a nemohla je pochytat. „No, možná...“ Co vlastně záleželo na pár týdnech? „V září. Jestli to víš jistě...“

„Vím to jistě.“ Vstal, zvedl ji na nohy a zasmál se, když ho objala kolem krku. „Myslíš, že tě nechám jít teď, když jsem tě našel? Já se líp starám o to, co je moje.“

O to, co je jeho? Ta věta ji trochu zamrzela, ale než mohla odpovédět, spatřila za jeho zády postavu.

„Aidane,“ vydechla skoro neslyšně.

Ztuhl na místě, ochránářsky ji objal, ale když se otočil, zase se uvolnil.

Ta žena se pohybovala docela neslyšně. Ale její blondřaté vlasy a slzy se v měsíčním světle leskly.

„Lady Gwen zase hledá ztracenou lásku.“ Lítost ho sevřela u srdce.

„Stejně jako on. Dnes jsem s ním znova mluvila.“

„Začínáš se s nimi dost kámošit, Jude Frances.“

Cítila vítr na tváři a vůni moře. Také Aidanovu silnou, teplou paži. Přesto měla dojem, že je to sen, který mrknutím oka zmizí. „Pořád si myslím, že se probudím v posteli v Chicagu a z tohoto všeho bude dlouhý, komplikovaný sen. Ale to by mi asi zlomilo srdce.“

„Pak je tvoje srdce v bezpečí.“ Sklonil se a políbil ji. „Dávám ti čestné slovo, že se ti to nezdá.“

„Musí ji bolet, když tady vidí milence.“ Zadívala se na ženu s vlajícími vlasy a vlhkými tvářemi. „Oni neměli ani tu chvíli před svítáním nebo setměním, aby k sobě mohli vztáhnout ruce.“

„Jedna volba může ovlivnit nebo zničit celou věčnost.“

Zvedla k němu hlavu, když slyšela ozvěnu Carrickových slov, ale on ji pohladil po hlavě. „Pojďme zpátky. Jsi z ní smutná.“

„Ano, jsem.“ Jude se teď držela Aidanovy ruky, protože cesta dolů byla krkolomnější. „Chtěla bych si s ní promluvit. Je divné, že chci mluvit s duchem, ale je to tak. Třeba by mi řekla, co cítí, co si přeje a co by změnila.“

„Podle jejích slz mám dojem, že všechno.“

„Ne, ženy často pláčou z různých důvodů. Kdyby změnila všechno, musela by se vzdát dětí, které nosila, vychovala a milovala. To by asi nechtěla a neudělala. Carrick od ní chtěl příliš, ale ještě to neví. Až to jednou pochopí, možná se konečně setkají.“

„Žádal jen to, po čem toužil, a dal by jí za to všechno.“

„Uvažuješ jako chlap.“

„Jsem chlap, jak jinak mám uvažovat?“ Rozesmálo ji to, hlavně ta uražená pýcha v jeho hlase. „Asi nijak. A protože žena uvažuje jako žena, vysvětluje to, proč jsou chvílemi na kordy a chvíli ve shodě.“

„Mně nevadí být občas na kordy, aspoň je život zajímavější. A protože zrovna uvažuju jako chlap...“ Zvedl ji v náruči a zdusil její překvapený výkřik svými rty.

Jak mohl být polibek tak něžný a palčivý zároveň? Něžný, až jí vháněl slzy do očí, a žhavý, že rozpaloval do morku kostí. Nechala se jím unést i vzrušovat. „Chceš mě, Jude? Řekni mi to.“

„Ano, chci tě. Pořád tě chci.“ Už se začínala topit v horkém jezeře.

„Pomiluj se tady se mnou.“ Neklidně ji kousal do spodního rtu. „Ve světle měsíce.“

„Hmmm.“ Chtěla kývnout, ale pak se probrala, jako když tonoucí vylétne nad hladinu. „Tady? Venku?“

Její reakce by ho pobavila, kdyby už nebyl příliš vzrušený. „Tady na trávě, když kolem dýchá noc.“ Stáhl ji do kleku, líbal ji na tvář a šeptal. „Oddej se mi.“

„Ale co když sem někdo přijde?“

„Kromě nás tu nikdo není, nikdo na celém světě.“ Hladil ji po těle, a když chtěla protestovat, pokračoval. „Toužím po tobě. Neskutečně. Ukážu ti to. Nech mě.“

Tráva byla měkká a jeho tělo horké. Zázrak, že je tak chtěná, byl silnější než rozum nebo stud. Něha jeho dlaní jí rozehřívala krev. Jeho rty šeptaly krásné sliby.

Náhle opravdu nebyl na světě nikdo jiný a nikdo jiný nebyl potřeba.

Líně zvedla paže, když jí stahoval svetr a bříšky prstů hladil po těle. Přivřela víčka a začala tát. Stáhl jí boty, kalhoty, beze spěchu ji svlékal a jeho ruce dlouze prodlévaly na všech obnažených místech.

Ležela nahá na trávě, postříbřená měsícem. Vztáhla k němu paže a on ji zvedl k sobě.

„Chtěl bych ti rozpustit vlasy a nechat je vlát.“ Díval se jí do očí a udělal to. „Pamatuješ, jak to bylo poprvé?“

„Ano.“

„Teď už vím, jak tě potěšit.“ Přitiskl jí rty na rameno a nechal se omámit vůní jejích vlasů. „Polož se a nech mě udělat ti dobře.“ Lehce ji škrábl zuby na hrdle a nechal ji ulehnout. „Dám ti všechno, co mám.“

Mohl hltat, ale jen ochutnával. Dlouhými, slastnými polibky z ní loudil vdechy. A s každým z nich pronikal hlouběji do duše.

Mohl pustošit, ale místo toho sváděl. Něžná pohlazení rozechvívala její kůži a on se u každého zachvění zdržel.

Začala se ztrácet v omamných vjemech – chladná tráva a teplá těla, voňavý vítr a smyslný šepot, silné paže, trpělivé rty.

Sledovala, jak nad nimi stoupá měsíc jako bílý balon na temně modré obloze. Zaslechla houkání sovy a jeho ozvěnu, když ji vedl k prvnímu mihotavému vrcholu.

Pak vydechla jeho jméno a vezla se na vysoké, teplé vlně, která se jí prohnala.

„Pojď výš.“ Zoufale toužil přimět ji létat. Chtěl vědět, že ji dokáže dostat tam, kde její oči oslepnou a tělo se mocně chvěje. „Výš,“ dožadoval se a hnal ji tam drsněji, než zamýšlel.

Horkost zesílila a vybuchla v ní. Bylo to šokující po předešlých něžnostech. Její tělo se vzepjalo, na protest i v rozkoši, a pak se z ní vydral místo stenu výkřik.

„Aidane.“ Chytila se ho kvůli rovnováze, jak se s ní svět točil. Obrátili se. „Já nemůžu.“

„Ještě.“ Odtáhl jí hlavu a pustošil její rty. „Ještě, dokud nebudeme prázdní.“ Zaryl jí už ne něžné prsty do boků a nadzvedl ji. „Řekni, že mě chceš uvnitř. Mě a nikoho jiného.“

„Ano.“ Její tělo už málem plakalo. „Tebe a nikoho jiného.“

„Tak si mě vezmi.“

Táhl ji dolů, až ho byla plná, a ten pocit ji slavnostně ovládl. Z hrdla se jí vydral vzdech, jak se zaklonila, a tělo jí zalil měsíc. Vlasy jí padaly dolů v tmavých provázcích. Odevzdaně zvedla paže a zamotala si do nich prsty.

Pak začala houpat, pohybovat a pátrat celým tělem.

Ted' měla kontrolu nad každým záchvěvem slasti. Jak se k ní zvedal v jejím rytmu, dovolila si brát. Chvěl se, kde ho pohládila, jeho oči se zdály temné jako noc, a tak se sklonila, aby potrápila jeho ústa. Když z něho vyloudila hluboké zamručení, triumfálně se zasmála.

„Výš.“ Přidržela se ho. „Tentokrát tě nahoru vezmu já.“ Směle ho popadla za ruce a přitiskla si je na prsa. „Dotýkej se mě. Všude. Já tě povedu.“

Vedla mu ruce tam, kde je chtěla cítit, a pohybovala se s ním stále blíže k okraji.

Začal se pod ní bezmocně chvět, slyšela jeho přerývaný dech, vzrušovala se tím, co s ním provádí, a konečně vystoupala za ním.

Pak se zachvěl a jeho ruce bezvládně sklouzly dolů. Jude se sklonila, políbila ho a na jeho hrdle ucítla zdivočelý pulz.

Vítězoslavně zvedla ruce nad hlavu. „Bože, to je nádhera! Lidi by se pořád měli milovat venku. Je to tak... osvobozující.“

„Ted' vypadáš jako vílí královna.“

„A cítím se tak.“ Setřepala si vlasy z tváře a pohlédla na něj dolů. „Plná magie a tajemných míst. Jsem tak ráda, že se na mě nezlobíš.“

„Jak bych mohl?“ Našel zbytek energie, aby se nadzvedl a přitiskl se k jejímu tělu. „Jsi přece tak úžasná.“

Přivinula se k němu, stále plující na slastné vlně. „Včera jsem ti tak úžasná nepřipadala.“

„To ne, ale protože jsme to vyřešili, tak už nás nic nemusí trápit.“

„Vyřešili?“

„Jo. Na, navlíkni si ten svetr, než nastydneš.“

„Jak to myslíš?“ Odmlčela se, když jí natahoval svetr přes hlavu.

„Víc toho potřebovat nebudeš, protože to z tebe stejně za chvíli sundám.“ Začal sbírat zbylé oblečení a strkat jí ho do náruče.

„Aidane, jak myslíš, že jsme to vyřešili?“

„Prostě tak.“ Usmál se, zvedl ji a vyrazili k domku. „V září bude svatba.“

„Co? Tak počkej.“

„Počkám. Do září.“ Strčil do branky. „My se ale v září nevezmeme.“

„Ale ano. A pak pojedeme na všechna ta místa, která jsi chtěla vidět.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Jenže já ano.“ Znova se usmál, že našel způsob jak zvládnout situaci. „Nevadí mi, jestli se budeš ještě chvíli cukat, zlatíčko. Zvlášť když oba víme, že to tak má být.“

„Postav mě na zem.“

„Ne, ještě ne.“ Zanesl ji do domku a vyrazil do schodů. „Já si tě v září nevezmu.“

„No, už je to jen pár měsíců, takže brzo uvidíme, kdo měl pravdu.“

„Tohle je urážející a protivné, když předpokládáš, že se podrobím tvému plánu. A že jsem snad tak hloupá, abych věděla, co chci a co ne.“

„Já si nemyslím, že jsi hloupá.“ Nesl ji do koupelny. „Ve skutečnosti bych řekl, že jsi jedna z nejchytřejších, co znám. Možná trochu tvrdohlavá, ale to mi nevadí.“ Mírně si ji nadhodil, aby mohl pustit sprchu.

„Tak tobě to nevadí,“ opakovala.

„Vůbec ne. Ani to, že mě probodáváš očima. Je to dokonce... podnětné.“

„Pust' me, Aidane.“

„Dobře.“ Poslechl a strčil ji do vany přímo pod proud vody. „Krucí!“

„O svetr se neboj, postarám se o něj.“ Se smíchem ho z ní stál a plácl s ním na podlahu.

„Nesahej na mě. Tohle si musíme ujasnit.“

„Ty už sis to ujasnila a já taky. Jen říkám, že já chci víc to svoje, než ty to, co myslíš, že je dobré pro tebe. Ale...“ shrnul jí mokré vlasy z tváře, „jestli si tak věříš, nemáš se čeho bát a můžeme si dál užívat společných chvil.“

„O to přece nejde.“

„Nebo ti se mnou snad není dobře?“

„Ale jistěže je...“

„Nebo že nevíš, co si přesně myslíš?“

„Jasně že vím, co si myslím.“

Políbil ji na čelo a na spánky. „Tak proč bys mi nedala malou naději, že to změním?“

„To nevím.“ Někde v tom musel být nějaký háček, nebo ne? Co rozum? Zdravý rozum. „Tohle není žádná legrace, Aidane. Já to беру vážně a nehodlám nic měnit,“ trvala na svém, třebaže přitom stála nahá ve vaně.

„Fajn, tak si na to podle irské tradice vsadíme. Sto liber, že změníš názor.“

„O nic takového se sázet nebudu.“

Nedbale trhl ramenem a vzal do ruky mýdlo. „Asi nechceš riskovat svoje peníze...“

„Ne.“ Zasyčela na něho a snažila se přijít na to, kdy přesně ji chytil do pasti. „Klidně o dvě stovky.“

„Ujednáno.“ Líbnul ji na špičku nosu, aby to zpečetil.

Směšné. Právě se vsadila o peníze, že se za Aidana neprovdá. K smíchu. Nechutné. A trapné. Dohnala ji k tomu zlost, což bylo ještě divnější. Obvykle se chovala mírně a snadno se ovládala.

Až přijde ta chvíle, samozřejmě bude dělat, že na sázku zapomněla. Proč by tím měla Aidana znova ztrapňovat?

Ted' měla jiné starosti a práci, na niž se chtěla soustředit. Finn potřeboval na procházku a také musela Mollie vrátit tácy, které jí půjčila na večírek. Byl čas zavolat domů a ujistit se, že je tam vše v pořádku. A pokud počasí vydrží, vynést si stolek ven a pustit se do psaní.

Toužila zaznamenat příběh, který jí předchází noci vyprávěl Aidan. Stále slyšela jeho rytmus v hlavě a viděla obrazy bílého ptáka s černým vlkem. Měla pochybnosti, zda to napíše tak krásně, ale alespoň se pokusí.

Sesbírала tácy, popadla krabičku se sušenkami, které upekla předchozí den, a rozhlédla se po štěněti. To si právě ulevovalo pod kuchyňským stolem. A zase o pár centimetrů minulo připravené noviny.

„To už jsi nemohl tu chvíli vydržet?“ Ale pak se usmála, když v odpověď vesele zavrtěl ocáskem. Odložila nádobí a pustila se do vytírání loužičky.

Pejsek mezitím poskakoval kolem a olizoval jí tvář, takže mu zapomněla vyhubovat. Pak ještě deset minut dováděli a zápasili.

Takhle ho jen rozmazlí, uvědomila si. Ale kdo mohl tušit, že se v ní najde tolik lásky, kterou potřebovala rozdávat?

„Je mi skoro třicet,“ zašeptala a hladila Finna po sametových uších. „Chtěla bych domov a rodinu. S mužem, co mě neskutečně miluje.“ Pejsek jí začal olizovat ruce. „Ale nemůžu se znova usadit, rozebrat život na kousky jen proto, že to vypadá jako momentálně nejlepší řešení. Takže...“

Zvedla Finna a otřela se mu nosem o čenich. „Prozatím jsme to jen ty a já, kamaráde.“

Jakmile otevřela zadní dveře, vystřelil ven jako šíp přímo k jejím květinám. Zarazil se, až když na něho ostře zavolala, což byl pokrok, protože to odnesla jen jedna řada nestařce.

Cestou přes louky kolem ní pobíhal, vzdaloval se a vracel, kdykoli ho něco zaujalo. Představila si, jaký z něho bude hezký dospělý pes s hladkým ocasem, co miluje běhání po kopcích.

Co si s ním ale proboha počne v Chicagu?

Zavrtěla hlavou, aby zaplašila starosti. Nemělo cenu si tím teď kazit procházku.

Vzduch byl jako křišťál a slunce pronikalo mraky, plynoucími směrem k Anglii. Krátce zahlédla Ardmorský záliv a jeho nekonečnou zelenou plochu. Kdyby se zastavila, možná by uslyšela i jeho zvuk. Turisté se určitě dnes pohnou na pláž i s několika místními, kteří si najdou hodinku dvě času.

Mladé maminky nechají děti máčet nožky v přílivu a rýt červenými lopatkami v písku. Na břehu vzniknou písečné hrady, které pak spláchnou vlny.

Keře podél cesty byly obsypané květy a tráva pod nohama se leskla ranní rosou. Na severu se tyčily hory s vrcholy zakrytými mraky. A mezi nimi a Jude se prostíraly nekonečné zelené planiny.

Jak ráda se po nich rozhlížela až ke starým hradům, poničeným časem a nepřáteli. Vždycky si pak vzpomněla

na rytíře a jejich dámy, velké i ničemné krále, veselé sluhy a chytré špiony. A taky na kouzla, čaroděje a víly.

Na všechny ty příběhy o obětech lásce a slávě, o vítězství srdce nebo cti a o zlomených kletbách.

Na místě jako tohle by je vypravěč mohl sbírat do nekonečna a pak předávat dál. Za krásných rán by se procházela a zaobírala představami, za deštivých odpolední by příběhy třídila a zapisovala. Večer by odpočívala u krbu nebo si kvůli společnosti a hudbě zašla do hospody.

Byl by to nádherný život plný zájmů, krásy a snů.

Náhle se zastavila, překvapená, že ji to vůbec napadlo. Mohla by přece zůstat nejen další tři měsíce, ale navždy. Mohla by psát povídky. Ty, co jí někdo vyprávěl, nebo ty, co sama vymyslí.

Jistěže ne. Co ji to posedlo? Zasmála se, ale jen chabě. Musí se podle plánu vrátit do Chicaga, aby se živila něčím rozumným, než se pokusí o svůj sen. Zvažovat cokoli jiného je nezodpovědnost.

Proč?

Udělala sotva dva kroky, než ji ta otázka zastavila.

„Proč?“ vyslovila ji nahlas. „Musí být nějaký důvod, spousta důvodů. Žiju přece v Chicagu. Vždycky jsem tam žila.“

Neexistovala povinnost žít zrovna v Chicagu. Nikdo by ji za přestěhování nezavřel do cely.

„To samozřejmě ne, ale... musím pracovat.“

A co asi dělala ty poslední tři měsíce tady?

„To není tak docela práce.“ Začal se jí stahovat žaludek a srdce prudce bušit. „To je prostě jen záliba.“

Proč?

Zavřela oči. „Protože to miluju. Mám to tak moc ráda, že to musí být jen záliba. Ale zní to hloupě.“

Možná to nebylo nejlepší místo na zpověď, ten zelený kopec brzy po ránu, ale jí se zdálo dokonalé.

„Proč bych nemohla dělat něco, co mám ráda, a neomezovat se? Proč bych nemohla žít tam, kde se cítím doma? Kdo rozhoduje o mém životě,“ dodala se zmateným uchechtnutím, „když ne já?“

Na mírně roztřesených nohou se vydala dál. Mohla by to dokázat, pokud najde dost odvahy. Může prodat svůj byt a udělat i to, čemu se ze strachu z prohry vyhýbá, a sice poslat úryvek své práce nějakému agentovi.

Konečně by se mohla přidržet něčeho – ať to dopadne, jak chce – co si opravdu přeje dělat.

Měla by o tom vážně přemýšlet. Přidala do kroku a ignorovala hlas, který ji nutil pustit se do toho hned, než si najde výmluvy. Byl by to přece jen obrovský skok a změna. Rozumný člověk nedělá takové věci bez rozmyslu.

Jude byla vděčná, když za kopcem zahlédla dům O'Tooleových. Potřebovala nějaké rozptýlení.

Na šňůře se zase sušilo prádlo, a tak ji napadlo, jestli Mollie pere dvacet čtyři hodin denně. Zahrada kvetla a kůlna byla stále stejně napěchovaná harampádím. Betty se probrala z dřímoty, na uvítanou štekla a Finn se za ní okamžitě nadšeně řítí z kopce.

Jude ho následovala, a než došla na dvorek, otevřely se dveře do kuchyně.

„Dobré ráno, Jude,“ mávala na ni Mollie. „Dneska jsi brzy na nohou.“

„Ne dřív než vy, jak se zdá.“

„Když máš dům plný štěbetavých holek a k tomu muže, co rád dostane svůj čaj, ještě než otevře oči, nemáš šanci dlouho vyspávat. Pojd' dál a dělej mi společnost. Zrovna pečou chleba.“

„Přinesla jsem vám zpátky tácy a taky pár sušenek. Myslím, že už jsou lepší než ty předešlé.“

„Tak je ochutnáme u čaje.“

Otevřela doširoka dveře a Jude mohla vejít do teplé, voňavé kuchyně, kde pod dřezem rámusila Brenna. „Už to asi mám, mami.“

„To bych prosila.“ Mollie přešla ke sporáku. „Víš, Jude, já jsem jak ta pověstná kovářova kobyla. Muž i tohle děvče dokážou spravít všechno u cizích, ale tady něco pořád vrže a kape.“

„Ale ty nám za to neplatíš, nebo jo?“ řekla Brenna a vysloužila si mírné nakopnutí.

„Tak neplatím? A kdo ráno zblajznul horu vajíček, toustů a marmelády?“

„To jen proto, abych měla plnou pusku a nemohla Maureen s tou její svatbou poslat do háje. Víš, Jude, ona nás přivede do blázince, jak pořád kňourá, stěžuje si a brečí kvůli každé pitomosti.“

„Svatba je přece dobrý důvod pro to všechno.“ Mollie postavila čaj a sušenky na stůl, kývla na Jude, aby se posadila, a začala se znovu zabývat hroudu těsta. „Až přijde tvůj čas, bude to ještě horší.“

„Ha. Kdybych se náhodou chtěla vdát, popadnu chlapa, dovleču ho před faráře a bude to,“ prohlásila Brenna. „Všechny ty parádičky – šaty, kytky a kterou písničku pustit kdy... Měsíce příprav, aby se pak šaty navždycky strčily do skříně, všechny kytky zvadly a vyhodily se. A písničky? Ty si přece mužem zazpívat kdykoli.“

Vysunula hlavu zpod dřezu a máchla ve vzduchu klíčem. „A ty nekřesťanský peníze, co to stojí...“

„Ach, ty romantická dušičko.“ Mollie posypala těsto moukou a obrátila ho. „Svatební den přece znamená začátek nového života a mělo by to stát za každou minutu času a každou penci.“ Trochu si povzdechla. „Ale už je to trochu unavující, ta její nervozita.“

„Přesně.“ Brenna vrátila klíč do otlučeného kufříku s náradím, vstala a šla si pro sušenku. „Podívej se tady na

Jude. Klidná jako vždy. Ta pořád neblábolí, jestli chce kytici bílých nebo růžových růží.“ Brenna si kousla sušenky a posadila se. „To je rozumná ženská.“

„Díky, snažím se, ale nevím, o čem to mluvíš?“

„O rozdílu mezi tebou a mojí potrhlou sestrou. Obě se máte vdávat, ale ty nelítáš jako šílená sem tam a každou chvíli neměníš příchut' svatebního dortu. Nebo jo?“

„Ne,“ odpověděla Jude pomalu, „protože já se vdávat nebudu.“

„I kdybyste s Aidanem chtěli malý obřad – i když nevím, jako to dokáže, když tady zná každou živou duši široko daleko – pořád to bude svatba.“

Jude se zhluboka nadechla a pak pro jistotu ještě jednou. „Odkud jsi vzala, že se s Aidanem budeme brát?“

„Od Darcy.“ Brenna se naklonila pro další sušenku. „A ta to má přímo od zdroje.“

„Od docela vymaštěného zdroje.“

Vyštěkla to tak, až Brenna zamrkala a Mollie přestala hníst těsto. Než ale dcera otevřela pusu, Mollie ji umlčela varovným pohledem. „Zacpi si pusu sušenkou, než zase stihneš něco prokecnout.“

„Ale Darcy říkala...“

„Možná se Darcy spletla.“

„Ne, to bych neřekla.“ Jude už se zlostí stáhlo hrdlo. Když ji nedokázala spolknout, prudce vstala od stolu. „Odkud ten chlap bere takovou drzost a aroganci?“

„Oni se tak už rodí,“ řekla Brenna, ale zase sklopila hlavu, když na ni matka sykla.

„Musím říct, že jsem si taky myslela, že tam s Aidanem směřujete, když jsem vás spolu pozorovala,“ konejšila ji Mollie. „Když nám to Brenna včera u večeře oznámila, nebyli jsme ani moc překvapení. Měli jsme radost.“

„Řekla? U večeře?“ Jude se zastavila u stolu, opřela se o něj dlaněmi a pohlédla Brenně zblízka do očí. „Tys to řekla celé rodině?“

„No, neviděla jsem důvod...“

„A komu ještě? Kolik lidí už tu směšnou věc slyšelo?“

„Já...“ Brenna si odkašlala. Sama byla dost výbušná a uměla rozeznat známky vzteku u jiných. „To přesně nevím. Moc ne. Jen pár. Vlastně skoro nikdo. Měly jsme z toho s Darcy opravdu radost. Zvláště když Aidanovi všechno tak trvá. Doufaly jsme, že ho to *ceili* trochu nakopne.“

„Tak *ceili*?“

„Svatojánská noc, měsíček v úplňku a tak. Že jo, mami?“ Se zoufalým výrazem hledala pomoc u matky. „Pamatuješ, jak jsi vyprávěla, že tě táta požádal o ruku taky na *ceili* a zrovna v domku staré paní Maude?“

„No jistě.“ Mollie to konečně pochopila a s tichým úsměvem poplácala dceru po rameni. „Myslely jste to dobře, že?“

„Ano, my... au!“ Brenna se chytila za nos, se kterým jí matka právě zakroutila.

„Aby sis pamatovala, že ho nemáš strkat do věcí jiných lidí, i kdybys to myslela stokrát dobře.“

„Ona za to nemůže.“ Jude si přiložila ruce k vlasům a měla chuť za ně zatahat. „To je Aidanova vina. Co si myslel? Říct sestře, že se budeme brát. Vždyť jsem řekla ne. Docela jasně a několikrát.“

„Tys řekla ne?“ vypravily ze sebe Mollie s Brennou naráz a stejně šokovaně.

„Ale já vím, co dělá a na co se chystá.“ Prudce se otočila a zase začala přecházet kolem. „Potřebuje manželku a já jsem dostupná, tak je to. Měla bych se podřídit, protože nemám zas tak pevnou páteř. Tak to se teda spletl. Já ji totiž mám. Možná se to jen zatím neprojevalo. Nevezmu si jeho, ani nikoho jiného. Nikdo už

mi nebude nařizovat, co mám dělat, kde žít, jak žít a čím se stát. Už nikdy víc!“

Mollie si prohlížela její zarudlou tvář a zaťaté pěstě a pak pomalu přikývla. „No, to je dobře. Ale co kdyby sis teď trochu vydechla, sedla si s námi u čaje a pověděla, co se vlastně stalo?“

„Povím vám to. A ty,“ ukázala na Brennu, „ty pak půjdeš do vesnice a každému řekneš, jaký je Aidan Gallagher pitomec a že mu Jude Murrayová všechno nebaští.“

„To bych mohla,“ souhlasila Brenna opatrně. „Fajn.“ Jude si odfrkla, sedla si a začala vyprávět.

Trochu se jí ulevilo, že se někomu svěčila. Vztek se obrousil, rozhodnutí upevnilo a navíc na své straně měla dvě ženy rozčilené Aidanových chováním.

Když odcházela, gratulovaly jí a plácaly po ramenou, že se nenechala zastrašit. Nemohla samozřejmě tušit, že jakmile za sebou zavřela, matka i dcera vsadily dalších dvacet liber na Aidana.

Ne že by s Jude nesympatizovaly nebo nevěřily, že se neumí rozhodnout, ale také věřily v osud a na dobrou sázku.

S penězi v kapse zajela Brenna za Darcy, aby jí vysvětlila, jaký je její bratr trouba – a začala přibírat sázky do banku.

Šťastně nevědomá Jude se zatím vrátila do domku s lehčím srdcem a pevnější páteří. Teď se nebude otravovat konfrontací s Aidanem. Nestálo jí to za námahu ani čas. Zůstane klidná a neochvějná a ponížení teď zažije on.

Potěšená takovým rozhodnutím zašla k telefonu v kuchyni a bez dalšího váhání začala řešit další kroky.

O půl hodiny později si ale položila hlavu na kuchyňský stůl.

Co to jen provedla? Co to vlastně provedla?

Její chicagský byt je na prodej. Pár, kterému ho Jude dočasně pronajala, se už prý na tu možnost ptal a realitní makléř tvrdil, že všechno nejspíš proběhne rychle a hladce. Zamluvila si letenku na konec měsíce, aby se postarala o své věci a přebrala, co si nechá poslat, co prodá a čeho se zbaví jinak.

Tím skoncuje se životem, jaký vybudovala na základě očekávání někoho jiného. Zůstala sedět, zadržela dech a čekala, jaká reakce se dostaví.

Panika? Lítost? Deprese?

Ale nepřišlo nic takového. Bylo to odbyté, a přitom tak hladce, a jako by se tím zbavila velkého nákladu. Úleva. Tu cítila. Úlevu, očekávání a vzrušení, že to dokázala.

Už nebydlela v Chicagu. Žila na Vílím kopci v hrabství Waterford v Irsku.

Rodiče padnou do mdlob.

Při tom pomyšlení se napřímila a přitiskla si ruce na pusku, aby zdusila smích. Budou myslet, že přišla o rozum. A nejspíš nikdy nepochopí, že ho právě našla. Našla sebe, své srdce a domov.

A taky smysl, uvědomila si trochu rozechvěle.

„Babi, našla jsem se. Během necelého půl roku jsem zjistila, kdo je Jude F. Murrayová. Co tomu říkáš?“

Telefonát do New Yorku se zdál těžší, protože byl důležitější, uvědomila si. Mnohem víc než prodej bytu, což znamenalo jen finanční zisk. Volání do New Yorku se rovnalo volbě budoucnosti, po které toužila.

Netušila, jestli si ji spolužačka z vysoké pamatuje, nebo to jen ze zdvořilosti předstírá. Ale nechala si Jude přepojit a vyslechla ji. Jude si pak přesně nepamatovala, co říkala, nebo co jí Holly odpověděla. Kromě toho, že literární agentka Holly Carterová Fryová jasně řekla, že její námět na knihu zní dobře a že jí má nějakou ukázkou poslat.

To pomyšlení jí stahovalo žaludek, a tak raději zašla okamžitě nahoru do pracovny, aby vše vyřídila. Možná se jí trochu chvěly ruce, když psala průvodní dopis, ale snažila se být zdvořile profesionální.

Jen jednou za celou dobu si musela dát hlavu mezi kolena a vydýchat se.

Našla první tři povídky a prolog, se kterým se natrápila a v němž otevřela své srdce. Bylo jí dokonce možná trochu do pláče, když do polstrované obálky přidala i některé obrázky.

Posílala své srdce přes oceán a riskovala, že o něj přijde. Mnula si ledové dlaně a vyhlížela oknem ven. Bylo by snazší to nedělat, uvědomila si. A jen dál předstírat, že to má v plánu a jednou se odváží. A ještě lehčí bylo namluvit si, že je to jen záliba a experiment, s jehož výsledkem nepočítá.

Jakmile jednou totiž obálku odešle, nepůjde to vzít zpět a spoléhat na záchrannou síť.

Protože nic jiného dlouho nedělala. Snazší je přesvědčit sama sebe, že není v ničem extra dobrá. Dost chytrá nebo zručná. Kdo má sebedůvěru, aby něco začal, musí mít taky odvahu prohrát.

Ona už prohrála v manželství a taky jako učitelka – ve dvou věcech, o nichž si myslela, že se pro ně hodí.

Ale bylo ještě tolik jiných, o nichž snila, po nichž toužila, ale schovala je před sebou. A vždy se přiměla být rozumná, protože to od ní lidé čekají.

V hloubi duše ale věděla, že je to hlavně strach ze selhání, s nímž by se musela vyrovnat. A na to neměla odvahy.

Ohlédla se zpět k obálce na stole a narovnala se v ramenou. Ale teď ji má. Když to nezkusí tentokrát, opravdu s tím nebude moct dál žít.

„Popřej mi štěstí,“ zašeptala směrem k tomu, co se šustlo domem, a popadla obálku.

Cestou do vsi radši moc nepřemýšlela. Prostě to odešle a zapomene na to. Nebude se celé dny trápit a bát. Až se to doví, tak se to doví. A pokud to nebude dost dobré, pokusí se to vylepšit.

Místo čekání dokončí svoji knihu. Vypiluje ji, až bude zářit jako diamant. No a pak se pustí do další. Do povídek z vlastní hlavy. O mořských pannách a strašidlech a kouzelných lahvích. Měla dojem, že když už jednou pustila fantazii ze řetězu, nápady se pohrnou, že je ani nestačí pochyťat.

Zaparkovala před poštou a v uších jí hučelo, srdce bolestivě tlouklo do prsou a nohy se podlamovaly. Přesto přešla chodník a otevřela dveře.

Poštmistrová měla sněhobílé vlasy a plet' jako děvčátko. Vesele se na Jude usmála. „Dobrý den, slečno Murrayová. Jakkak se vede?“

„Moc dobře, děkuju.“ *Lhářko, lhářko*, znělo jí v hlavě. Každou minutu ji přemůže žaludeční nevolnost a ztrapní se tam.

„Že ale máme krásný den. Takové léto už tu dlouho nebylo, možná jste nám ho přinesla.“

„To by bylo fajn.“ Jude se strnulým úsměvem položila obálku na přepážku.

„Něco posíláte kamarádce do Ameriky?“

„Ano.“ Jude se usmívala dál, zatímco dáma četla adresu. „Je to bývalá spolužačka a teď žije v New Yorku.“

„Můj vnuk Dennis s rodinou taky žije v New Yorku. Pracuje v drahém hotelu a vydělává dost jen tím, že vozí lidem zavazadla ve výtahu. Prý tam mají pokoje jako paláce.“

Jude měla strach, že jí popraská obličej, ale usmívala se dál. Za ty tři měsíce pochopila, že v Ardmoru není možné zajít na poštu nebo kamkoli jinam a neprohodit pár slov.

„A má tu práci rád?“

„Ale má. A jeho hezká žena zas dělala kadeřnici, než zůstala doma s druhým miminkem.“

„To je hezké. Ráda bych, aby to došlo co nejdřív.“

„Jestli to chcete poslat spěšně, bude to trochu dražší.“

„To nevadí.“ Když sáhla do kabelky pro peněženku, měla dojem, že se pohybuje v sirupu. Jako v mlze sledovala, jak je psaní váženo, pak platila a nechala si vrátit drobné.

„Děkuju.“

„Není zač. A vaše kamarádka z New Yorku taky přijede na svatbu?“

„Prosím?“

„Rodina určitě, že? Ale je hezké mít tam i staré kamarády.“

Hukot v její hlavě se změnil. Zlost tak rychle zahнала nervozitu, že se nestačila divit.

„Můj John a já jsme se brali před padesáti lety, ale pamatuju si to jako dneska. Tenkrát hrozně lilo, ale mně to bylo fuk. Celá moje i Johnova rodina se natěsnila do malého kostelíku, kde to vonělo vlhkou vlnou a květinami. A tatínek plakal jako dítě, když mě vedl k oltáři. Byla jsem totiž jeho jediná dcera.“

„To je hezké,“ opakovala Jude znovu, když se zase mohla nadechnout. „Ale já se vdávat nebudu.“

„Copak? Vy jste se s Aidanem pohádali?“ Poštmistrová smířlivě mlaskla. „To si tak neberte, drahoušku, to je docela přirozené.“

„Nepohádali.“ Ale měla dojem, že brzo dojde přímo na šampionát v hádání. „Jen se nebudu vdávat.“

„Měl by vás trochu víc prosit, že?“ mrkla na ni paní. „To mu neuškodí a nakonec z něho bude o to lepší manžel. Až budete potřebovat dort, běžte za Kathy Duffyovou, ta umí nejkrásnější.“

„Nepotřebuju dort,“ ucedila Jude mezi zuby.

„Nemůžete vynechat dort jen proto, že je to pro vás podruhé. A kam pro šaty, to vám zase poradí Mollie O'Tooleová. Objevily s dcerou hezký obchod ve Waterford City.“

„Nepotřebuju šaty ani dort,“ odpověděla Jude a hledala poslední zbytky trpělivosti, „protože se nebudu vdávat. Děkuju vám.“

Otočila se na patě a vyšla ven.

Na chodníku do sebe nasála vzduch a zuřivě pohlédla na nápis Gallagherovy hospody.

Nepůjde dovnitř, teď ne. Musela by ho zabít.

A proč by vlastně nemohla? Zasloužil si to.

Dlouhými, rozhodnými kroky překonala vzdálenost k hospodě a prudce otevřela dveře.

„Aidane Gallaghère!“

Místnost praskala ve švech, zaplněna místními i turisty, kteří zaskočili na něco k jídlu či k pití. Všichni okamžitě ztichli.

Aidan se za barem zarazil s roztočeným pivem v ruce. Když k němu došla a oči jí žhnuly jako laser, odložil sklenici stranou. Vůbec nepřipomínala ospalou, něžnou ženu, kterou ráno opustil.

Tvářila se vražedně.

„Chci s tebou mluvit,“ řekla.

Tušil, že to nebude příjemný rozhovor. „Dobře, jen tu něco dodělám a zajdeme nahoru do soukromí.“

„Tak teď ti jde o soukromí. Na to zapomeň.“ Otočila se do místnosti. Pohledy lidí a zaujaté tváře jí tentokrát nestáhly žaludek, ale spíš přiživily už beztak děsný vztek.

„Jen si to klidně všichni poslechněte, protože stejně se už celá vesnice o mně baví. Takže aby bylo jasno. Já si nebudu brát tohohle troubu převlečeného za normálního chlapa.“

Pár lidí se uchechtlo. Jude si všimla, že se otevřely dveře do kuchyně, a ohlédla se. „Jen pojd' klidně ven, Shawne, proti tobě nic nemám.“

„Díkybohu,“ zamumlal, ale jako loajální bratr si šel stoupnout vedle Aidana.

„Hezký obrázek, vy dva. A ty taky,“ ukázala na Darcy. „Pevně doufám, že budete mít víc rozumu než váš bratříček, který si myslí, že se mu budou ženské kvůli hezkému obličejí kácet k nohám, jakmile jen trochu projeví zájem.“

„Ale no tak, miláčku.“

„Neříkej mi miláčku.“ Natáhla se přes bar a žďuchla ho pěstí do prsou. „A už vůbec ne tím shovívavým a přezíravým tónem, ty pitomče.“

V očích se mu zalesklo, jak se ozval jeho vztek. Naznačil palcem Shawnovi, aby se postaral o pípou, a pak kývl na Jude. „Jdeme nahoru a tam si to řekneme.“

„Já s tebou nikam nejdu.“ Znovu ho uhodila do prsou a vlastní drzost ji potěšila. „Nenechám se zastrašit.“

„Zastrašit? Kdo koho zastrašuje? Tys tady do mě najednou začala strkat.“

„To ještě nic není.“ Náhle si tím byla docela jistá. „Jestli myslíš, že když budeš každému vyprávět, že si mě vezmeš, že mě do toho natlačíš, že mě udoláš nebo přesvědčíš, tak budeš asi šeredně překvapený. Já už si nenechám poroučet, jak mám naložit se svým životem. Od nikoho.“

Znovu se otočila. „A všem tady ať je to jasné. Jen proto, že s ním spím, ještě nepoběžím pro svatební dort, když páníček luskne prsty. Budu spát, s kým se mi zachce.“

„Já jsem volnej,“ křikl někdo a vyvolal tím salvy smíchu.

„To by stačilo.“ Aidan plácl rukou do baru, až sklenice nadskočily. „Tohle je soukromá věc.“ Prodral se kolem Shawna. „Nahoru, Jude.“

„Ne.“ Zvedla bradu. „A protože to je slovo, které nechápeš, zeptám se, která část ti není jasná.“

„Nahoru,“ opakoval a pevněji uchopil za paži. „Tohle není vhodné místo.“

„Je to tvoje místo,“ připomněla mu. „A tvoje záležitost. Dej tu ruku pryč.“

„Probereme to o samotě.“

„Já už nic probírat nechci.“ Když se mu snažila vytrhnout, začal ji tlačit dozadu. To, že mohl, že se lidé rozestoupili a že byl dost silný, aby ji dostal, kam chtěl, v ní cosi zlomilo. A poslední kapka trpělivosti přetekla.

„Říkám, dej ze mě ty ruce pryč, parchante jeden.“ Ani si nepamatovala, že to udělala. S rudou mlhou před očima jen ucítila bolest v pravačce, když se srazila s jeho obličejem.

„Prokristaboha.“ Před očima se mu roztančily hvězdičky a bolest i šok, že to udělala, ho ohromily. Instinktivně si přitiskl ruku pod nos, jak se z něj začala řinout krev.

„A už na mě nesahej,“ dodala Jude důstojně, zatímco celá hospoda ztichla. Otočila se a odešla dřív, než se za ní ozval potlesk.

„Na, zkus tohle.“ Shawn bratrovi podal mokrou utěrku. „Že má ta naše Jude ale ránu v pravačce.“

„Jo.“ Potřeboval si sednout a poslechl Darcy, když ho vedla k volné stoličce. „Co to do ní kruci vjelo?“ Ignoroval nové sázky, které lidi začali přihazovat do banku, a s vděčností přijal od Shawna led.

Užasle i znechuceně zíral na zkrvavenou utěrku. „Krucí, ta ženská dokázala to, co se za jednatřicet let nikomu nepovedlo. Ona mi rozbila nos.“

„Ted' za ní rozhodně nepoběžím.“ Shawn dál smažil rybu a hranolky, zatímco si Aidan v kuchyni ledem chladil poničený nos. „To už jsi řekl snad dvacetkrát.“

„A myslím to vážně.“

„Fajn, chovej se dál jako zbedněnej idiot.“

„Ještě ty začínej.“ Aidan sundal ledový sáček z tváře. „Abys taky nedostal ránu.“

„Tos už taky říkal, ale idiot jsi stejně.“

„Proč já? Ona přece vtrhla do plné hospody, chtěla se hádat, strkala do mě a zlomila mi nos.“

„To tě dostalo, co?“ Shawn vložil na talíře do zlata opečené ryby, přidal porci hranolků a zelného salátu s petrželkou. „Že to po všech těch letech a bitkách nakonec dokáže ženská proti tobě sotva poloviční.“

„Jen šťastná trefa,“ zavrčel Aidan, jehož hrdost byla stejně v háji jako nos.

„Blbce trefí každej,“ opravil ho Shawn, „a ty blbec jsi,“ dodal a vyběhl z kuchyně s objednaným jídlem.

„Tomu říkám rodinná podpora.“ Aidan otráveně vstal, aby ve skřínce našel nějaký aspirin. Obličej měl jako v ohni.

Za jiných okolností by možná obdivoval, jak se Jude dokázala naštvat a přesně trefit, ale v tuhle chvíli ne.

Zranila ho. Nejen jeho nos, ale i hrdost a srdce. Žádná ženská mu ještě nezlomila srdce a naprosto netušil, co si s tím má počít. Už pochopil, aspoň částečně, že to o *ceili* trochu zkopal. Ale včera v noci si byl tak jistý, že to dal zase dohromady.

Romantika, svádění, přesvědčování a vytrvalost. Co si ženské mohly přát víc? Ztracená práce! Hodili se k sobě a každý to viděl.

Každý, jen ona ne.

Proč ho nechtěla, když po ní toužil tak, že nemohl ani dýchat? Proč nechtěla vidět jejich hezký společný život, když jemu se jevil tak jasně?

Na vině bylo její první nepovedené manželství, pomyslel si zachmuřeně. On se přes to přece přenesl, tak proč ona ne?

„Je tvrdohlavá,“ řekl Shawnovi, který se vrátil do kuchyně.

„Tak to se k sobě hodíte.“

„To snad není tvrdohlavost, když jde člověk za tím, co je správné.“

Shawn zavrtěl hlavou a začal připravovat sendviče. Hospoda byla na nohou, bavil se v duchu. Stálí hosté zůstávali déle než obvykle a další se hrnuli, jen co se celá věc rozkřikla. Už museli požádat Michaela O'Toolea a Kathy Duffyovou, aby pomohli za barem, a Brenna prý byla na cestě. Shawn tušil, že Aidan ještě nějakou dobu nezvládne obsluhu pípy ani konverzaci.

„To asi ne,“ řekl po chvíli, „ale je víc způsobů, jak s tím za ženskou přijít.“

„Že ty se tak v ženských vyznáš.“

„Asi daleko víc než ty, protože mi ještě žádná takovou ránu nedala.“

„Mně zatím taky ne.“ I napůl zmrzlý nos mu vibroval jako bubínek. „Takovou reakci nečekáš od holky, kterou požádáš o ruku.“

„Asi to nebude žádostí, ale způsobem, jakýms to udělal.“

„A kolik způsobů asi existuje, ty chytřej?“ chtěl vědět Aidan. „A proč by to měla být jen moje vina?“

„Protože je jasný, že tě miluje a chce to od tebe na oplátku. Kdybys to nezvorál, neřekla by ne a nepřišla by ti rozbít nos.“

Když Aidan jen užasle zíral, vyrazil Shawn do lokálu s připraveným jídlem. Aidan za ním chtěl běžet, ale uvědomil si, že už se ten den na veřejnosti ztrapnil dost. A tak netrpělivě přecházel po kuchyni, dokud se bratr nevrátil.

Ten přinesl prázdné talíře a vložil je do dřezu. „Bud' trochu užitečný a umyj nádobí. Chtějí další ryby a hranolky.“

„Možná jsem to poprvé trochu pokazil,“ začal Aidan, „to přiznávám. Už jsem o tom mluvil i s Darcy.“

„S Darcy?“ Shawn jen zvedl oči v sloup. „Tak teď už vím jistě, že jsi idiot.“

„Je to její kámoška a taky ženská.“

„Ale bez špetky smyslu pro romantiku. A to nádobí nech. Umeju to později,“ pokračoval a obaloval rybu v mouce. „Radši si sedni a řekni, cos vlastně udělal.“

Aidan nebyl zvyklý na rozkazy od mladšího bratra a nedělalo mu to příliš dobře. Ale zoufalec se i stébla chytá. „Poprvé, nebo podruhé?“

„Pověz všechno a začni od začátku.“ Shawn vložil rybu a brambory do oleje a začal připravovat čerstvý salát.

Přitom mlčky naslouchal. Když měl jídlo hotové, zvedl prst, aby bratra umlčel, a šel talíře zanést hostům.

Shawn se vrátil, sedl si, složil ruce na stole a zadíval se Aidanovi do očí. „Beru si deset minut, abych ti řekl svůj názor. Ale ještě jednu otázku. Řekls jí při všem tom povídání, co chceš a jak to bude vypadat a co by měla udělat taky, že ji miluješ?“

„No jistě.“ Nebo ne? Aidan se zavrtěl a trhl ramený. „Víš, že ji miluju. Chlap přece nežádá o ruku ženskou, kterou nemiluje.“

„Tak za prvé, Aidane, tys ji nežádal, tys jí to poručil, a to je něco docela jiného. A mám dojem, že ten, co ji žádal před tebou, ji nemiloval, protože jinak by ji do roka neopustil. Takže asi neměla důvod věřit, že ji miloval, co?“

„Ne, ale...“

„Tak řekls jí to, nebo ne?“

„Možná ne. Není lehký něco takovýho vyklopit.“

„Proč?“

„Prostě proto,“ zavrčel Aidan. „Ale já nejsem žádnéj pitomej Amík, co by ji takhle odkopl. Jsem Ir a držím slovo, a taky katolík, pro kterýho je manželství svaté.“

„Hm, tak to ji asi přesvědčí. Kdyby si tě vzala, bude to věc cti a náboženství, co vás u sebe udrží.“

„Tak jsem to nemyslel.“ Začínala se mu točit hlava. „Chtěl jsem říct, že mi může věřit, že jí neublížím.“

„Lepší by bylo, kdyby věřila, že ji budeš milovat jako nikdo předtím.“

Aidan otevřel a zase zavřel pusu úžasem. „Odkud máš ty rozumy?“

„Skoro třicet let pozoruju lidi a vyhýbám se situacím, do které ses dostal ty. Mám dojem, že tohle je ženská, která ještě nedostala lásku a respekt ve stejný míře. A obojí potřebuje.“

„Ode mě to dostane.“

„Já to vím,“ Shawn soucitně sevřel Aidanovu paži, „ale ona ještě ne. Je čas se trochu ponížit, brácho. To pro tebe bude těžké, ale to ona taky pochopí.“

„Chceš říct, že se mám před ní plazit po kolenou?“

Shawn se zazubil. „Tvoje kolena to vydrží.“

„Asi jo. Nemůže to bolet víc než rozbitej nos.“

„Chceš ji?“

„Víc než co jinýho.“

„Jestli jí tohle neřekneš, jestli jí nedáš svoje srdce na talíři a dost času, aby ti uvěřila, nikdy ji nedostaneš.“

„Možná mě zase odmítne.“

„Možná.“ Shawn vstal, ale ruku nechal na Aidanově rameni. „To je riziko. Nepamatuju se, že by ses někdy bál riskovat.“

„Tak to je taky poprvé.“ Aidan se dotkl bratrovy ruky. „Mám z toho přímo hrůzu.“ Trochu rozechvěle vstal. „Půjdu se projít, jestli to tady zvládneš. Pročistit si hlavu, než za ní vyrazím.“ Dotkl se opatrně svého nosu. „Jak je to zlé?“

„Hm, dost,“ prohodil Shawn zvesela, „ale bude to horší.“

* * *

Ruka ji bolela jako sto čertů. Kdyby se nezaměstnala nadáváním, bála by se, že si v ní něco zlomila. Ale protože dokázala zatnout pěst, usoudila, že ji má jen naraženou, jak s ní praštila do betonového bloku, co vypadal jako Aidanův obličej.

Ze všeho nejdřív popadla sluchátko a rezervovala si jinou letenku. Odjede hned zítra. Aidan ji nevyhnal, to ne. Jen chtěla v Chicagu všechno co nejdřív osobně vyřídit a pak se vrátit zpět.

Potom se usadí na Vílím kopci a bude žít dlouhý, šťastný život, jak a s kým se jí zachce. Na jejím seznamu bude chybět jedině Aidan Gallagher.

Zavolala také Mollie a domluvila s ní hlídání Finna.

Už teď jí scházel, a tak ho přemožená pocitem viny, že ho musí opustit, vzala do náruče.

„U O'Tooleových ti bude báječně, uvidíš. A já se brzy vrátím a dovezu ti dárek.“ Políbila ho na čumáček.

Na práci neměla náladu, tak si šla nahoru sbalit věci. Moc toho potřebovat nebude. I kdyby stěhování zabralo jeden dva týdny, v Chicagu má oblečení dost. Vystačí si s menší taškou a laptopem a bude se cítit kosmopolitně.

V letadle se usadí se skleničkou šampaňského na oslavu a sestaví si seznam úkolů.

Možná přesvědčí babičku, aby se s ní na zbytek léta vrátila. Nebo rodiče, aby ji navštívili a viděli, že je šťastná a spokojená.

Všechno ostatní budou jen praktické záležitosti. Prodej auta, nábytku, balení oblíbených věcí. Překvapilo ji, jak málo z toho, co za poslední roky nashromáždila, opravdu potřebovala a milovala.

Zavře bankovní účty, usmála se a postavila tašku vedle šatny. Podepíše pár papírů a zařídí změnu adresy. Týden postačí, počítala v duchu. Maximálně deset dní a bude to odbyté.

Prodej bytu se dokončí přes internet nebo telefon.

Všechno už připravila. Ráno zanechá Finna a klíče od domku k Mollie a odjede do Dublinu. Po chvíli se ale rozhlédla a uvažovala, co si se sebou počne do rána.

Mohla by chvíli pracovat na zahradě a nechat ji v absolutně dokonalém stavu, bez jediného plevele nebo uschlého květu. Pak zaskočí za Maude říct jí, že bude pryč jen pár dní.

Potěšená tou představou si zašla pro náradí a rukavice, na hlavu nasadila slamák a pustila se do práce.

Aidan neměl v úmyslu zajít až k Maudeinu hrobu, ale obvykle se řídil instinktem. Když ho tam nohy zavedly, chvíli postával, jako by hledal inspiraci nebo aspoň trochu soucitu se svou situací. Dřepl si a dotkl se květin, které Jude přinesla. „Chodí sem za tebou často. Má dobré a štědré srdce. Můžu jen doufat, že si ho kousek nechá i pro mě. Je to tvoje krev,“ dodal. „I když jsem tě jako mladou neznal, slyšel jsem, že byla taky paličatá a uměla se rozčítit – prosím za prominutí. Začíná mi docházet, jak jste si podobné, a líbí se mi to. Teď za ní zajdu a zkusím se jí zeptat znova.“

„Tak neudělej stejnou chybu.“

Aidan zvedl hlavu a podíval se do ostře modrých očí. Pak pomalu vstal. „Takže i ty jsi skutečný.“

„Jako tenhle den,“ ujistil ho Carrick. „Dvakrát ti řekla ne. Jestli to zopakuje, tak jsi podle mě k ničemu a jen jsem ztrácel čas.“

„Nezeptám se jí proto, že se ti to hodí.“

„I tak mám poslední šanci. Takže opatrně, Gallaghere. Tady mám kouzla zakázaná. Můžu jen poradit.“

„Rad už jsem dneska dostal dost, díky.“

„Tak ještě jednu. Láska, i ta vyznaná, není dost.“

Aidan si rozmrzele prohrábl vlasy. „Tak co už je potom dost, kruci?“

Carrick se usmál. „Je to slovo, které mi pořád nějak vážne na jazyku. Kompromis. A teď běž, dokud je okouzlená svými květinami. Třeba ti to pomůže.“ Jeho úsměv se protáhl. „Přitom jak teď vypadáš, budeš potřebovat každou pomoc.“

„Děkuju pěkně,“ zavrčel Aidan, když se jeho společník vytratil.

Se svěšenými rameny se vydal směrem k domku. „Pro bratra jsem idiot, nafoukaná legenda mě uráží a ženské mi dávají rány do nosu. Kolik toho ještě dneska musím vydržet?“

Jak to řekl, nebe potemnělo a v dáli hrozivě zahřmělo. „No jen do toho,“ zamračil se Aidan. „Jen si vyhrožuj. Teď ale musím řešit svůj život.“

Dal si ruce do kapes a snažil se zapomenout, že ho obličej bolí jako obří zkažený zub.

Obešel domek zezadu, ale když chtěl zatukat na kuchyňské dveře, vzpomněl si, že Carrick říkal, kde Jude najde.

Snažil se pro uklidnění pomalu dýchat a vyrazil na přední dvorek.

Zpívala si. Za celou dobu ji ještě zpívat neslyšel. A třebaže tvrdila, že zpívá jen z nervozity, teď na to nevypadala.

Zpívala svým květinám a jeho srdcem to pohnulo. Měla sladký, jemný hlas, kterému příliš nevěřila, ani když myslela, že ji nikdo neslyší.

Byl na ni krásný pohled, jak tam klečela mezi květy s tím legračním kloboukem do čela a štěnětem spícím opodál na cestičce.

Zdálo se, že nevnímá temné mraky, co se jí stahují nad hlavou. Byla jako jasný, pevný bod uprostřed kouzelného světa, a kdyby ji už nemiloval, v tu chvíli by tomu propadl. Jen by nedokázal vysvětlit, proč to tak je.

Jeho srdce jí už patřilo. A věděl, že předstoupit, aniž by ho něčím chránil, je to největší riziko, jaké chlap může podstoupit.

Udělal to a vyslovil její jméno.

Prudce zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. Pocítil lítost, když její spokojený výraz ustoupil chladné zlosti. Ale trochu to čekal.

„Už ti nemám co říct.“

„Já vím.“

Finn se probudil, radostně štěkl a běžel ho uvítat. Tohle by viděl radši, uvědomil si, aby ho vždycky zvesela vítala a těšila se na něho.

Nebylo divu, že ho odkopla, když s ní zacházel jako s nějakým štěnětem.

„Musím ti říct pár věcí. Nejdřív ze všeho, že se ti omlouvám.“

To jí vzalo dech, ale neobměkčilo. Možná trvalo roky, než zjistila, že má taky hrdost, ale teď už to věděla jistě. „Fajn. Pak se taky omlouvám, že jsem tě uhodila.“

Nos měl nateklý a pod jedním okem se mu vybarvovala modřina. Opravdu to udělala ona? Zdálo se jí to hrozné a vzrušující zároveň.

„Zlomilas mi nos.“

„Vážně?“ Nejdřív přišel šok. Udělala krok k němu, ale pak se zarazila. „No, zasloužil sis to.“

„Ano, zasloužil.“ Pokusil se o úsměv. „Ještě dlouho se tady o tobě bude vyprávět.“

Protože se ze svých temných pocitů uměla i těšit, odpověděla docela klidně. „Jsem si jistá, že si brzo najdou něco jiného. Jestli je to všechno, měl bys mě omluvit. Musím to dokončit a pak ještě něco zařídit, než zítra odjedu.“

„Odjedeš?“ Poznal, že to, co mu stáhlo hrdlo, je panika. „Kam?“

„Ráno letím do Chicaga.“

„Jude...“ Vyrazil k ní, ale záblesk v jejích očích ho odradil. Měl chuť padnout na kolena a prosit ji, než bude pozdě. „Už jsi rozhodnutá?“

„Ano. Už jsem to zařídila.“

Odvrátil se, aby se zklidnil. Zadíval se na kopce, vesnici a moře. Na svůj domov. „A řekneš mi, jestli je to kvůli mně, nebo protože to tak chceš?“

„Tak to chci. Musím jen.“

„No dobře.“ Shawn řekl, že se musí ponížit, a měl pravdu. Otočil se a pomalu se k ní blížil. „Musím ti toho hodně říct. Prosím, vyslechni mě.“

„Poslouchám.“

„Dostanu se k tomu,“ zašeptal. „Ty teda dáváš chlapovi zabrat, když přímo před tebou mění celý svůj život. Žádám tě ještě o jednu šanci, i když si ji asi nezasloužím. Prosím, abys zapomněla, jak jsem se dvakrát vyjádřil. Jsi silná žena. Možná to teprve zjišťuješ. Ale určitě nejsi tvrdá. Tak tě prosím, jestli bys na chvíli nezapomněla na svoji zlost a zkusila vidět, že...“

Zmlkl a zatvářil se zmateně. Jude zavrtěla hlavou. „Nevím, o čem to mluvíš, ale omluvu jsem už přijala a ty taky.“

„Jude.“ Popadl ji za paži a stiskl tak pevně, až překvapeně rozevřela oči. „Já nevím, jak do toho. Mám docela zauzlovaný žaludek. Nikdy mi na ničem tak nezáleželo, chápeš? Mám připravená slova. Spoustu slov. Jen nevím, která použít, když je v sázce můj život.“

Ublížila mu, pochopila Jude. A nejen fyzicky. Poničila jeho ego a ponížila ho před kamarády a rodinou, a přesto se jí omlouval. Přece jen trochu roztála. „Už jsi to řekl, Aidane. Odložíme to a zapomeneme, co se stalo.“

„Právě že jsem to nikdy neřekl, v tom je ten problém.“ Do očí i hlasu se mu zase vrátilo rozčilení. Hrom se mu ozval přímo nad hlavou. „Slova jsou jako kouzlo. Zakletí i prokletí. A některá, ta nejhezčí, můžou změnit naprosto všechno. Tak jsem je neřekl a asi zbaběle doufal, že to uděláš první a já se přizpůsobím. Omlouvám se. Opravdu se o tebe chci starat.“ Dotkl se její tváře. „Nemůžu si pomoci. Chci ti dát všechno, ukázat ti různá místa a udělat tě šťastnou.“

„Jsi laskavý člověk, Aidane,“ promluvila.

„To nemá s laskavostí co dělat. Miluju tě, Jude.“

Všiml si změny v jejím pohledu. A když pochopil, že je to šok i nejistota, poznal, jak velkou chybu udělal. Nezbyvalo než obnažit svoje srdce. „Jsem ztracený člověk. Myslím, že už od první chvíle, co jsem tě viděl, možná ještě předtím. Ty jsi ta, kterou jsem hledal. Nebyl nikdo předtím a nikdo nebude potom.“

Ucítla zoufalou potřebu posadit se, ale byla tam jen zem, a ta se zdála daleko. „Nejsem si jistá... Já nevím. Ach bože.“

„Už na tebe nebudu tlačit. Dám ti tolik času, kolik potřebuješ. Chci jen, abys mi nebrala poslední šanci. Něco bych tu vyřídil a pak přijel do Chicaga. Hospodu si můžu otevřít i tam.“

Přitiskla si ruku na čelo, aby se ujistila, že má hlavu na svém místě. „Cože?“

„Pokud ti to tak vyhovuje, tak fajn.“

„Do Chicaga?“ Na hlavě už jí nezáleželo. Šlo jen o muže, který jí pevně svíral ruku a díval se na ni, jako by se bez ní přestal točit svět. „Ty bys opustil Ardmore a odjel do Chicaga?“

„Kamkoli, kde bys byla ty.“

„Potřebuju minutku.“ Vyprostila se a poodešla k zahradní brance, o kterou se opřela, aby se vydýchala.

On ji miluje. Vzdal by se kvůli ní svého domova, dědictví i své země. Nechtěl, aby byla taková, jakou ji chce mít. Stačilo mu, kým je.

A co víc, nabízel, že on se změní.

Zázrak.

Ne. Už nebude považovat za zázrak, že ji někdo miluje stejně silně, hluboce a zoufale. Zasloužili si jeden druhého i život, který je čekal.

Bude to prostě považovat za správnou věc.

Už přece zjistila, kdo je Jude Murrayová, a ještě jiné věci.

Vracela se o něco klidnější. Aidan si neuměl vysvětlit, co znamená úsměv na její tváři.

„Řekl jsi, že potřebuješ ženu.“

„To ano, ale jen pokud to budeš ty. A počkám, jak dlouho budeš chtít.“

„Třeba rok?“ povytáhla obočí. „Pět let? Nebo deset?“

Uzel v jeho žaludku se poněkud utáhl. „No, doufám, že bych tě přemluvil o něco dřív.“

Jít za snem je vždycky riziko, napadlo ji. A chce to odvahu. Její sen ale stál přímo před ní a čekal na odpověď.

„Řekni ještě jednou, že mě miluješ.“

„Celým svým srdcem, vším co jsem nebo co budu. Miluju tě, Jude Frances.“

„To zní přesvědčivě.“ Zadívala se mu do očí a přibližovala se. „Když jsem poznala, že tě přitahuju, myslela jsem, že zažiju jen vášnivou aférku. Nic takového

jsem ještě nezkusila a najednou tady byl krásný velký Ir ochotný spolupracovat. Nechtěl jsi taky něco takového?“

„Chtěl. Nebo si to myslel.“ Už se zase lekl. „Krucí, ale to nestačí.“

„To se hodí, protože problém je v tom,“ pokračovala, „že já nejsem na takové aférky stavěná. Takže už před tou první nocí, kdy jsi mě nesl nahoru do ložnice, jsem do tebe byla zamilovaná.“

„A ghra!“ Ale když se po ní natáhl, zavrtěla hlavou a ustoupila.

„Ještě něco. Vracím se do Chicaga, abych tam prodala byt a zařídila pár věcí a mohla se natrvalo přestěhovat. Ne kvůli tobě. Rozhodla jsem se to udělat pro sebe. Chtěla bych tady psát. Vlastně už píšu,“ opravila se. „Píšu knihu.“

„Knihu?“ Jeho tvář se rozzářila pýchou, což ji naprosto ohromilo. A všechno se tím zpečetilo. „To je báječné. Přesně to, co bys měla dělat.“

„Jak to víš?“

„Protože tě to naplňuje a je to vidět. A umíš krásně vyprávět příběhy. To už jsem ti přece řekl.“

„Ano,“ odpověděla tiše. „Ještě dřív, než jsem to zkusila.“

„Mám z toho radost.“

„Vždycky jsem to chtěla dělat, ale chyběla mi odvaha.“ Teď, uvědomila si, už měla odvahu na cokoli. „Chci psát a půjde mi to. A chci psát tady. Tohle je teď moje místo a můj domov.“

„Tys nechtěla odjet?“

„Ne na dlouho, jen jsem se nechtěla vracet za tebou. Našla jsem tady svoje místo, víš? To je přece to hlavní. A taky smysl. Svůj smysl.“

„Tomu dobře rozumím.“ Natáhl ruku a dotkl se konečků jejích vlasů. „Poznal jsem to taky. Dokážeš

přijmout, že to vím a chci to všechno pro tebe, a k tomu i ten zbytek?“

„Pochopila jsem, že mám svoje místo, smysl a že jsem našla tebe. Takže už se budu vracet za tebou. A všechno mi to půjde moc dobře.“ Vzala ho za ruku. „Řekl jsi to, Aidane, kouzelnými slovy. Vráťím ti je, protože teď začíná náš život a musíme si být rovni.“

Odmělčela se, zda se neobjeví strach a pochybnosti, ale cítila jen radost. „Před tebou nikdo nebyl,“ řekla tiše. „I když jsem si to přála a snažila se přizpůsobit ze strachu, že zůstanu sama. Už ale umím být sama a věřím si. Nepůjdu za tebou slabá, poddajná a ochotná udělat cokoli, jen aby nebyly problémy.“

Srdce mu radostně bušilo, ale dotkl se svého napuclého nosu. „To už jsem pochopil, drahoušku.“

Zasmála se a vůbec ho nelitovala. „A až tě přijmu, nebude už nikdo jiný.“ Natáhla k němu i druhou ruku. „Navždycky, nebo nikdy, Aidane.“

„Tak navždycky.“ Uchopil ji, postupně obě ruce políbil a pak si před ní s povzdechem klekl.

„Co to děláš?“

„Konečně to dělám správně, bez pýchy,“ řekl a všechen cit se mu odrážel v očích. „Nemám brašnu plnou drahokamů, které bych ti vysypal k nohám. Mám jen tohle.“

Sáhl do kapsy a vytáhl prsten. Starý tenký kroužek a na něm malý brilliant, který byl ihned zasažen paprskem slunce. Kdysi daný slib, který čekal, až ho někdo zopakuje.

„Patřil matce mé matky. Je to malý, jednoduchý kamínek, ale vydržel. Prosím, vezmi si ho a mě taky, protože tě miluju víc, než snesu. Buď moje, Jude, a já budu tvůj. Začneme nový život spolu. Ať bude, jaký bude, dám ti ho celý.“

Nařídila si neplakat. V takové chvíli chtěla mít oči jasné. Muž, kterého milovala, jí klečel u nohou a nabízel... všechno.

Klekla si také. „Vezmu si ho a tebe taky a všeho si budu vážit. Jsem tvoje, Aidane.“ Natáhla ruku, aby jí prstýnek mohl navléknout. „Takže teď nám ten společný život začíná.“

Jakmile jí ho nasadil, mraky se rozestoupily a slunce je zalilo světlem zářivým jako drahokamy.

Jak tam tak klečeli mezi květinami, nevšimli si postavy za záclonou ani toho, jak je zasněně pozoruje.

Objali se a jejich rty se setkaly. Aidan sykl bolestí.

„Bolí to?“ Jude se odtáhla, zadržovala smích a pohládila ho po tváři. „Tak pojď dovnitř, dám ti na to led.“

„Znám lepší léčbu.“ Vstal a zvedl ji do náruče. „Při troše opatrnosti to určitě půjde.“

„Víš jistě, že je zlomený?“

Přimhouřil oči. „Jo, vím, protože pořádně cítím, že ho mám. Ale radost bys z toho mít nemusela.“ Vtiskl jí polibek na čelo a zastavil se přede dveřmi domku. „Ale když vidím, že stejně máš, měl bych ti připomenout, že mi dlužíš dvě stě liber.“

„A já mám dojem, že mi ta prohra bude stát za to.“ Zvedla ruku a zadívala se, jak se malý briliant třpytí ve slunci. Pak se natáhla a sama otevřela dveře.

KONEC